298

தமிழ்நாடு சுதந்திரக்கட்சி

மாநாடு மலர்

1964

JL
V211,47
N64
34263

90

தமிழ் நாடு

சுதந்திரக் கட்சி

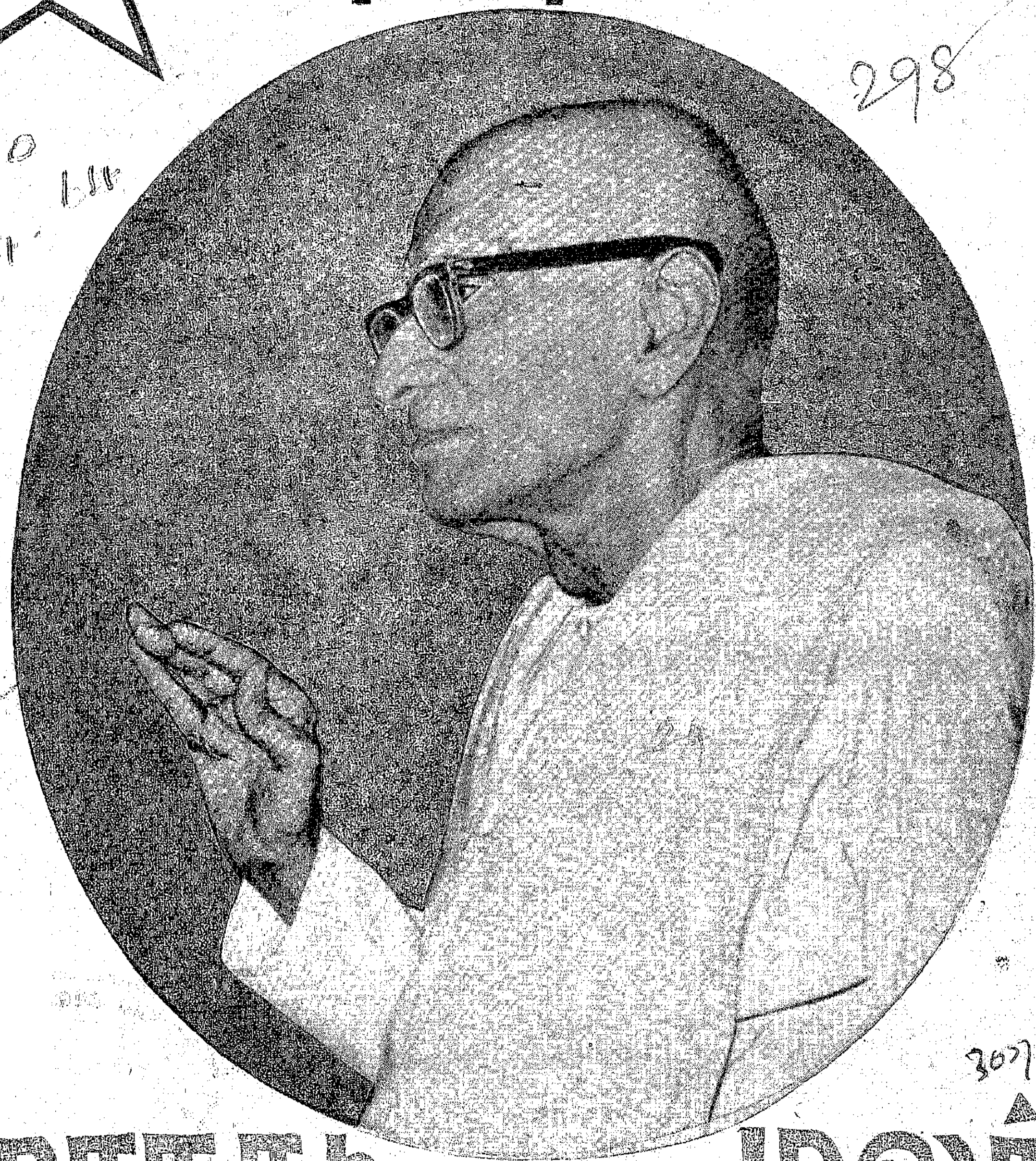

மாநாடு மலர்

1964

திருச்சிராப்பள்ளி

With Compliments

from

CARBORUNDUM UNIVERSAL LIMITED

(Manufacturers of Coated and Bonded Abrasives)

MADRAS — BOMBAY — CALCUTTA — NEW DELHI

Harbinger of a new industrial era

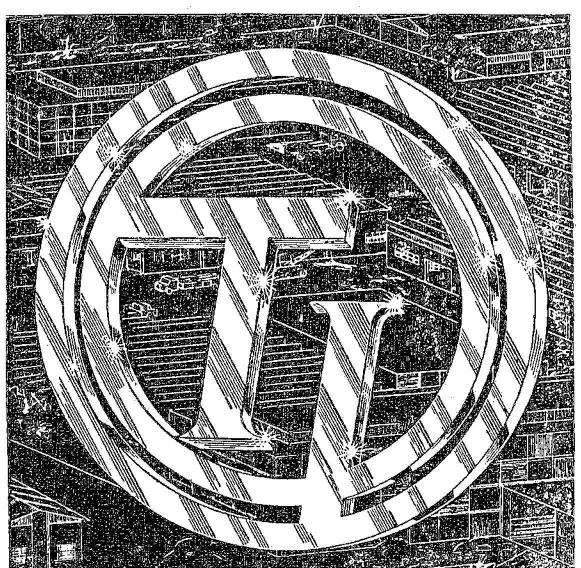

Ambattur, a tiny village twelve miles away from Madras, lay sleepily, neglected by history, by-passed by the industrial revolution. Then, on a cool morning in November 1949, the village woke suddenly to life. Bulldozers and excavators arrived on the scene to be followed by a mass of steel and weird-looking machines. The T.I. Cycles factory had come into being. ■ T I Cycles was only the first venture of Tube Investments of India, a joint enterprise of Murugappa & Sons of Madras, and Tube Investments of England. The scope of the TI group had been widening year by year and today it embraces steel strip rolling, tube making, the manufacture of cycles and cycle accessories and industrial chains. ■ T.I. Cycles was the harbinger of a new industrial era for Ambattur, and its environs are today among the busiest industrial townships in our country.

TUBE INVESTMENTS OF INDIA LIMITED

52/53, Jehangir Street, Madras-1

Proprietors of: T. I. CYCLES OF INDIA—*Manufacturers of* HERCULES and PHILLIPS cycles and BRAMPTON cycle fittings; TUBE PRODUCTS OF INDIA—*Manufacturers of* TRU-WEL ERW steel tubes and cold-rolled steel strips; THE WRIGHT SADDLES OF INDIA — *Manufacturers of* cycle saddles; T I METAL SECTIONS —*Manufacturers of* cold roll-formed sections. ■ *Subsidiaries:* T I DIAMOND CHAIN LIMITED—*Manufacturers of* roller chains; T I MILLER LIMITED — *Manufacturers of* Dynamo lamps.

தமிழ் நாடு

சுதந்திரக் கட்சி

இரண்டாவது மாநில மாநாட்டு

சிறப்பு மலர்

★

26, 27—9—1964

திருச்சிராப்பள்ளி

CONTENTS

1. The Order of Battle — *By Rajaji* ... 1
2. Some Reminiscences Of Bapu During The Last Phase — *By Sri N. G. Ranga* ... 2
3. The Concept of Non-Alignment— *By Mr. Frank Moraes* ... 9
4. Controls — *By Sri B. Ramachandra Reddi* ... 12
5. Wanted A Party For Consumers — *By Sri J. M. Lobo Prabhu* ... 16
6. Parliamentary Democracy and Emergency — *By Sri R. N. Singh Deo* ... 19
7. How Our One Party Government Lacks the Elements of Real Parliamentary Democracy — *By Sri A. S. Bharatan* ... 24
8. Economic Prospects — *By Sri H. P. Modi* ... 26
9. The Great Illusion — *By Prof. A. Hirudayaswami Reddiar* ... 28
10. Socialist Pattern Breeds Corruption — *By Sri Phiroze J. Shroff* ... 37
11. From Gandhism To Nehruism or Communism — *By Sri Dahyabhai Patel, M. P.* ... 40
12. Swatantra and Labour — *By Sri K. R. Avadhani, B.A., B.L.* .. 44
13. Planning and The People — *By Sri S. Narayanaswami* ... 47
14. What is Democratic Socialism ? — *By Sri Sri Prakasa* ... 50
15. The Image of the Swatantra Party — *By Prof. M. Rathnaswamy, M. P.* ... 54
16. The Swatantra Party As It Should Be — *By Sri V. P. Menon* ... 57
17. High Costs And Poor Quality — *By Sri G. K. Sundaram* ... 60
18. Democracy & Socialism Cannot Mix — *By Sri N. Dandekar* ... 62

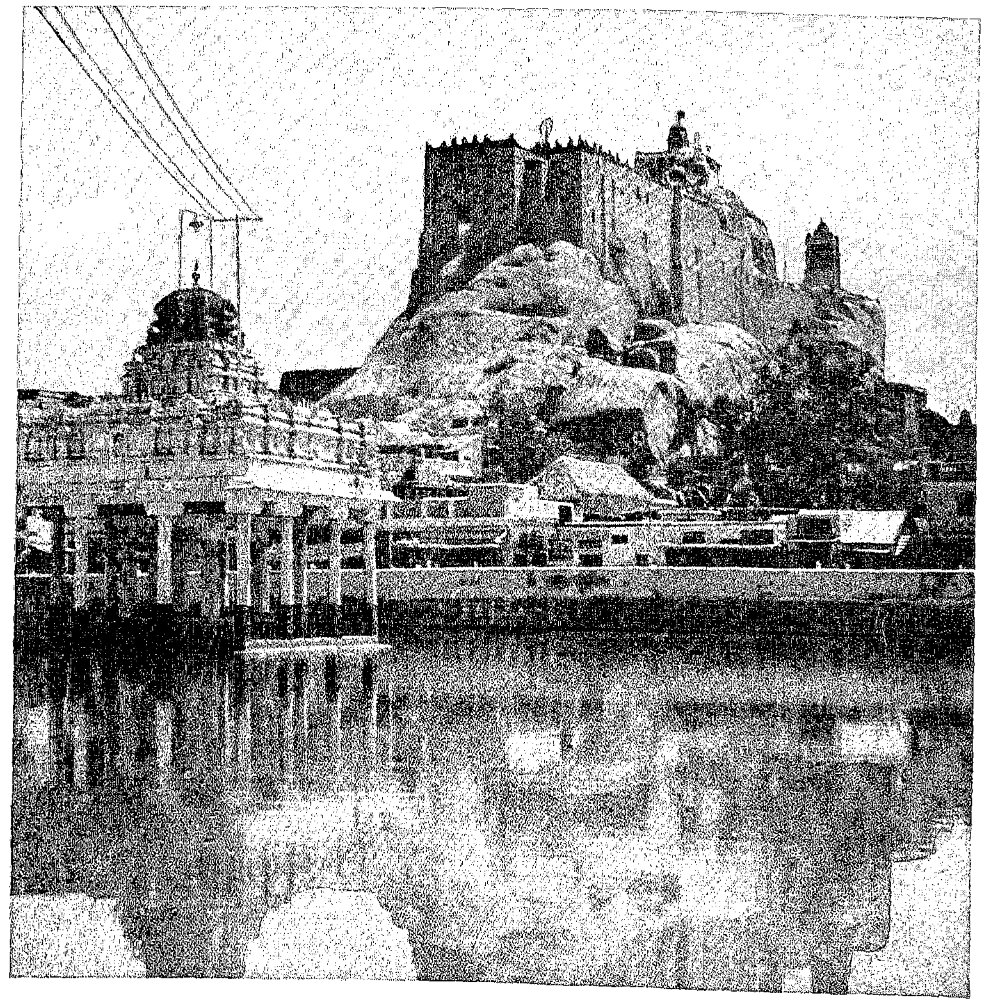

திருச்சிராப்பள்ளி

சமர்ப்பணம்.

எழுத்தாளர் பலரும் சுணங்காமல் கட்டுரைகள் அனுப்பாதிருந்தால் இதைப் போன்ற ஒரு மலரை தயாரிப்பது முடியாத காரியம். மிகக் குறுகிய காலமே இருந்ததால் சிலருக்கு எழுதியனுப்ப நேரம் கிடைக்கவில்லை. இருந்தாலும், பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த அவர்களின் கட்டுரைகளை திரும்ப அச்சிட்டுக் கொள்ளவும், அவற்றை தமிழில் மொழிபெயர்த்துக் கொள்ளவும் மனமுவந்து அனுமதித்தனர். நாங்கள் அவர்களுக்கு பெரிதும் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். அவர்களுக்கு எங்கள் மனப்பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவிக்கிறோம்.

ஆங்கில கட்டுரைகளைத் தமிழாக்கித் தந்த பல தமிழ் வல்லுனர்கள் "இலை மறைந்த காயைப் போல்" இருக்க விரும்பினர். மறைமுகமாக வேனும் அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்தாவிட்டால் நாங்கள் செய்நன்றி மறந்தவர்களாவோம். இன்றைய நிலையில், நமது கட்சிக்கும், இதன் கொள்கைகளுக்கும் மக்களிடம் சாதகமான நல்ல அபிப்பிராயம் இருக்கிறது. கொஞ்ச காலத்துக்கு அது மறைவாகவே இருக்க நேரிட்டாலும் காலப் போக்கில் பயமின்றி, தீவிரமாக அதை வெளியிடத்தான் போகிறார்கள்.

விளம்பரதாரர்களும். அவர்களின் அன்பர்களும் தாராளமாக உதவியிராவிட்டால் இதைப் போன்ற ஒரு மலரை வெளியிடுவது கனவிலும் எண்ணிப் பார்க்க இயலாத காரியம்.

மிகுதியான வேலையின் காரணமாக, அச்சிடுவது மிகச் சிக்கலான ஒரு விஷயமாயிருந்தது. அழகாகவும், துரிதமாகவும் இந்த மலரை அச்சிட்டுக் கொடுத்த திருச்சிறப்பள்ளி யுனைடெட் பிரிண்டர்ஸாருக்கு எங்களின் நன்றி.

கல்கி அளித்த மகத்தான உதவிக்கு அவர்களுக்கு எங்கள் மனமார்ந்த நன்றி!

இந்த மலர் சற்று நல்ல முறையில் தயாரிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும், உபயோகமானதென்றும் உங்களுக்குத் தோன்றினால், அந்தப் பெருமை முழுவதும் மலர் வெளியீட்டுக் கமிட்டியையே சேரும். குறைபாடுகள் இருப்பின் கமிட்டித் தலைவரே குற்றவாளியாகட்டும்.

"எந்த உன்னதமான சுயம்பிரகாச பேரொளி (ராஜாஜி) நமது அறிவைத் தூண்டுகிறதோ அதை வணங்குவோமாக" என்ற மந்திரத்தை ஜபித்துக் கொண்டு, சுதந்திரக் கட்சியின் இலட்சியங்களுக்கும், இந்தக் கட்சியின் தந்தையும், தாயுமான ராஜாஜி அவர்களுக்கும் மகிழ்ச்சியோடும், திருப்தியோடும் இந்த மலரை சமர்ப்பிப்பதில் பெருமையடைகிறோம்.

DEDICATION.

A Souvenir of this size will not be possible, except for the readiness with which the various authors wrote the articles. Some of them had no time at their disposal, since we gave them only a very short notice. Nevertheless they were gracious enough to permit reprinting of their articles in the press and also gave us permission to translate them in Tamil. We feel indebted to them and thank them with all our heart.

The translators of the English articles, many Tamil Miltons have preferred to be mute and inglorious; but all the same it will be height of ingratitude if we don't thank them, though anonymously. We feel, at this stage, that there is a good volume of opinion, which is favourable to the party and its principles, which of course has to remain mute for some time to come; and is bound to express itself fearlessly and forcefully as time moves on.

Such a volume as this cannot be dreamt of, but for generous response to our appeals by the advertisers and their friends and we thank them heartily for the help.

Printing has been particularly a knotty problem, because of the rush of work in the press and we feel thankful to the Trichinopoly United Printers for the neat and quick execution of the work.

"Kalki" of Madras deserves our warmest gratitude for the magnificient help they rendered us.

Ladies and Gentlemen, if on perusal of the volume you find something useful and well done, I assure you all the praise is for the Committee; and if faults there be, the president of the Committee holds himself solely culpable of the crime.

And now comes the glorious aspect. The Committee has pride and pleasure and a sense of satisfaction by dedicating this volume to the Swatantra Ideals and to its parent RAJAJI with a prayer vibrant in the Gayatri Mantra with a slight adoption.

" Tat Savitr Varenyam Bargodevasya Dheemahi Dhiyoyona Prochadayaat. "

Let us Contemplate on the Supreme Self Luminus Effulgence (Rajaji) which Stimulates our Intellects.

வரவேற்பு கமிட்டி

தலைவர் : M. சுப்பையா செட்டியார் M. L. C.

உப தலைவர்கள் : A. விஸ்வநாத அய்யர் B. A., B. L.
S. K. K. ராதாகிருஷ்ண செட்டியார்

பொதுச்செயலாளர் : C. முத்துசாமி

உதவி செயலாளர்கள் : P. அப்பாவு M. A., LL. B.
ஜெகஜோதி அம்மாள்
S. தங்கவேலு அங்கராயர்

பிரச்சார செயலாளர் : குளித்தலை G. ராமதாஸ் பாரதி

நிதி பொறுப்பாளர் : Dr. R. காளமேகம்.

நிதிக்கமிட்டி

தலைவர் : S. K. K. ராதாகிருஷ்ணன் செட்டியார்

காரியதரிசி : P. அப்பாவு M. A., LL. B.

அங்கத்தினர்கள் :

வீரப்ப செட்டியார்
S, ராமதுரை அய்யர்
V. பாலகிருஷ்ண சேர்வை
ராம சீனிவாசன்
V. N. ரெங்சாமி அய்யர்
S. தங்கவேலு அங்கராயர்
V. M. K. ஈஸ்வரன்
K. ஹரிராவ்

பந்தல், அலங்காரம், மின்சார வேலை சம்பந்தமான

கமிட்டி

J. சடகோபன்
M. S. P. சுப்பையா
B. R. பாலசுந்தரம்
R. சுப்பிரமணியன்
A. R. மேகநாதன்
A. K. கிருஷ்ண மூர்த்தி
K. சீனிவாசன் (புத்தர் பண்ணை)
K. S. வைத்தியநாதன்

சிறப்புமலர் (விளம்பரம் உட்பட) கமிட்டி

R. காளமேகம்
A. ஹிருதயசாமி ரெட்டியார்
R. சுப்பிரமணியன்
V, சுவாமிநாதன்

தொண்டர் கமிட்டி

A. ஹிருதயசாமி ரெட்டியார்
K. R. அவதானி B.A.,B.L,
J. ராதாகிருஷ்ணன் B.A.,B.L.

உணவுக் கமிட்டி

R. M. சுப்பையா செட்டியார்
K. S. M. சுந்தரம்
M. C. மாசிலாமணி
N. R. S. தேசிகன்
துவாரகதாஸ் கண்ஷயம்தாஸ்
P, பொன்னம்பலக் கவுண்டர்
தோட்டா R. புருஷோத்தமன்

பிரச்சாரக் கமிட்டி

குளித்தலை G. ராமதாஸ் பாரதி
V. கல்யாணராமன்
V. சுவாமிநாதன்
P. சுப்பிரமணியன்

ஜாகை & போக்குவரத்து கமிட்டி

R. கிருஷ்ணமூர்த்தி
P. கிருஷ்ணசாமி
N. ஆதிசேஷன்
S. சேஷாத்திரி
ஜெகஜோதி அம்மாள்

ஆபீஸ் நிர்வாகம்

V. விஸ்வநாதன்
R. சுப்பிரமணியன்
K. S, வைத்தியநாதன்

REAL SWARAJ

" Real Swaraj will arrive not by the acquisition of authority by a few but by the acquisition of the capacity by all to resist authority when it is abused. In other words, Swaraj is to be obtained by educating the masses to a sense of their capacity to regulate and control authority.

Self-Government means, continuous effort to be independent of Government control, whether it is foreign government or whether it is national. Swaraj Government will be a sorry affair if people look up to it for the regulation of every detail of life. "

MAHATMA GANDHI
in " Young India "

நமது தேச பிதா மகாத்மா காந்தி.

சுதந்திர வணக்கம்

இதந்தரு மனையில் நீங்கி
இடர்மிகு சிறைப்பட்டாலும்,
பதம்.திரு இரண்டும் மாறிப்
பழிமிகுந்து இழிவுற்றாலும்,
விதம்தரு கோடி இன்னல்
விளைந்துஎனை அழித்திட்டாலும்,
சுதந்திர தேவி! நின்னைத்
தொழுதிடல் மறக்கிலேனே.

—மகாகவி பாரதியார்.

சுதந்திரப் பெருமை.

விண்ணில் இரவிதனை விற்றுவிட் டெவரும்போய்
மின்மினி கொள்வாரோ?
கண்ணினு மினிய சுதந்திரம் போனபின்
கைகட்டிப் பிழைப்பாரோ?
மண்ணில் இன்பங்களை விரும்பிச் சுதந்திரத்தின்
மாண்பினை இழப்பாரோ?
கண்ணிரண்டும் விற்றுச் சித்திரம் வாங்கினுல்
கைகொட்டிச் சிரியாரோ?

— மகாகவி பாரதியார்.

போர் முறை

(ராஜாஜி)

புதிய பிரதம மந்திரியும், அவரது மந்திரி சபையும் பொதுஜன எதிர்ப்பையும், கண்டனத்தையும் புறக்கணித்து விடமுடியாது. ஒரு நல்ல அரசாங்கம் ஏற்படுவதற்கு உதவக் கூடியவர்களில், ஆளும் கட்சியைச் சேராத எல்லோருக்குமே கூடுதலான பொறுப்பு உண்டாகிறது. எல்லா விதமான வகுப்புவாத மனப்பான்மையையும், நாசகரமான கொள்கைகளையும் அறவே ஒதுக்கியது சுதந்திரக் கட்சி. அத்துடன் நமது அரசியல் சட்டத்தின் மூன்ருவது பகுதியில் ஏற்கனவே பொறிக்கப்பட்டுள்ள ஜீவாதார உரிமைகளுக்கு பூரண மதிப்புக் கொடுத்து, அரசியல் சட்டத்தின் நான்காவது பகுதியில் கண்டுள்ள முறைகளில் நமது தேசத்தில் ஆட்சி நடைபெற வேண்டுமென்று அது விரும்புகிறது. ஆகவே குறிப்பாக சுதந்திரக் கட்சிக்கு மிகப் பெரிய பொறுப்பு இருக்கிறது. நாட்டு மக்களின் நன்மையை முன்னிட்டு, ஆளும் கட்சி தன்னுடைய போக்கை மாற்றிக் கொள்வதுடன், நேர்மையான வழியைக் கடைப்பிடிக்கும்படி வற்புறுத்துவதற்கு சுதந்திரக் கட்சி அங்கத்தினர்களுக்கு ஒரு அரிய சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்கிறது.

நமது தேசம் வறுமையை எதிர்த்துப் போர் செய்கிறது. வெளி அபாயங்களையும் எதிர்த்து நிற்க வேண்டியிருக்கிறது.

உள் நாட்டு விவகாரங்களைப் பொருத்த மட்டிலும் போர் முறையின் வரிசைக்கிரமம் கீழ்க் காணும் வகையில் இருக்க வேண்டும்.

1. ஏற்றத் தாழ்வுகளை எதிர்த்து ஒழிக்க முனைவதற்கு முன்பாக முதலில் செய்ய வேண்டியகாரியம் உற்பத்திப் பெருக்கம்;

2. வரிச்சுமைகளை குறைப்பதன் மூலமும், அரசாங்க வருமானங்களில் பொருத்தமான கொள்கையை கடைப்பிடிப்பதன் மூலமும் தொழில் துறையில் போட்டி மனப்பான்மையை ஊக்குவித்தல்;

3. எவ்வித பாகுபாடுமின்றி, விவசாயிகள் எல்லோரது உள்ளங்களிலும் ஒரு பந்தோபஸ்து உணர்ச்சியை ஏற்படுத்தக் கூடிய புரட்சிகரமான கொள்கையை கடைப்பிடித்தல்;

4. எந்த வகையான மண்டலக் கட்டுபாடுகளும் இல்லாதபடி உற்பத்திப் பொருள்களை தாராளமாகக் கொண்டு செல்வதற்கு அனுமதித்தல்;

5. எல்லா பிரஜைகளுக்கும் சம சந்தர்ப்பம் அளித்தல்;

6. குறிப்பிட்ட சிலருக்கு ஏகபோகமளிக்கும் முறைகள் ஒழுங்கீனமானதுடன் ஊழலுக்கு இடமளிக்கிறது. மேலும், பொருளாதார வளர்ச்சியைப் பெருக்குவதற்கு நாட்டு மக்கள் எல்லோருடைய திறமைகளும், சக்தியும், மூலதன வசதியும் அவசியமாகத் தேவைப்படுகிறது. ஆகவே, மேற்கண்ட ஏகபோக ஏற்பாட்டைக் கைவிட வேண்டியது.

மேற்சொன்ன கொள்கைகளை வாயளவில் பேசிவிட்டு, உதாசீனம் செய்துவிடாமல் உண்மையில் செயல் படுத்த வேண்டும்.

தன்னந் தனியாகவே தேசத்தை பாதுகாப்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டு, நம்முடைய பொருளாதாரத்தை சூன்யமாக்கி விடாமல்; பாகிஸ்தானுடனும் மேற்கு வல்லரசுகளோடும் நட்புக் கொள்வதே பாதுகாப்பு சம்மந்தமான போர் முறையாகும்.

எது ஜனநாயக சோஷலிஸம்?

(ஸ்ரீ. ஸ்ரீபிரகாசா)

—o—

சரியான பொருள் இன்னதென்று அறியாமலேயே நாம் சொற்களை அடிக்கடி பயன் படுத்துகிறோம். சரியாகப் பொருளை உணராமலேயே வழக்கில் பரவியுள்ள கவர்ச்சியான சொற்றொடர்களை அடிக்கடி கையாள்கிறோம். இத்தகைய பழக்கம் அபாயகரமானது. இதன் விளைவுகள் அழிவைத் தருவதோடு, மக்கள் மனத்தையும் கெட்டழியச் செய்துவிடும்.

நம் நாட்டில் ஜனநாயக சோஷலிஸத்தை நிறுவுவது, நம் தலைவர்களின் இலட்சியம் என்று கடந்த சில காலமாக நாம் கேள்விப்பட்டு வருகிறோம். பலவகையான அரசியல் அமைப்புகளையும், அவற்றின் நன்மை, தீமைகளான அம்சங்களையும் கூறி, அவற்றிற்குச் சரியான பெயர்களையும் கொடுத்த அரிஸ்டாடில் காலத்திலிருந்து ஜனநாயகம் (Democracy) என்னும் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. பலரால் அமைக்கப்பெற்று எல்லோர் நலனுக்காகவும் பாடுபடும் ஆட்சி முறையை "அமைப்பொழுங்குடைய அரசியல் சமுதாயம்" அல்லது "சமுதாய நலஆட்சி" (Polity) என்று அரிஸ்டாடில் பெயரிட்டார். இதன் பிறழ்வை, தன்னல நோக்கோடுகூடிய ஆட்சிமுறையை "ஜனநாயகம்" (Democracy) என்று அரிஸ்டாடில் அழைத்தார்,

இப்பொழுது பொதுவாக "ஜனநாயகம்" என்பது நன்மையான அம்சங்களையே கொண்டு, பலரால் அமைக்கப்பெறும் ஆட்சிமுறை அல்லது பெரும்பான்மையானவரின் ஆட்சிமுறை என்றே கருதப்படுகிறது. மேற்கு நாட்டு அரசியல் சாத்திரத்தின் தந்தையாகிய அரிஸ்டாடில் பகுத்தமுறை கெடாமலிருக்க, அறிஞர்கள், இதற்கு மாறுபட்ட ஆட்சிமுறையை, — அதாவது எல்லா மக்களின் நலனுக்காக அல்லாமல் ஆட்சியாளர் தங்கள் நலனுக்காக ஆள்வார்களானல், அத்தகைய ஆட்சிமுறையை குண்டர்களின் ஆட்சி அல்லது கொடுங்கோலாட்சி (mob-rule) என்று பெயரிட்டுள்ளனர்.

எனவே, ஜனநாயகம் என்பது இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக வழக்கிலிருக்கும் ஒரு பழமையான கருத்தாக இருக்கிறது. ஆனல் சோஷலிஸம் என்பதோ இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தோன்றிய கொள்கை என்று கருதலாம். ஜனநாயகக் கொள்கைகளைச் சிறந்த முறையில் இங்கிலாந்துதான் அறிவித்தது. ஆனலும் இன்று யாவரும் அறிந்துள்ளவாறு மாண்டேகு கூறியுள்ள வகையில் ஆட்சிமுறை, நீதி விசாரணைமுறை, சட்டமன்ற முறை இவை தனித்தனி அதிகாரங்களோடு அமெரிக்காவில்

விளங்குவதால், அமெரிக்காதான் ஜனநாயகத்தை இன்னும் சிறப்பாகக் கைக்கொண்டுள்ளது. இங்கிலாந்திலோ, சட்டமன்ற முறை ஆட்சி முறைக்கு அடங்கி இருக்கிறது.

சோஷலிஸம், பிரான்சு, இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளில் பல இடையூறுகளுக்கு உட்பட்டுப் பிறகு, கடுமையான நிலையில் ரஷ்யாவில் 1918 புரட்சிக்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. இன்றைய சீனாவில் சோஷலிஸம் ரஷ்யாவை விடச் சிறந்து விளங்குவதாகச் சிலர் கருதலாம். குறைகளும், மீறமுடியாத இயற்கை நீதிகளும் உடைய இவ்வுலகில், எய்த இயலாத ஒரு கொள்கையின் இருண்ட மேகமண்டலத்தில் திசைதப்பிப் போகாது, ஜனநாயக சோஷலிஸம் என்னும் நம்முடைய இலட்சியத்தைச் சரியான கோணத்திலிருந்து நோக்கி அறிந்துகொள்ள முயல்வதற்காக இந்த நீண்ட முன்னுறை தேவைப்பட்டது.

துச்சமான நூலறிவை வெளிப்படுத்திக்கொள்ள நான் விரும்பவில்லை. நூலளவாகிய அரசியல் சாத்திரக் கருத்துக்களைப் பற்றிய பிரச்சினைகளை ஆராயவும் விரும்பவில்லை. ஒரு சாமான்யக் குடிமகன், சாமான்ய அறிவுள்ளவன், மேலும் கற்றுக்கொள்ள ஆர்வமுடையவனாகத், தன் ஆற்றலுக்கு ஏற்பத் தன்னைச் சுற்றியுள்ள நிலைமையைச் சீர்திருத்த, மேன்மையுற உதவிசெய்ய விரும்பும் குடிமகனின் கண்கொண்டு, நமது பிற்கால நிலைமையின் காட்சியைக் காண்கிறேன்,

மனிதனுக்கு. மனிதன் இடையே உள்ள அடிப்படை வேற்றுமைகளை ஜனநாயகம் ஒப்புக்கொள்கிறது. உடல் அமைப்பு, உள்ளத்தின் உரம், ஆன்மீகப் போக்கு, முன்னேற்ற வேட்கை, பழக்க வழக்கங்கள் இவற்றைப் பொருத்து மக்களிடையே வேற்றுமை இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. தன் தகுதிக்கேற்ப ஒவ்வொருவனும் பயன்பெற வாய்ப்புகளை அமைத்துக் கொடுப்பதையும், உடல் அளவாலும், உள்ளத்தாலும் குறைபட்ட எல்லோரையும் காத்தலையும், ஜனநாயகம், தான் அமைக்கும் ஆட்சியின் கடமையென ஒப்புக்கொள்கிறது. இவ்வுலகம், போராட்டமும், போட்டியும் நிறைந்தது என்றும், மானிட இயற்கைச் சமுதாய நலனுக்குச் பகையாகாமல், அதாவது பிறருக்குத் தீங்கு விளைவிப்பதாகவும், வலிமையற்றவர்களை மருங்கே ஒதுக்கித்தள்ளி, அவர்களை வாழ வொட்டாமல் ஒழித்துக் கட்டுவதாகவும் இயங்காதவாறு மட்டும் கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்படுத்தி, மற்றபடி சுதந்திரத்துடன் இயங்க அனுமதிப்பதே இவ்வுலகின் நல்வாழ்விற்கும், முன்னேற்றத்திற்கும் அடிப்படை என்றும் ஜனநாயகம் ஏற்றுக் கொள்கிறது.

மனிதன் தன் நலனைத் தானே நன்குணர்ந்தவன் என்பதை ஜனநாயகம் ஒப்புக்கொள்கிறது. ஆதலால் எல்லோர்க்கும் சமவாக்குரிமை அளிக்கிறது. சட்டசபை என்னும் மன்றம் பொது மக்களின் பிரதிநிதிகளால் பொதுத் தேர்தலின்மூலம் அமைக்கப்படுகிறது. சட்டசபை உறுப்பினர்கள் பொதுமக்களின்

எல்லாப் பிரிவினர்களுடைய நன்மையையும், தத்தமக்குள்ள தனித்தனி இடையூறுகளையும், மற்ற உறுப்பினர்களும் உணருமாறு எடுத்துரைத்து எல்லார் நலனும் பேணப்படுமாறு செய்து, கூடியவரை நேர்மையானநீதி நிலை பெறும்படி காக்கவேண்டும் என்பது ஜனநாயகத்தின் சித்தாந்தம்.

இத்தகைய எண்ணமும், செயலும் இங்கிலாந்தில் நிலையான கட்சிகளை உண்டாக்கி இருக்கின்றன. அக்கட்சிகள் மாறி, மாறி ஆட்சிப்பொறுப்பை ஏற்கின்றன. அவை பொதுமக்களின் கூர்மையான கண்காணிப்புடன் செயலாற்றுகின்றன. எப்போதும் பொதுமக்கள் ஆட்சியாளரைக் கவனிப்பதால் சிறிய குறைகளும் வெளியாகி, அவை தீர நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. ஆதலால், இங்கிலாந்து தேசத்தின் ஆட்சி எப்போதும் பொதுமக்கள் கையிலேயே இருக்கிறது.

ஒவ்வொரு மனிதனும் உடலாலோ, உள்ளத்தாலோ தனக்கு இயன்ற அளவு முற்றிலும் உழைப்பை நல்க வேண்டும் என்பதையும் அதற்கு மாறாகத் தன் தேவைகள் எல்லாவற்றையும் அவன் பெறவேண்டும் என்பதையும் இலட்சியமாகச் சோஷலிஸம் கொண்டுள்ளது. இதற்கு ஒவ்வொரு மனிதனின் திறமையும், அவன் தேவையும் அளவிடப்படவேண்டும். இவ்வாறு அளவிட ஓர் அதிகாரம் வேண்டும். இவ்வதிகாரம் ஆட்சி முறையாகத்தான் இருக்க முடியும்.

ஆட்சிமுறை என்பது மனிதத்தன்மை படைத்த ஓர் உயிர்ப்பொருள் அன்று. சாதாரண மனிதர்களால் அமைந்து இயங்கும் எண்ணங்களின் கூட்டணியே ஆட்சிமுறை. சில மனிதர்கள் ஆட்சி செய்ய, அவ்வாட்சியாளர், பிறமக்களின் திறமையையும், தேவையையும் உள்ளவாறு அளவிட்டறியும் திறம் பெற்றவர்களாவர் என்று கருதப்படும். ஆக, ஆட்சிமுறை முன்னணிக்கு வந்து, யதேச்சாதிகாரம் பெற்றதாகி, மிகச்சிலரிடம் எல்லாச் சக்திகளும் குவிந்து விடுகின்றன. தன்னிச்சைப்படி செயல்படவும், சிந்திக்கவும் கூடச் சுதந்திரம் பொது மக்களுக்கு இல்லாமல் போகிறது. ரஷ்யாவிலும், இன்னும் மேலாகச் சீனாவிலும், இந்த நிலைமையே உளது என்று நான் நம்புகிறேன்.

நான் மேற்கூறிய யாவும் சரியானவையாக இருப்பின், ஜனநாயகமும், சோஷலிஸமும் ஒன்றிற்கொன்று மிகவும் வேறுபட்டன என்பதும், இவை இரண்டையும் சொல்லளவில் ஜனநாயக சோஷலிஸம் என்று இணைப்பது இயலுமாயினும், நடைமுறையில் சேர்ப்பது முடியாது என்பது தெளிவாகும். அமெரிக்கா ஜனநாயகத்தைப் பின்பற்றுகிறது. ரஷ்யா சோஷலிஸத்தை மேற்கொண்டுள்ளது. இவை இரண்டு நாடுகளும் முடிவில்லாத இலட்சியப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கின்றன. இது ஒன்றே ஜனநாயகத்தையும், சோஷலிஸத்தையும் இணைக்க

முடியாது என்பதற்குப் போதிய சான்றாகும். அமெரிக்காவிற்கும், ரஷ்யாவிற்கும் இடையே ஏற்பட்டுள்ள இந்தப் போராட்டம் பெரிய ஆயுதப் போராக மாறும் நிலை உண்டாகியுள்ளது. பல நூற்றாண்டுகளாக மனித சக்தியின் பொறுமை மிக்க உழைப்பால் வளர்ந்துள்ள நாகரிகத்தையே அழிக்கும் அளவிற்கு ஒரு பெரும் உலகப்போர்-மூன்றாவது மகாயுத்தம் மூளும் பேரச்சத்தோடு உலகம் எப்போதும் நடுங்கியவாறு இருக்கிறது. ஜனநாயகமும், சோஷலிஸமும் வேறுபாடில்லாமல் கலக்க முடியுமானால் இந்நிலை ஏற்பட்டிருக்காது.

முழு அதிகாரம் பெற்ற ஜனநாயகக் குடியரசாக விளங்கும் தகுதியை நம்முடைய அரசியல் சாஸனம் நமக்கு அளித்திருக்கிறது. இதில் ஜனநாயகம் என்பது மிகவும் முக்கியமான அம்சம் என்பதை நாம் மறந்து விடக்கூடாது. இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளின் ஆட்சி முறையையும், அத்துடன் ரஷ்ய ஆட்சி முறையையும் ஆராய்ந்து அறியும் வாய்ப்புடன் இருந்த அரசியல் சாஸனத்தின் அமைப்பாளர்கள் சோஷலிஸம் பற்றிச் சிந்திக்கவில்லை. ஆனால், இப்போது சோஷலிஸ இலட்சியம் முன்னணிக்கு வந்துள்ள காரணம், அது காலத்திற்கு ஏற்றதாகவும், சில அரசியல் கட்சிகளின் திட்டமாகவும் இருப்பதேயாகும்.

ஆட்சிப் பொறுப்பிலுள்ள நம் தலைவர்கள் ஜனநாயக சோஷலிஸம் என்று கூறுவதன் நோக்கம், ஜனநாயகத்தையும் அதே நேரத்தில் சோஷலிஸத்தையும் தாங்கள் வளர்க்க விரும்புவதாக மக்களுக்கு அறிவிப்பதற்கே ஆகும். அரசியல் சாஸனத்தின் இலட்சியங்களையும், சில அரசியல் கட்சிகளின் நோக்கங்களையும் ஒருங்கே ஈடேற்றுவதற்காக இவ்வாறு ஜனநாயகத்தையும், சோஷலிஸத்தையும் இணைக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த முயற்சி மிகவும் கடினமாகத் தோற்றுகிறது. ஜனநாயகம், சோஷலிஸம் இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள வேற்றுமை அடிப்படையானது; போக்க முடியாதது. எனவே, நம் நிலைமையை நாம் உணர்வது நன்மை தருவதாகும்.

ஆட்சியை நடத்தும் வகையிலும், ஆட்சிக்கு உட்பட்ட மக்களை ஒன்றுபடுத்திச் சமுதாயத்தைச் சீர்திருத்துவதிலும், சம்பந்தப்பட்ட மக்களின் உளப்பாங்கைத் தீவிரமாக ஆராய்ந்து அதற்கேற்பச் செயல்படுதல் நன்மை தரும். ஓர் இலட்சியத்தை நிறைவேற்றும் முறையில், நாட்டில் ஆட்சியால் ஏற்படும் மாறுதல்கள் எல்லாம் இயல்பாக நிகழவேண்டும். மக்களுக்கு அதிர்ச்சியோடும், நடுக்கத்தோடும், தண்டிக்கும் உரிமை பெற்ற வலிய சக்தியை ஆட்சியாளர் பயன்படுத்தியும், மாறுதல்களை உண்டாக்குவது விரும்பத்தக்கதன்று. பாரத நாட்டு மக்களாகிய நாம் ஆழ்ந்த, தனித்த உரிமைப் பற்றுணர்ச்சியுள்ளவர்கள். கூடியவரை நாம், நம் அளவிலேயே தனித்துவாழ அனுமதிக்கப்படவேண்டும் என்று விரும்புகிறோம்.

நம்மைப் பொருத்தவரை குறைவாக ஆணை செலுத்தும் ஆட்சியே, சிறந்த ஆட்சியாகும். நம்முடைய தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் ஆட்சி தலையிடுமானால் நமக்கு மிகுந்த அச்சம் உண்டாகிறது. நாம் எவ்வளவு சாப்பிட வேண்டும், எப்படி வாழவேண்டும், எவ்வாறு வேலை செய்ய வேண்டும் என்பன போன்றவற்றில் ஆட்சியாளர் நிலையாக நம்மை மேற்பார்வையிடுதலை நாம் விரும்புவதில்லை. ஆனால் காலத்தோடு ஒட்டியும் நாம் செல்ல வேண்டும். இல்லாவிட்டால் நமக்கு அழிவுதான். நம்முடைய நன்மைகளை நாமே அறிவோம் என்பதை ஒப்புக்கொண்டு, சட்டங்கள் உருவாகும் சட்ட மன்றங்களில் நம் கருத்துக்களை வெளியிட வாய்ப்பு அளிப்பதோடு, எல்லோர் நலன்களையும் நிறைவேற்றுவதாக வாக்களித்துத் தனிப்பட்ட மனிதனின் சுதந்திரத்தையும் ஜனநாயகம் உறுதி செய்கிறது. எனவே, இன்றைய நிலையில் ஜனநாயக ஆட்சி முறையே நமக்கு மிகவும் பொருத்தமானது.

சோஷலிஸத்தைக் கண்டு நாம் அஞ்சுகிறோம். இலட்சியங்கள் குறிக்கப்பெறும் அளவில் அது கவர்ச்சியாக இருக்கலாம். ஆனால், நடைமுறையில் செயல்படும்போது சோஷலிஸம், ஜனநாயக வாழ்க்கை முறைக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டதாகி விடுகிறது. ஜனநாயகத்தையும் சோஷலிஸத்தையும் இணைக்க முற்படும் போது சோஷலிஸத்தைத் தீவிரமாகக் கைக்கொள்ளநேரும். அமைதியான, மனமொத்த முறையில் முன்னேற்றத்தை விளைவிக்க விரும்பும் இந்த வேளையில், அது நம் வாழ்க்கை அமைப்பையே மாற்றும்; குழப்பத்தை உண்டாக்கும்.

சோஷலிஸத்தின் இறுதியான பயன், நான் அறிந்தவரை, ஏழ்மையும், தேவையும் இல்லாமல் செய்தலும், தனிப்பட்டவரிடம் அதிகப்படியான செல்வமும், ஆடம்பரமும் இல்லாமல் செய்தலுமாகும். ஜனநாயகமும் சோஷலிஸத்தைப்போலவே வறுமையும், வாட்டமும் இல்லாமல் செய்யக்கூடும். சிலரிடத்திலே செல்வம் குவிதலையும் ஜனநாயகம் தடுக்க முடியும். ஜனநாயகத்தையும், சோஷலிஸத்தையும் இணைத்துப்பேசுவது அறிவு தரும் பேச்சளவிலே நிற்காமல் ஆட்சியாளரின் செயலளவிற்கு வந்துவிட்டது. ஆகவே, முக்கியத்துவம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

குறிப்பிட்ட கருத்துக்களை, கொள்கைகளை, இலட்சியங்களைப் பரப்புகின்றவர்கள் தங்கள் சொந்த வாழ்க்கையின் மூலம் தங்கள் குறிக்கோள்களைப் புலப்படுத்தவேண்டும். உயர்ந்த இலட்சியங்களை எடுத்துரைப்பதற்காகப் பாராட்டுப் பெறலாம். ஆனால் தாங்கள் உபதேசிக்கும் இலட்சியங்களுக்கு ஏற்ப வாழாதவர்கள் மக்கள் உள்ளத்திலே பெற்றுள்ள செல்வாக்கை இழந்து விடுவார்கள். ஜனநாயக சோஷலிஸத்தை ஆதரிப்பவர்களிடமிருந்து ஒருவர் தம்முடைய சக்திக்கும், நிலைமைக்கும் ஏற்ப, தான்

எங்ஙனம் வாழ்க்கையை நடத்துவது என்று அறிய விரும்பலாம். இதனை அவர் ஜனநாயக சோஷலிஸத்தை உபதேசிப்பவர் வாழும் முறையிலிருந்தே அறிந்து கொள்ளலாம்.

பயனைக் கொண்டுதான் ஒன்றின் பெருமை உணரப்படும். பலவகையான கொள்கைகளை உபதேசிப்பவர்கள் தாங்கள் கூறுவது என்ன என்பது மற்றவர்களுக்கு விளங்குமாறு தங்கள் வாழ்க்கை முறையை அமைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களா என்பது குறித்து நான் சந்தேகப்படுகிறேன். நீண்ட காலமாக நான் குழப்பத்தோடு இருக்கிறேன். தாழ்ந்த என் நிலைக்கு ஏற்ப, என் வாழ்க்கையைச் செப்பனிட்டுக் கொண்டு, நடைமுறையில் தலைவர்களை முற்றிலும் பின் பற்ற இயலுமாறு, அவர்கள் கருதும் இலட்சியத்தை அடைய, என் சந்தேகங்கள் தீர்க்கப்படுமானால் நான் மிகவும் மகிழ்வேன்.

(இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸிலிருந்து தமிழாக்கம்)

GOOD PACKING MEANS GOOD SALES

Wise Confectioners, Coffee Dealers, Bakers, Pharmacists, Cloth Dealers, Tobacco, Beedi & Nut Manufacturers, Soap Manufacturers and all, pack their goods with PACKAGING MATERIALS.

Manufactured by :

Lakshmi Paper Industries, Salem.

Specialists in Quality Packaging Materials.

பேராசிரியர் N. G. ரங்கா, M.P.,
அகில இந்திய சுதந்திரக் கட்சியின் தலைவர்.

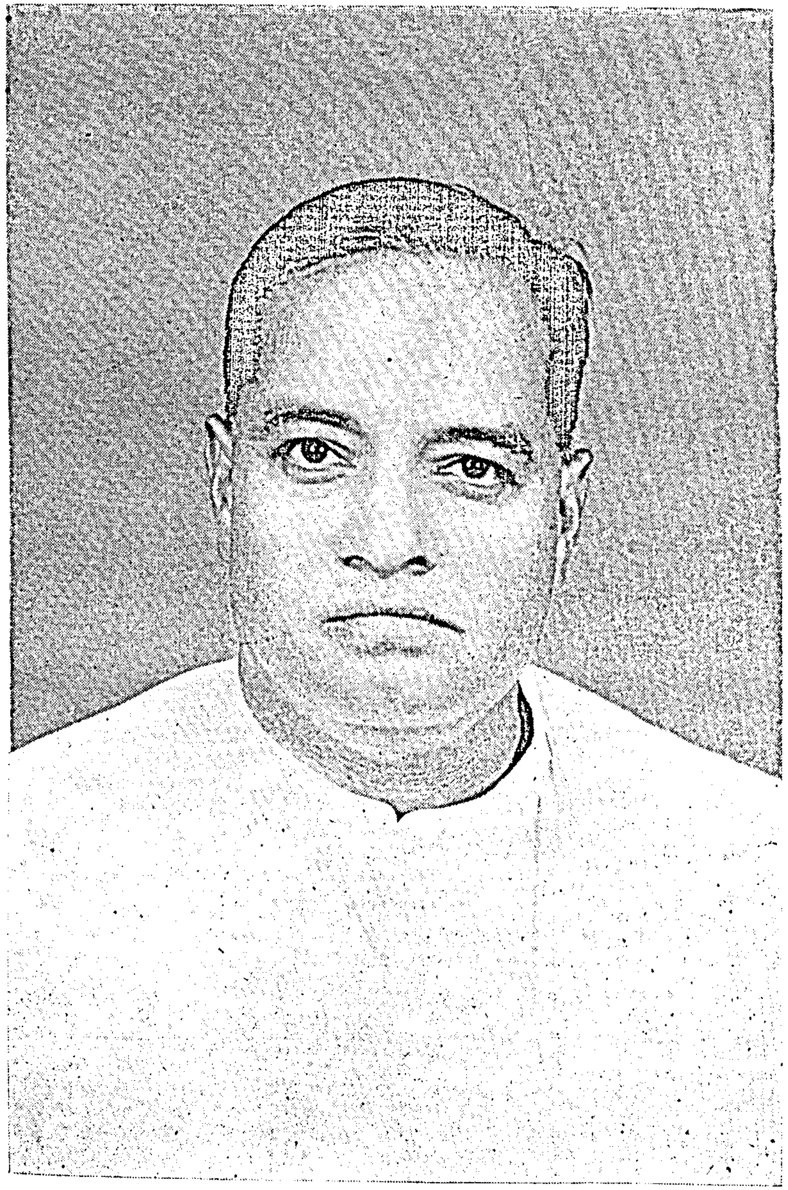

M. சுப்பையா செட்டியார், M. L. C.,
வரவேற்புக் கமிட்டித் தலைவர்

சுதந்திர இயக்கத்தில் சேர்ந்திடுவீர்!

(சேருகுடி.. வி. சுவாமிநாதன்)

வழிகாட்டும் பெருந்தகையாம் ராஜாஜி ஸ்தாபித்த
வரலாற்றில் காணாத சுதந்திர இயக்கத்தில்
பழிகூட்டும் காரியங்கள் செய்கின்ற காங்கிரஸை
பயமின்றி எதிர்ப்பதற்குச் சேர்ந்திடுவீர் நண்பர்களே !

வெளிநாட்டுச் சரக்கான சோஷலிஸம் என்கின்ற
வேசியின் காலடியில் விழுந்து கிடக்கின்ற
விளையாட்டு மைனர்களின் ஆட்சியிலே தேசமெங்கும்
வேதனை பசிப்பிணி அநீதிமிக மலிந்ததய்யா !

வெறியாட்டம் போடுதய்யா வேலையில்லா திண்டாட்டம்!
விலைவாசி நாள்தோறும் விஷம்போல ஏறுதய்யா!
நெறிகெட்ட ஆட்சியிலே நித்தமொரு சட்டமய்யா!
நிர்வாகம் தனிலெங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஊழலய்யா!

தரங்கெட்ட அரசாங்கம் தாயகத்தின் எல்லையினை
கம்யூனிஸ்ட் சீனரிடம் பறிகொடுத்து விட்டதய்யா!
புறங்காட்டி அறியாத இந்நாட்டு வீரருக்கு
நீங்காத களங்கத்தை உண்டாக்கி விட்டதய்யா!

பசுமாட்டை எவரேனும் புலிக்காட்டில் விடுவாரோ ?
பாசமுடன் கிளிவளர்த்துப் பூனையிடம் கொடுப்பாரோ?
இசைமீட்டும் வீணை தன்னை எருமையிடம் தருவாரோ ?
எத்தரிடம் ஆட்சியினைத் தெரிந்தவர்கள் கொடுப்பாரோ

தலையாட்டி பொம்மைகளாய் வாழ்வதிலோர் பயனுண்டோ?
தனியார் சுதந்திரமும் தாயகத்துப் பெருமையையும்
நிலைநாட்ட வேண்டுமெனில் நிச்சயமாய் விரைவிலிந்த
நீதியற்ற ஆட்சிக்கோர் முடிவுகட்ட வேண்டுமய்யா !

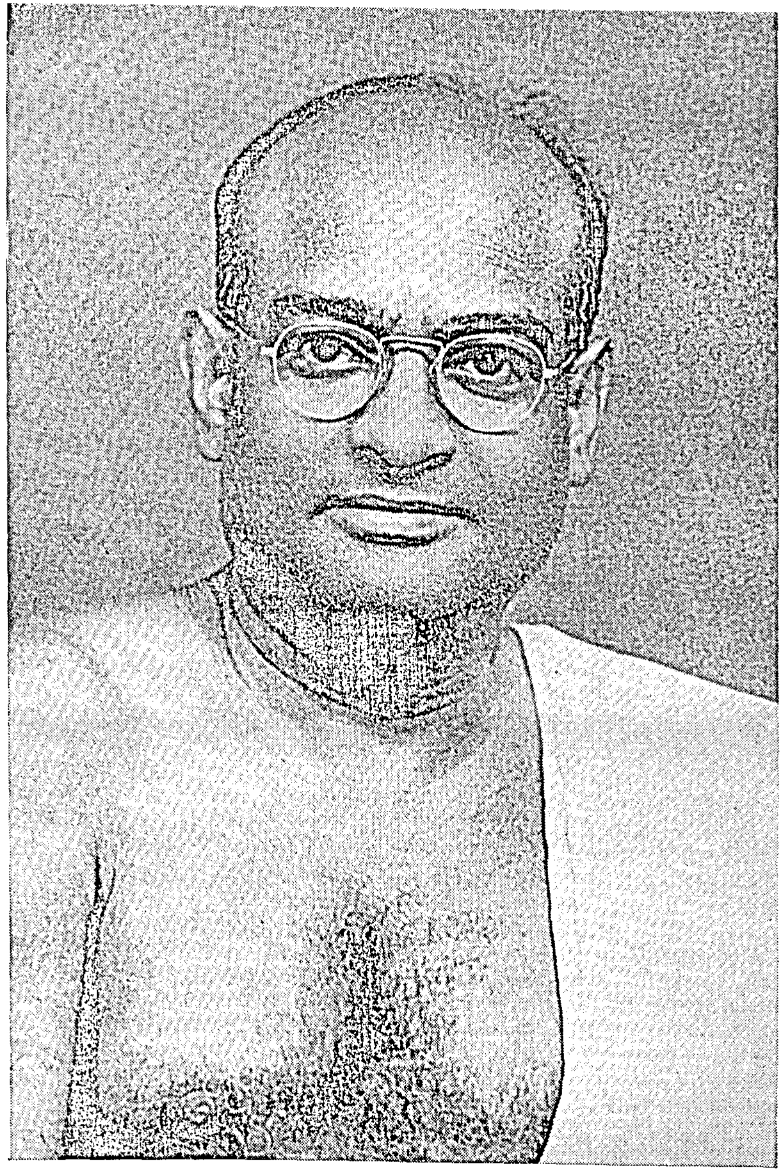

சா. கணேசன், M. L. A.
தமிழ்நாடு சுதந்திரக் கட்சியின் தலைவர்.

எஸ். எஸ். மாரிசாமி, M. P.
தமிழ்நாடு சுதந்திரக் கட்சியின் பொதுச்செயலாளர்,

சுதந்திரக் கட்சியின் உருவம்

பேராசிரியர் எம். ரத்தினசாமி M. P.

(சுதந்திரக் கட்சித் துணைத்தலைவர்.)

சுதந்திரக் கட்சி என்று சொன்னதும் மக்கள் மனதில் என்ன உருவம் தோன்றுகிறது? வேறு வார்த்தைகளில் சொல்ல வேண்டுமானால் அவர்கள் அதைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறார்கள்? முதலில் அது ஒரு பணக்காரர்களின் கட்சி என்றே நினைக்கிறார்கள். அதற்கு சில காரணங்கள் இருக்கலாம். சர். ஹோமி மோடி, திருவாளர் ஜி. கே. சுந்தரம், ஜெய்பூர் மகாராணி காயத்ரி தேவி, பாட்னா மகாராஜா, ஒரிஸ்ஸாவிலுள்ள காலஹண்டி மகாராஜா போன்ற விரல்விட்டு எண்ணக் கூடிய ஒரு சில பணக்காரர்களும், ராஜாக்களும் அங்குமிங்குமாக அதன் உணர்ச்சிமிக்க ஆதரவாளர்களாக இருப்பதால் அக்கட்சியின் மாற்றார்கள் இந்த குற்றச்சாட்டை கூறுகின்றார்கள். இக்கட்சியினை பணக்காரர் கட்சி என்று சொல்கிறவர்கள் காங்கிரஸ்காரர்களும், கம்யூனிஸ்டுகளுமே. சுதந்திரக் கட்சி தனது கொள்கைகளிலும், திட்டங்களிலும் பணக்காரர்களின் நல உரிமைகளையும் சொத்துக்களையும் அநியாயமான சட்டங்களால் பறிக்க முயல்வதிலிருந்து காப்பாற்றுகிறது. அதே சமயம், காங்கிரஸ் அரசாங்கத்தை விட கூடுதலாகவே ஏழைகளுக்கு வாழ்க்கை தரத்தை உயர்த்திக் கொள்ளும் வகையில் அதிக உரிமைகள் கிடைக்கப் பாடுபடுகிறது. காங்கிரஸின் பட்ஜட் திட்டங்களால் பணக்காரர்களின் நலம் பறிக்கப்படாமல் சுதந்திரக் கட்சி பார்த்துக்கொள்கிறது. பொன் முட்டை இடும் வாத்தைக் கொல்வதைப்போல மூலதனத்தையும், முதலீட்டையும் பங்கப்படுத்துவதை அது எதிர்க்கிறது. பணக்காரர்களின் அநியாயங்களிலிருந்து சுதந்திரக்கட்சி ஏழைகளைப் பாதுகாக்கிறது இப்படியெல்லாம் இருந்தும் சுதந்திரக் கட்சியை பணக்காரர்களின் கட்சி என்று சொல்கிறார்கள். நியாயப்படி சொல்ல வேண்டுமென்றால் காங்கிரஸ் தான் பணக்காரர்களின் கட்சி. ஏனென்றால் பணக்காரர்களே அதற்கு நிதி கொடுத்து உதவுகிறார்கள். சென்ற பொதுத் தேர்தலில் வடநாட்டிலும் தென்னாட்டிலுமுள்ள பெரிய தொழிலதிபர்கள் அதற்கு ஒரு கோடி ரூபாய்க்கு மேல் கொடுத்து உதவியிருக்கிறார்கள். பார்லிமெண்டில் சுதந்திரக் கட்சியில் இருப்பதைக் காட்டிலும் காங்கிரஸில் தான் அதிகமாக ராஜாக்களும் ராணிகளும் இருக்கிறார்கள்.

சுதந்திரக் கட்சியை பிற்போக்கு கட்சி என்றும் சொல்கிறார்கள். அரசியல் சட்டத்தில் உத்தரவாதமளிக்கப்பட்டுள்ள சொத்துகள் வைத்துக் கொள்வதைப்பற்றிய ஜீவாதார உரிமைகளுக்காக அது போராடுவதால் இப்படிச் சொல்லப்படுகிறது. முக்கியமாக, ரயத்துவாரி பட்டாதார்கள், சிறு நிலச் சொந்தக்காரர்கள் முதலியவர்களைப் பாதிக்கும் அரசியல் சட்ட

பதினேழாவது திருத்தத்தை அது எதிர்க்கிறது. அரசியல் சட்டத்தில் ஜீவாதார உரிமைகளைக் காப்பாற்றும் பகுதிக்கு செய்யப்படும் எந்த திருத்தத்தையும் அது எதிர்ப்பதால் அதை பிற்போக்கு கட்சி என்கிறார்கள். அரசியல் ச்சட்டத்தை திருத்துவதை சுதந்திரக் கட்சி ஏன் எதிர்க்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இப்பொழுதிருக்கின்ற அரசியல் சட்டந்தான் சொத்துரிமைகளைப் பாதுகாக்கிறது. அதிகமான உற்பத்திக்கு உறுதுணையாக இருந்து ஊக்கம் கொடுக்கிறது. உற்பத்தி பெருகினால் தான் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தையும் வருமானத்தையும் உயர்த்த முடியும். காங்கிரஸ் கட்சி தனிப்பட்டவர்களின் உரிமைகளையும், தனிப்பட்டவர்கள் கூட்டுறவாக நடத்தும் நிறுவனங்களின் உரிமைகளையும் பறித்துக் கொண்டு முன்னேற்றம் காண முயல்கிறது. எங்கு பார்த்தாலும் முன்னேற்றத்தின் அடிப்படையாக இருப்பது தனி மனிதன் சுதந்திரமே. பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கு தனியர்ர் சுதந்திரமும், சொத்துரிமைக்கு உத்தரவாதமும் எவ்வளவு முக்கியமானதென்பதை இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, ஜப்பான் முதலிய நாடுகள் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

சுதந்திரக் கட்சியை பணக்காரர்களின் கட்சி, பிற்போக்கு கட்சி, பத்தாம் பசலிக் கட்சி என்றெல்லாம் மக்கள் நினைப்பதற்கு காங்கிரஸ், கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளின் தவறான விஷமப் பிரசாரம் மட்டுமே காரணம் என்று சொல்லிவிட முடியாது. சுதந்திரக் கட்சியும் ஓரளவு இதற்கு காரணமாக இருந்திருக்கிறது. சுதந்திரக்கட்சியின் உண்மையான இயல்புகளையும், உண்மையான வடிவத்தையும், சொரூபத்தையும் பொதுமக்களிடம் எடுத்துக் காட்டாதது நம்முடைய குறையே. சுதந்திரக் கட்சி தன்னுடைய கொள்கைப்படியும் திட்டப்படியும், விதிமுறைகளின்படியும் இந்த நாட்டின் பெரும்பான்மை மக்களாகிய சாதாரண மக்களுக்கு, ஏழை மக்களுக்கு அரசாங்கம் உதவியும், ஒத்தாசையும் செய்ய வேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறது. அப்பொழுது தான், அவர்கள் தங்கள் வருவாயைப் பெருக்கி வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்திக்கொள்ள முடியும். உதாரணமாக, ஆரம்ப கல்வியும், வயதுவந்தோர் கல்வியும் மக்களில் மிகப் பெரும்பாலோருக்கு நன்மை தரக்கூடியதென்பதால் சுதந்திரக் கட்சியினராகிய நாம் இந்தத்துறைகளுக்கு தற்போது காங்கிரஸ் திட்டத்தில் இருப்பதைவிட இன்னும் இரண்டு மூன்று மடங்கு நிதி ஒதுக்க வேண்டுமென்று சொல்லி வருகிறோம். அப்பொழுது தான் மக்கள் எழுத்தறிவு பெற்றவர்களாவார்கள். படிப்பின் மூலம் தங்களையும், தங்கள் பொருளாதார நிலையையும் இன்னும் பதினைந்து ஆண்டுகளிலாவது உயர்த்திக் கொள்ள முடியும். காங்கிரஸ் அரசாங்கம் எழுத்தறிவை முன்னேற்றுகின்ற முறையில் ஆண்டுக்கு நூற்றுக்கு ஒரு பங்கு முன்னேற்றம் தான் காணலாம். இந்தப் போக்கில் இந்தியாவில் உள்ள எல்லோரும் எழுத்தறிவு பெற இன்னும் எழுபத்தைந்து ஆண்டுகள் ஆகும். இரண்டாவது, வேலையில்லாதிருக்கும் 15 மிலியன் மக்களுக்கும், தேவைக்குப்

போதுமான வேலையில்லாதிருக்கும் 100 மிலியன் மக்களுக்கும், அவர்கள் வாழுகின்ற கிராமங்களிலேயே சரியான வேலைகள் கிடைக்க வேண்டுமென்றால், அவர்களுக்கு அடிப்படையான தொழில் நுட்ப கல்வி கொடுத்தாக வேண்டும். அதற்காக ஒவ்வொரு தாலுகா நகரிலும் அடிப்படை தொழில் நுட்ப பயிற்சி பள்ளிக்கூடம் அமைய வேண்டும். இப்போது காங்கிரஸ் திட்டத்தின்படி தமிழ்நாடு பூராவிலும் இதுமாதிரி பத்து பனிரெண்டு பள்ளிகளே இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு கிராமமும் ஒரு நல்ல சாலையின் மூலம் அருகிலுள்ள ரயில்வே நிலையத்துடனும் சந்தைப் பட்டணத்துடனும் இணைக்கப்பட வேண்டும். இந்தியாவின் ஐந்து லட்சம் கிராமங்களிலும் நல்ல குடிதண்ணீர் கிடைக்கும் பொருட்டு கிணறுகள் வெட்டவேண்டும். மனித வாழ்க்கைக்குப் பொருந்தாத தாழ்ந்த குடிசைகளில் ஒண்டி வாழுகின்ற சங்கடங்கள் நீங்கும்படி கிராமத்திலுள்ள வீடுகள் புதுப்பிக்கப்பட வேண்டும். ஒரு சொட்டு தண்ணீர் கூட வீணாகாதபடி நிலங்களுக்கு பயன்படச் செய்வதற்காக சிறு பாசனத் திட்டங்கள் மேற்கொண்டு நடத்தவேண்டும். மேற்குறிப்பிட்ட கிராமத் தொழில்கள் பெருகினால் வேலை இல்லாதவர்களுக்கும், போதுமான வேலையில்லாதவர்களுக்கும் கிராமங்களில் வேலை வாய்ப்பு கிடைக்க வழி ஏற்படும். இத்தகைய செயல் திட்டத்தால் மக்களின் பொருளாதார நிலையை மேம்படுத்த சுதந்திரக் கட்சி விரும்புகிறது. ஆனால், இதுமாதிரி பயன் தரும் செயல் திட்டங்களை மக்களுக்கு சரியாக விளக்கவில்லை.

சுதந்திரக் கட்சிக்கு சரியான ஸ்தாபன அமைப்பு இல்லாததால் தான் இதுமாதிரி திட்டங்களை மக்களிடம் விளக்க முடியவில்லை. மாநிலம் முழுதும் பிரசாரம் செய்வதற்கு அதனிடம் பொருள் வசதி இல்லை. இப்போது நடைபெறுகின்ற மாநில மகாநாட்டைப்போல் சிற்சில சமயங்களில் நடைபெறுகின்ற மகாநாடுகள் மூலமாக மட்டுமல்லாமல் அடிக்கடி ஏற்பாடு செய்கின்ற பொதுக்கூட்டங்கள் மூலமாகவும் இந்த பிரசார வேலை நடைபெறவேண்டும். மக்கள் மனதில் சுதந்திரக் கட்சி இடம் பெற வேண்டுமா ? இதோ அதற்கான செயல் திட்டம். கட்சி ஊழியர்கள் வாக்காளர்களை அடிக்கடி வீடுகளில் போய் சந்திக்க வேண்டும். கட்சியின் பிரசாரத்திற்காக துண்டுப் பிரசுரங்கள் அச்சிட்டு அவர்களிடம் விநியோகிக்க வேண்டும். அவர்களுடைய தேவைகளையும், குறைகளையும் கேட்டறிய வேண்டும். அன்றாடப் பிரச்னைகளை அவர்களோடு விவாதிக்க வேண்டும். மக்களின் கவனத்தையும், மனத்தையும் இடைவிடாமல் சுதந்திரக் கட்சியின் பக்கம் திருப்ப வேண்டுமானால், கட்சியின் கொள்கைகள், திட்டங்கள், நடைமுறைச் செயல்களை விளக்கும் சுவரொட்டிகளை குறிப்பாக சித்திர சுவரொட்டிகளை தொகுதியின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் ஒட்டி விளம்பரப்படுத்த வேண்டும். இந்த வேலைகளைச் செய்வதற்கு கட்சிக்கு ஒவ்வொரு தொகுதியிலும் ஒரு அலுவலகம் வேண்டும். கட்சியின் பெயர் பலகையும், கட்சிக் கொடியும் அங்கு இடம் பெறவேண்டும். குறைந்தது ஒரு முழு

நேர ஊழியரும், பத்து அல்லது பதினைந்து அபிமானத் தொண்டர்களும் இருக்கவேண்டும். சுதந்திரக் கட்சி ஏழை மனிதர்களின் கட்சி ; சாதாரண மக்களின் கட்சி ; சிறு வியாபாரிகளின் கட்சி ; சிறு விவசாயிகளின் கட்சி; கிராமங்களின் நலனையும், நகரங்களின் நலனையும் அபிவிருத்தி செய்யும் கட்சி. சுதந்திரக் கட்சியின் இந்த உண்மையான வடிவம் கிராமத்திலும் நகரத்திலுமுள்ள ஒவ்வொரு மனிதரிடமும் காட்சியளிக்கும்படி செய்யவேண்டும். சுதந்திரக் கட்சியின் உண்மை சொருபம் புள்ளி விபரங்களாலும், படங்களாலும் ஆதாரபூர்வமாகவும் கவர்ச்சியாகவும் நிரந்தரமாக இடைவிடாமல் மக்களின் பார்வையில் இடம் பெறவேண்டும். அதற்கு, ஸ்தாபன அமைப்பும் பணமும் தேவை. அடுத்த தேர்தலுக்கு முன்னோடியாக காலாகாலத்தில், இப்போதிருந்தே அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை செய்ய வேண்டும். இல்லாவிட்டால் தேர்தலில் நாம் தோல்வியடைய நேரிடும். அந்த தோல்விக்கு நாமே பொறுப்பாளிகளாவோம்.

ஸ்ரீராமஜெயம். தந்தி விலாசம்: "தாத்ரு"

உறையூர் "தாத்ரு" ஜவுளிக்கடை

T. L. V. கிருஷ்ணன் & பிரதர்

பட்டு ஜவுளி, நூல் ஜவுளி & மில் ஜவுளி வியாபாரம்

42, ரெட்டைமால் தெருவு, தெப்பக்குளம் P. O., திருச்சிராப்பள்ளி-2

கல்யாண விசேஷங்களுக்கும் சாதாரண தினசரி தேவைக்கும்

எங்களிடம் உத்திரவாதமுள்ளதும் நவீன நாகரீகத்திற்கேற்றதுமான கொள்ளே காலம், காஞ்சிபுரம், ஆரணி, பெங்களூர், தர்மாவரம் முதலிய ஊர்களின் உயர்தர பட்டு சேலை வகைகளும். சேலம் வெண்பட்டு, ஜரிகை வேஷ்டி ஜோடிகளும். மதுரை துயிலி. வேஷ்டி., துப்பட்டா ரகங்களும், சொந்த தறியில் தயாரித்த உறையூர் நூல் சேலைகளும், கோடம்பாக்கம் சேலைகளும், ஷர்ட்டிங் வகைகளும், கட்டாவ் & காலிகோ மில்ஸ் வாயில்களும், நவீன சீட்டிகளும், சுதேசி, வாயில் ரகங்களும் விலை சகாயமாய் கிடைக்கும்.

நம்பிக்கைக்கும், நாணயத்திற்கும் உங்கள் ஜவுளி தேவைகளுக்கு எங்கள் கடைக்கு விஜயம் செய்யுங்கள்.

பார்ட்னர்கள் : T. L, V. K. DESIKAN
T. R, PADMANABAN

காங்கிரசும் — காரல்மார்க்சும்

கோவை திரு. அ. அய்யாமுத்து

அரியவற்றுள் எல்லாம் அரிதே பெரியாரைப்
பேணித் தமராக் கொளல். (குறள்).

உலகிலே எண்ணற்ற பேதா பேதங்கள். எனினும் இக்கோடானு கோடி பேதங்கட்குள் ஊடுருவி நிற்கும் ஒரு சிறப்பான ஒற்றுமையென்னவென்ருல், உலகிலுள்ள சகல ஜீவராசிகளும் தாமும் தமது சந்ததியும் தழைத்து வாழவேண்டுமென்ற விருப்பம் கொண்டுள்ளதேயாம்.

ஒரு புதருக்குள் ஆலமரத்தின் சிறு விதை வீழ்ந்தபோதிலும், அது முளைத்துப் புதரை நெக்கித் தள்ளித் தலை தூக்கி மேலெழுந்து வளரக் காண்கிரேம். ஒரு தென்னைக்குச் சிறு தடை ஏற்பட்டபோதிலும், அது வளைந்து, நெளிந்து வானளாவ மீண்டும் உயர்ந்து நிற்பதைக் காண்கின்ருேம்.

தான் முன்னேறவேண்டுமென்று ஆர்வம் படைத்துள்ள மனிதனும் அப்படித்தான் தன் கஷ்ட நஷ்டங்களையெல்லாம் பொருட்படுத்தாது முண்டியடித்துக் கொண்டு முன்னேறுகிருன். இம்முன்னேற்ற ஆர்வம் இல்லாதிருக்குமேயாஞல் உலகம் தோன்றிய அன்றே அழிந்துபோயிருக்கும்.

எனினும், உலகில் எல்லா மக்களும் ஒன்றுபோல் இல்லை. நிறம், குணம், திறன், நுண்ணறிவு, ஆர்வம் ஆகியவற்றில் மாறுபட்டே காணப்படுகிருர்கள். அபிலாஷைகளும் அப்படித்தான். உடையாத சட்டியொன்று கிடைத்தால் போதும். நான்கு வீடு இரந்துண்டு வாழ்வேனெனப் பிச்சைக்காரன் எண்ணுகிருன். அன்றாடம் வேலை கிடைத்தால் போதுமெனத் தொழிலாளி விரும்புகிருன். இம்மேட்டைத் திருத்திச் சமனுக்கவேண்டுமென விவசாயி விரும்புகிருன். இவ்வேலையை எளிதாகச் செய்யவல்ல கருவியொன்றைச் செய்யவேண்டுமெனப் பொறியாளன் எண்ணுகிருன். இவ்வாணிபத்தைக் கட்டிக் காத்து வளர்க்கவேண்டுமென வர்த்தகன் விரும்புகிருன். இந்நோயைத் தீர்க்கவல்ல மருந்து யாதென மருத்துவன் ஆராய்கிருன். இப்படிப் பலதுறைகளிலும் ஈடுபாடு கொண்டுள்ளவர்கள் பற்பல விதமான எண்ணமும் முயற்சியும் கொண்டுள்ளார்கள். அவர்கள் தங்கள் சக்திக்கும், திறமைக்கும், ஆசைக்கும், சந்தர்ப்ப சூழ்நிலை வாய்ப்புக்கும் ஏற்றவாறு முன்னேறிக் கொண்டே இருக்கிருர்கள்.

காங்கிரஸ் கூட்டங்களிலே மேஜை நாற்காலிகள் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டிருந்த தொண்டர்கள் பல்லாயிரம் பேர். அவர்கள் எல்லோரும் காங்கிரஸ் தலைவர்களாகிவிட்டார்

களா? எல்லோருக்கும் நான்கணாச் சந்தாதானே? எல்லோரும் முன்னேறச் சம வாய்ப்புகள் காங்கிரசில் இருக்கவில்லையா? அப்படியிருக்கக் காமராசு மட்டும் எப்படி முன்னேறினார்? மக்கள் விரும்பினார்கள் நான் முன்னேறினேன் என்று காமராசு சொல்லக்கூடும். மற்றெல்லோரையும் விட்டு விட்டு மக்கள் காமராசை மட்டும் ஏன் விரும்பினார்கள்? காங்கிரசிலே எண்ணற்ற பேர்கள் உழைத்தார்கள். சிறை சென்றார்கள், தியாகம் பல புரிந்தார்கள். காமராசைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு கல்வி கேள்விகளில் வல்லவர்களாயிருந்தார்கள். அப்படியிருந்தும் காமரரசு மட்டும் உயர்வானேன்? காமராசுடன் கூடியுழைத்த முத்துச்சாமியேன் உயரவில்லை? சிதம்பர பாரதி, புலி மீனாட்சி சுந்தரம், சுப்பையா, கோசல்ராம், கிருஷ்ணமூர்த்தி சுவாமிநாதன், கரையாளர் போன்றவர்களெல்லாம் ஏன் உயரவில்லை?

கல்லூரிகளிலும், பாடசாலைகளிலும் எண்ணற்ற மாணவ மாணவிகள் பயிலுகின்றனர். எல்லோருக்கும் நடுவராக ஆசிரியர் வீற்றிருந்து பாடங்களைப் போதிக்கின்றார். எல்லோருக்கும் சமமான வாய்ப்புகள் அளிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், எல்லோரும் பரீட்சையில் வெற்றி பெறுவதில்லையே!

ஒலிம்பிக் பந்தயங்கள் ஆண்டுதோறும் வெகு விமரிசையாக நடைபெறுகின்றன. அதில் உலகிலுள்ள பல தேயத்தார்களும் கலந்து கொள்கிறார்கள். சென்றவர்க்கெல்லாம் தங்கப் பதக்கம் கிடைப்பதில்லையே!

“தொட்டனைத்தூறும் மணற்கேணி; மாந்தர்க்குக் கற்றனைத்தூறும் அறிவு” என்று நாயனார் கூறியுள்ளவாறு, திறனும் பிறவும் மனிதனுடைய தன் முயற்சிக்கேற்ற அளவில்தான் கிடைக்கும். அத் தன்முயற்சியைத் தூண்டவல்லது மனிதன் பெறுமின்பம். அவ்வின்பத்துக்குக் காரணமாயிருப்பது அவன் பெறும் இலாபம். அந்த இலாபத்தோடிணைந்துவரும் புகழ். தோன்றிற் புகழுடன் தோன்றவேண்டுமென்ற ஆர்வமுள்ளவன்தான் உச்சாணிக் கொம்பில் ஏறி நிற்கிறான். மற்றவன் அவனைத் தொழுது சேவித்து வயிற்றை வாயை நிரப்புவதோடு திருப்தியடைகிறான்.

ஆனால் அம்மனிதன் என்ன சொல்லுகின்றான்? அவனைத் தவிர மற்றெல்லோரும் கடையர்களாகவும் மடையர்களாகவும் வாழவேண்டுமென்கிறான்!

விதிகளின்படி “சுலோ சைகிள் ரேசில்” எல்லோருக்கும் பின்னால் வருபவனுக்குத்தானே பரிசு! இனி அடுத்தபடி “லெவல் சைகிள் ரேஸ்” ஒன்று ஆரம்பித்து, அதில் முன்னால் செல்பவனுக்கும் பரிசில்லை, பின்னால் செல்பவனுக்கும் பரிசில்லை, எல்லோரோடும் சமமாய் வருபவனுக்கே பரிசு என்று காமராசின் காங்கிரஸ் சொன்னால் ஆச்சரியப்படவேண்டியதில்லை.

இன்று உலகில் கடையன் எவன் இருக்கிறானோ, மடையன் எவன் இருக்கிறானோ, அந்தக் கடைமடையனை முந்தாமல் மற்றெல்லோரும் அவனுடன் சரிசமத்துவமாய்நின்று, சரிநிகர் சமா

னமாய் வாழ்க்கை நடத்திச் செல்லவேண்டுமென்று காங்கிரஸ் சொல்கிறது. அதற்குத்தான் சோஷலிசம் என்ற பெயர்!

ஊரைக் கொளுத்தி, உள்ளவற்றைச் சூறையாடி, மக்களைக் கொன்று, மன்னரை வீழ்த்தி, ருஷியாவிலும், சீனத்திலும் சோஷலிசம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. ஆனால் இந்தியாவில், ஆங்கிலேயனுடன் போராடித் தேர்தலில் வெற்றி பெற்ற காங்கிரசினிடம் ஆட்சிப் பொறுப்பு ஒப்புவிக்கப்பட்டதால் அதற்கு ஜனநாயக சோஷலிசமென்று பெயர் சூட்டியுள்ளார்கள்.

ருஷியாவிலும், சீனத்திலும் நடைபெற்றுவரும் சோஷலிச சர்வாதிகார ஆட்சிக்கு உறுதுணையாக அங்குள்ள பண்ணைகள், பாக்டரிகள், தொழிற்சாலைகள், கல்வி நிலையங்கள், நிர்வாக இயந்திரங்கள், தூதுவராலயங்கள், பிரசார மேடைகள் ஆகியவற்றில் தங்கள் ஆட்சியை ஆதரிப்போர்களையே தலைவர்களாக நியமித்துள்ளனர்.

இந்தியாவில் காங்கிரசாட்சி என்றென்றும் சாசுவதமாய் ஆட்சிபீடத்தில் அமர்ந்திருக்க ஹேதுவாகவும், துணையாகவும், பக்கபலமாகவும் இருக்கும் பொருட்டுத் தங்கள் ஆதரவாளர்களுக்குப் பஸ் ரூட்டுகளும், இறக்குமதி ஏற்றுமதி லைசென்சுகளும், பெர்மிட்டுகளும், கோட்டாக்களும், திட்டப் பகுதிகளில் கான்ட்ராக்டுகளும், தூதுவராலயங்களில் பதவிகளும், கவர்னர் போன்ற பீடங்களும், விருதுகளும், பட்டங்களும் கொடுத்து வைத்துள்ளார்கள், இத்தகைய லைசென்சுதார்கள் யாதொரு போட்டாபோட்டியுமின்றித் தங்களிஷ்டம் போல் மட்டமான சரக்குகளை உற்பத்தி செய்து, அதிகமான விலைக்கு விற்றுப் பொது மக்களை ஏகபோகமாகக் கொள்ளையடிப்பதற்கு அநுமதித்துள்ளார்கள், இதுதான் காங்கிரசின் ஜனநாயக சோஷலிசம்!

அண்மையில் சேலத்தில் கூடிய காங்கிரஸ் கூட்டமொன்றில் காமராசு பேசும்போது, இந்தியாவில் உள்ள ஐஸ்வர்யத்தில் பெரும்பாகம் பத்து அல்லது இருபது பேர்களிடம்குவிந்து கிடப்பதாயும், அவர்கள் பார்த்து இந்நாட்டின் பொருளாதாரத்தை எப்படி வேண்டுமானாலும் ஆட்டிப் படைக்கலாம் என்று கூறினாராம்! யர்தொரு விதமான இராணுவ பலமோ, போலீசோ, அதிகாரமோ இன்றி அரசாங்கத்துக்குச் செலுத்தவேண்டிய வரிகளையெல்லாம் குறைவறச் செலுத்தித் தங்களிடம் சேவை புரிபவர்களுக்கெல்லாம் பிறர் கொடுப்பதைக் காட்டிலும் உயர்ந்த சம்பளமும், பிற வசதிகளும் அளித்துப் பெருஞ்செல்வத்தைத்திரட்டிக் குவித்துள்ள இந்தப் பத்து அல்லது இருபது பேர்கள், இந்நாட்டில் வதியும் நாற்பத்தைந்து கோடி மக்களில் அறிவிலும், திறனிலும் சிறந்தவர்களாக விளங்குகின்றனர் என்பது இதனால் மெய்யாகிறது. எனவே இந்த இருபது பேர்களே இந்நாட்டின் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தத் தகுதி வாய்ந்தவர்களென்பதும் மெய்யாகிறது. வள்ளுவர் கூறியுள்ளபடி

இப் பெரியோர்களைப் பேணித் தமராக்கிக் கொண்டால், அவர்கள் தங்கள் தீர்க்காலோசனையாலும், திறத்தாலும், உபாயத்தாலும் இந்நாடெங்குஞ் செல்வங் கொழிக்கச் செய்து இந்நாட்டு மக்களனைவரும் அதன் பலனை அநுபவிக்கச் செய்வார்கள் அல்லவா?

அவ்வாறு அப்பெரியார்களின் துணைகொண்டு இன்று இந்தியாவில் காணப்படும் லஞ்ச ஊழல், தனிப்பட்ட மந்திரிகளும், காங்கிரஸ்காரர்களும் கொள்ளையடித்துப் பணஞ் சேர்த்தலைத் தவிர்த்தல், கெய்ரான்களையும், பட்ஞயக்குகளையும் ஒழித்தல், உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குதல், வேலையின்மை பணவீக்கம், விலையுயர்வு ஆகிய தீமைகளைப் போக்குதல், கிராம மக்களின் நிலையை உயர்த்துதல், பாகிஸ்தான் தொல்லையை ஒழித்தல், சீன அபாயத்தைப் போக்குதல், பர்மாவினின்றும், இலங்கையினின்றும், பாகிஸ்தானத்தினின்றும் இடம் பெயர்ந்து வருவோரின் நலன்களைக் காத்தல், அயல்நாட்டுறவும் கொள்கையும் செம்மையுறச் செய்தல் போன்ற சிக்கல்களையெல்லாம் தீர்க்க முடியுமல்லவா?

அவ்வாறு செய்வதை விடுத்து, யாதொருவிதமான தொழிலறிவும், செல்வஞ்சேர்க்குந் திறமையுமற்ற காமராசு போன்றவர்கள் காங்கிரசாட்சியின் பலத்தால், படிப்புந் திறனும் பண்புமற்ற பஞ்சைகளிடம் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஒப்புவித்து, இந்நாடு இன்றுள்ள கேவல நிலையை அடையச் செய்துள்ளார்கள். காலத்தின் கோலமா, கலியின் வலியா, பிரமன் விதியா என்று இந்நாட்டு மக்கள் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டுமல்லவா?

வரி கொடுப்பவர்களின் ஏராளமான பணத்தை முதலீடு செய்து, அதற்கு யாதொரு வட்டி வாசியும் இல்லாத நிலைமையிருந்துங்கூட சர்க்காரின் பொதுத் துறைகளிலே கோடிகோடியாய் நஷ்டமாகி வருவதுடன், யாதொரு முன்னேற்றமும் இல்லாதிருப்பதைத் தடுப்பதற்கு அந்தப் பத்து அல்லது இருபது தொழில் பிரமுகர்களின் உதவி கோரப்பட்டால் எவ்வளவு நலமாய் இருக்கும்! அமிதலாப வரி, சாதாரண இலாப வரி, உற்பத்தி வரி, ஏற்றுமதி இறக்குமதி வரி, விற்பனை வரி, மூலதன வரி, செல்வ அபிவிருத்தி வரி, செலவு வரி, கட்டாய இன்சூரன்ஸ் வரி, வட்டி வாசிகள் எல்லாம் கொடுத்துத் தம்மிடத்தில் வேலை பார்ப்பவர்களுக்கு உயர்ந்த சம்பளம், அலவன்ஸ், போனஸ், காலனி, கேன்டீன், மருத்துவம், கல்வி, தொழிற் பயிற்சி போன்ற எண்ணற்ற வசதிகளும் அளித்துப் பங்குதாரர்களுக்கு முதலீட்டு வட்டியும் கொடுத்துச் சர்க்கார் கட்சிக்குத் தேர்தல் நிதியும் வழங்கி ஆறு சதவிகிதம் நிகர இலாபம் காட்டிவரும் தனியார் துறையை சோஷலிச அரிவாளால் அரிந்து, சோஷலிச சம்மட்டியால் அடித்து நசுக்க எண்ணும் காங்கிரசின் அறிவீனத்தை என்னென்பது?

காரல் மார்க்ஸ் காலத்திலே இருந்த உலக நிலைக்கும், சமுதாய நிலைக்கும்,

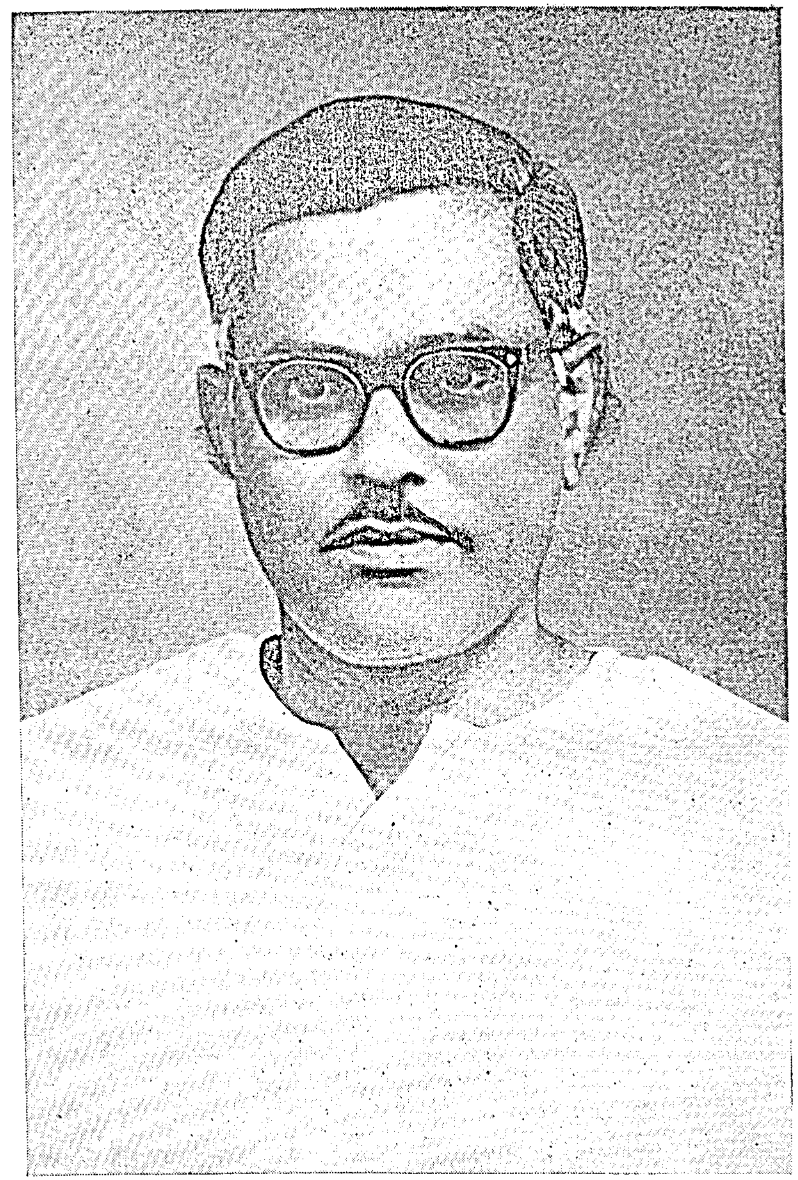

சி. முத்துசாமி,
மாநாட்டுப் பொதுச்செயலாளர்.

டாக்டர் R. காளமேகம்,
மாநாட்டு நிதிப்பொறுப்பாளர்.

அரசியல் நிலைக்கும், பொருளாதார நிலைக்கும், விஞ்ஞானத் தொழில் நுணுக்க அபிவிருத்தி நிலைக்கும், இன்றுள்ள நிலைக்கும் உருத்தெரியாத மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது. காரல் மார்க்ஸ் காலத்திலே அடிமை வர்த்தகம் நடைபெற்றது. தொழிலாளர்களை முதலாளிகள் சவுக்காலடித்து வேலைவாங்கி வந்தனர். உழைத்தவனுக்குக் கூழுங் கஞ்சியுங் கொடுத்துவிட்டுப் பாலும் பழமும் முதலாளி உண்டிருந்தான். உழைப்பாளியைச் சேரியிலே புரளவிட்டுவிட்டு அவன் மாடமாளிகைகளில் வாழ்ந்து வந்தான். காரல் மார்க்ஸ் காலத்திலே பெண்ணடிமை இருந்தது, காலனி ஆட்சியிருந்தது. உத்தியோக உத்தரவாதம் இல்லாதிருந்தது. ஜன சமுதாயமே இரண்டு வர்க்கங்களாகப் பிளவுபட்டிருந்தது.

இன்றைய நிலை அப்படியில்லை. இன்று அமெரிக்காவிலுள்ளஒவ்வொரு தொழிலாளியும் ஒரு மோட்டார் கார் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான், டெலிவிசன் செட் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். குடித்துவிட்டுக் கும்மாளம் அடிக்கிறான். ஆகாய விமானத்திலேறி உலகெங்கும் உல்லாச யாத்திரை போய் வருகிறான். அவனோடு, சீனத்திலும், ருஷியாவிலும் காரல் மார்க்ஸ் காட்டிய வழியில் வாழும் தொழிலாளர் சமூகத்தை ஒப்பிடுவது, கங்கை மாநதியுடன் கூவம் நதியை ஒப்பிடுவதற்கொப்பாகவிருக்குமல்லவா?

இன்று உலகத் தொழிலாளர்களின் சம்பளம், வேலை நேரம், சுகாதாரம், குடியிருப்பு வசதி, க்ஷேம நிதி, இன்சூரன்ஸ் போன்ற பாதுகாப்பு திட்டங்கள், ஓய்வு நாள் விதிகள், இலாபத்திலும் நிர்வாகத்திலும் பங்கு போன்ற சர்வநலன்களையும் பாதுகாக்கவும் பரிசீலிக்கவும் உலகத் தொழில் ஸ்தாபனம் இருக்கிறது, நாடுகள்தோறும் ஒவ்வொரு தொழிலுக்கும் ஆங்காங்கே தொழிலாளர் சங்கங்கள் இருக்கின்றன. சமரச போர்டுகள் இருக்கின்றன. நிலையான சட்டங்களும் நீதிமன்றங்களும் இருக்கின்றன. தொழிலாளர்களுக்குப் பேரம் பேசவும், வேலை நிறுத்தம் செய்யவும் சட்டபூர்வமான உரிமைகள் இருக்கின்றன. இவை யாவும் காரல் மார்க்ஸ் காலத்திலிருக்கவில்லையே!

மற்றும் கட்டுப்பாடான தொழில் சங்கங்கள் அமையப்பெறாத கட்டிட வேலைக்காரர்கள், தச்சர்கள், கொல்லர்கள் போன்ற சிறு தொழிலாளர்களும், விவசாயத்தில் ஈடுபட்டுள்ள ஆண் பெண் உழைப்பாளர்களும் தங்கள் சம்பளத்தைத் தாங்களே நிர்ணயித்துக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் வேலை செய்யும் நேரத்தைப் பற்றியோ, திறத்தைப் பற்றியோ, தரத்தைப் பற்றியோ யாரும் கேள்வி கேட்பதற்கில்லை, சுருங்கக் கூறுமிடத்து காரல் மார்க்ஸ் காலத்திலே முதலாளி ஆட்சி செலுத்தினான், இன்று தொழிலாளி ஆட்சி புரிவதை ஊர்கள்தோறும் தொழில் துறையில் அநுபவபூர்வமாகக் காண்கிறோம்.

உழைப்பாளிகளை வஞ்சித்து, அவர்கள் செய்த வேலைக்குப் போதுமான கூலியும் பங்கும் கொடுக்காமல் முத

லாளிகளும் நிலப்பிரபுக்களும் பணஞ் சேர்த்துக் குவித்துக் குலவியிருந்த காரல் மார்க்ஸ் காலம் இன்றில்லை.

காரல் மார்க்ஸின் சோஷலிச சித்தாந்தத்தை அமல் நடத்துவதற்கு இராணுவமோ, போலீசோ, ஆட்சிப் பொறுப்போ, சட்டமன்றங்களோ தேவையிராது,ஆதலால் இன்று காரல் மார்க்ஸின் பெயராலே நடைபெற்று வருகின்ற சர்வாதீன சர்க்காரின் "சோஷலிச"எதேச்சாதிகாரத்திற்கும், இந்தியாவிலே நடைபெற்றுவரும் பர்மிட் லைசென்ஸ் கோட்டாவாட்சிக்கும் காரல் மார்க்ஸின் சோஷலிச சித்தாந்தத்திற்கும் துளிகூடச் சம்மந்தம் காணப்படவில்லை.

பாட்டாளி மக்கள் எவ்விதத் தளையும் தடையுமின்றி வாழ்க்கை நடத்த வேண்டுமெனக் காரல் மார்க்ஸ் விரும்பினர். ஆனால் இன்று காரல் மார்க்ஸ் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு ஆட்சி நடத்தும் சோஷலிச நாடுகளிலே உழைப்பாளிகட்கு எவ்வித உரிமையும் சுதந்திரமும் கிடையாது. தன்னிச்சைப்படி எந்த மனிதனும் அங்கே யாதொரு தொழிலும் நடத்தமுடியாது. செருப்புத்தைப்பவன் முதல் சந்திர மண்டலம் பறப்பவன் வரை, சவரம் செய்கிறவன் முதல் சைன்யத்தில் உள்ளவன் வரை, கல்வியாசிரியன் முதல் கப்பலோட்டுகிறவன் வரை எல்லோரும் சர்க்காரின் அடிமைகளேயாவார்கள். காரல் மார்க்ஸின் காலத்திலே நிலவியிருந்த சுதந்திரம்கூடத் தொழிலாளிகளுக்கு இன்றுள்ள சோஷலிச நாடுகளில் காணக்கிடையா.

காரல் மார்க்ஸ் வெறுத்த முதலாளி வர்க்கம் இன்று சோஷலிசத்தின்கீழ் ஆளும் வர்க்கமாக அவதாரம் எடுத்துள்ளது.

இன்று ஆளுங்கட்சியினர் சுரண்டும் வர்க்கமாகவும், ஆளப்படும் ஏனைய மக்கள் சுரண்டப்படும் வர்க்கமாகவும் காட்சியளித்து வருகின்றனர்.

அன்று அறநெறி வழுவா வீரதீர பராக்கிரமசாலிகள் ஆட்சி செலுத்தினர்கள் எனினும் அவர்களது ஆட்சிக்கரம் மக்களுடைய இல்லற வாழ்க்கை வரை நீளவில்லை யாராண்டாலென்ன என்று மக்கள் யாதொரு கவலையுமற்றுச் சுதந்திரமாகத் தங்கள் குடும்பத்தையும் தொழிலையும், தர்மத்தையுங் காத்து வந்தனர்.

ஆனல், இன்று யாதொரு நற்பண்புமற்றவர்கள் ஆட்சி பீடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு, மக்களுடைய குடும்ப வாழ்விலும், அறநெறி ஒழுக்கத்திலும், உழைப்பிலும், தொழிலிலும், சுருங்கக் கூறுமிடத்து சகலத்திலும் தலையிடுகிறார்கள். அதற்கு அவர்கள் சூட்டியுள்ள பெயர் சோஷலிசம்!

எல்லோரும் உயர்நிலை அடைவதையே வாழ்வின் நோக்கமாகக் கொண்டு, ஒருவனையொருவன் முந்தி முந்தி ஊக்கத்தோடு முன்னேறி வாழும் இயல்பான வாழ்வை விடுத்து தென்னையும் தேம்பனையும், வெங்காயத்தின் நிலைக்குத் தாழ்ந்து வளர வேண்டுமென்று சொல்லத் தக்க தாழ்ந்த கடைநிலைக்கு மக்கள் சமுதாயமும் தாழ்ந்து உணர்வும் ஊக்கமுமின்றி வாழவேண்டுமென்றே காங்கிரஸ் கருதுகின்றதுபோலும்.

தரித்திரம் தாண்டவமாடும் வீட்டினுள்ளே கள்வர்கள் புகமாட்டார்கள். அத்தன்மைபோல வறியோர் வாழும் நாட்டில் சோஷலிசம் தலைதூக்காது என்பதும், முதலாளிகள் பருத்துக் கொழுத்துச் செல்வங் கொழிக்கும் அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில்தான் சோஷலிசத்தை அமல்நடத்த முடியுமென்பதும் காரல் மார்க்ஸ் கூறியுள்ள தெளிவான கருத்தாகும். ஆனல் அந்தோ காங்கிரசோ பத்து இருபது பேர்கள் தவிர மற்றெல்லோருக்கும் சராசரி மூன்றணவோ, நான்கணவோ வருமானமுள்ள நாட்டில் சோஷலிச ஆட்சியை ஏற்படுத்த விழையும் அறியாமையை என்னென்பது?

Phone 115 Telegram "TANGAVILAS"

"THANGA VILAS"

Special Tobacco Best by Test

தாம்பூலத்துக்கு

தனிச்சுவை தருவது

"தங்க விலாஸ்"

ஸ்பெஷல் புகையிலை

ஒன்றே.

— o —

Manufactured by

M. A. RAJACK & CO., KUMBAKONAM.

ஆரிய பவன் ஸ்வீட்ஸ்

9-10, தேர் நிலையம்

சேலம்–1.

டெல்லி, பாம்பே, கல்கத்தா போன்ற நகரங்களில் தயாராகும் ஸ்வீட் ரகங்களைப்போல் தயாரிப்பதில் புகழ் பெற்றவர்கள்.

வருகை தாருங்கள்! உண்டு மகிழுங்கள்!

— o —

ARYA BHAVAN SWEETS

9—10, CAR STREET

SALEM—1.

வாங்குவோர் நலனுக்கு ஒரு கட்சி

திரு. ஜே. எம். லோபோ பிரபு

(ரிடையர்ட் ஐ. சி. எஸ். அதிகாரி)

விலைவாசி உயர்வு அநேகமாக நாட்டிலுள்ள எல்லோரையுமே தங்கள் உணவுத் தேவையை குறைத்துக் கொள்ளும்படியான நிலைமையை உண்டாக்கியிருக்கிறது. ஹோட்டல் சாப்பாட்டை நம்பியிருக்கும் தொழிலாளர்கள், உணவு பதார்த்தங்கள் விலையேறுவதால், சாப்பிடுவதைக் குறைத்துக் கொள்கிறார்கள். குடும்பஸ்தர்களுக்கோ, பஞ்சப்படியை எவ்வளவு உயர்த்தினாலும், குடும்பச் செலவை சமாளிக்க முடியவில்லை. அரிசி, பருப்பு, எண்ணை முதலான அத்தியாவசியப் பண்டங்களுக்கே ஒரு தொகை ஒதுக்க வேண்டியிருப்பதால், மத்திய தர வகுப்பினர், காய்கறி, பழங்கள், பால். மாமிசம் முதலான உபரி உணவு வகைகளை வெகுவாக குறைத்துக் கொண்டுவிட்டார்கள். வேலையாள் சம்பளம், கூலி முதலியவை கூடுதலாகிவிட்டதாலும், விலையேற்றத்தாலும், கூடுதலான வரிகளாலும், பணக்காரர்கள்கூட இப்போது சிக்கனமாக செலவு செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். பொதுவாக, வாங்குவதைக் குறைத்தாலும் செலவு அதிகரித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. அத்தியாவசியப் பொருள்களுக்கே பெருவாரியாக செலவிட வேண்டியிருக்கிறது. "கணக்கில் காட்டாத வருமானம்" உள்ளவர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் ஆடம்பரப் பொருட்கள் வாங்குவது அநேகமாக குறைந்து வருகிறது. இப்படியாக, தேசம் பூராவிலும் பண்டங்களை வாங்கி உபயோகிப்பதில் ஒரு புரட்சிகரமான மாறுதல் ஏற்பட்டுவருகிறது.

நாட்டிலுள்ள எல்லோருமேபொருள்களை வாங்கி உபயோகிப்பவர்களாக இருந்தாலும், அதிலே கொஞ்சம் பேர்கள் ஏதாவது ஒரு பொருளையோ, சில பொருள்களையோ உற்பத்தி செய்பவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். வாங்கும் பொருள்களுக்கு அதிகவிலை கொடுக்கும் அதே சமயம், தங்களுடைய உற்பத்திப் பண்டங்களுக்கும் அதிக விலையைப் பெறுவதால், இவர்கள் விலையேற்றத்தினால் அதிகம் பாதிக்கப்படுவதில்லை. கிராமத்தில் வாழ்பவர்களில் 28·3 சதவிகிதத்தினரே ஐந்து ஏக்கருக்கு அதிகமான நிலமுடையவர்கள், இவர்களிடம் உணவு தானியங்கள் உபரியாக இருக்கக் கூடுமாதலால், உணவு தானிய விலையேற்றத்தினால் இவர்கள் பயனடைகிறார்கள். இவர்களிலும், அறுவடை சமயத்தில் விற்றுவிடுபவர்களுக்கு விலையேற்றத்தின் முழுப் பலனும் கிடைக்க வழியில்லை. கூலி வேலை செய்பவர்களுக்கு விலைவாசி உயர்வுக்குத் தகுந்தபடி அதிகப்படியான கூலி கிடைக்கக் காணோம். பணவீக்கம் காரணமாக பல்வேறு தொழில்

நிலையங்களிலும் வேலை வாய்ப்பு குறைந்து வருகிறது. மொத்தத்தில் நாட்டு மக்களில் எழுபத்தைந்து சதவிகிதத்தினர் விலைவாசி உயர்வினால் தாங்க முடியாத கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். எந்தக் கட்சியும் அவர்களுக்காக பரிந்து பேசுவதில்லை.

மொகலாய மன்னர்களைப் போல் படாடோபத்திலே நாட்டம் கொண்டுள்ள காங்கிரஸ்கட்சி, அரசாங்கத்தில் சிப்பந்திகளின் தொகையைப் பெருக்கிக் கொண்டே போகிறது. நகரசபைகள், பஞ்சாயத்துகள், சமுதாய நலத் திட்டங்கள், கூட்டுறவுகள், அரசாங்க ஸ்தாபனங்கள் முதலியவைகளுக்காக ஏராளமான ஆட்களை நியமிப்பதால் ஏற்படும் செலவை, வேறு துறைகளில் கிடைக்கும் வருமானத்தைக் கொண்டு சரிக்கட்ட வேண்டியிருக்கிறது. காங்கிரஸ்கட்சியின் மேலாதிக்கத்தை வளர்ப்பதற்குச் செய்யப்படும் இந்தக் காரியத்தினால் வரிப்பளு கூடுதலாகிறது. ஆனால், அந்த வரிகளைத் தரும் பொது மக்கள் இதை உணராமலிருக்கிறார்கள் காங்கிரஸ் கட்சி பின்பற்றும் கொள்கைகளால் கள்ளக் கடத்தல்காரர்களும், கள்ள மார்க்கட் பேர்வழிகளும், கட்சி எஜமானர்களுமே அனுகூலமடைகிறார்கள். நிலச் சீர்திருத்த சட்டங்களால் ஜனத்தொகையில் பதினொரு சதவீதத்தினரான குத்தகைதாரர்களுக்கே அனுகூலம். அரசாங்கம் எடுத்துக் கொள்ளும் நிலங்களுக்குத் தரவேண்டிய நஷ்ட ஈட்டினாலும், விவசாய அபிவிருத்தியும், உற்பத்தியும் குறைவதாலும் மற்ற விவசாயிகளுக்கும், வாங்கி உபயோகிப்போர் அனைவருக்கும் இந்த சட்டங்கள் புதிய சுமையாகத் தோன்றுகின்றன. வரி உயர்வின் காரணமாக குத்தகைதாரர்களின் நிலைமையிலும் அபிவிருத்தியைக் காணோம். விவசாயிகளுக்கு அரசாங்கத்தின் தயவு தேவையில்லை. இதுவே இன்றைக்கு காங்கிரஸை உறுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அதனால்தான் அரசாங்கத்தின் தயவை எதிர்பார்க்காத விவசாயிகளும், வகுப்புக் கலவரங்களாலும், காஷ்மீர் பிரச்னையாலும் அதிருப்தியடைந்திருக்கும் முஸ்லீம்களும் அதிகமாக உள்ள நேருவின் தொகுதியில், அவருடைய மகள் இந்திராவை நிறுத்தினால் வெற்றிபெற முடியுமா என்ற சந்தேகம் வந்துவிட்டது, பண்டங்களை வாங்கி உபயோகிப்பவர்களான நகரவாசிகள்விலையேற்றத்தினால் கொதிப்படைந்திருக்கிறார்கள். மொத்த ஜனத் தொகையில் மூன்று சதவிகிதமே இருக்கின்ற தொழிற்சாலை தொழிலாளர்களுக்கு காங்கிரஸ் ஆட்சியால் கொஞ்சம் அனுகூலம் இருக்கிறது. ஆனால், அவர்களோ இடதுசாரி கட்சிகளின் வாக்குறுதிகளை நம்பி அந்தப் பக்கமே அதிகம் சாய்கிறார்கள்.

இடதுசாரி கட்சிகளோ நாட்டு மக்களில் நான்கு சதவிகிதம் பேர்களான தொழிற்சாலை ஊழியர்களுக்கும், முறைப்படியான அலுவலகங்களில் வேலை பார்ப்பவர்களுக்குமே பிரதிநிதிகளாக இருக்கின்றன. காங்கிரஸின் பால் அதிருப்தி கொண்டவர்கள் போட்ட ஓட்டுகளை வைத்தே அவர்கள் தேர்தலில் வெற்றி பெறமுடிந்தது.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, சமீபத்தில் ஏற்பட்ட பிளவின் காரணமாக பலவீனமடைந்துவிட்டது. சம்யுக்த சோஷலிஸ்ட் கட்சிக்கும் இணைப்புக்கு முன்பிருந்த பலமில்லை. இந்த கட்சிகள் ஸ்தாபன ரீதியான தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்கும் ஆதரவின் காரணமாகத்தான் உபயோகிக்கும் பொருள்களின் விலைஏறுகிறதென்ற உண்மையை மக்களுக்கு உணர்த்திவிட்டால் இந்தக்கட்சிகளுக்கு ஆதரவே இல்லாமல் போய்விடும். உண்மையில், இடதுசாரி கட்சிகளே வாங்கி உபயோகிப்பவர்களுக்கு இடையூறாக இருக்கின்றன. ஜனசங்கம் தன்னுடைய பொருளாதாரக் கொள்கையை விளக்கமாகச் சொல்லவில்லை. இருந்தாலும், தொழிற்சாலை ஊழியர்களைப் பொருத்த மட்டிலும், காங்கிரசும் இடதுசாரிகளும் பின்பற்றும்நடைமுறைக்கொள்கைகளைஆதரிப்பதாக அதனுடைய தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. அதனுடைய கவனம் அதிகமாக கலாசார விஷயங்களிலேதான் செல்கிறது. நாட்டு மக்களில் குறிப்பிடத் தக்க ஒரு பகுதியினராக முஸ்லீம்கள் இருக்கக்கூடிய இந்த நாட்டில் அது இந்துக்களை தனித்து கவனிக்கப் பார்க்கிறது.

நாட்டு மக்கள் எல்லோருக்கும் உண்மையான பிரதிநிதியாக இருப்பது சுதந்திரக் கட்சி ஒன்றே. அதை பணக்காரர்கள் கட்சி என்று சொல்வது பொருத்தமில்லாத, முரண்பாடான பேச்சு. உற்பத்தியாளர்களிடையே போட்டி இருந்தால்தான் வாங்கி உபயோகிக்கும் மிகப் பெரும்பாலோரான ஏழைகளுக்கு நன்மை ஏற்பட முடியும். தொழில் சுதந்திரம் வேண்டுமென்று சுதந்திரக் கட்சி சொல்வதிலுள்ள இந்த அடிப்படை உண்மையை மக்கள் இன்னும் உணரவில்லை. வியாபாரத்தில் ஏகபோகத்தை உண்டாக்குவதால்தான் கண்ட்ரோல்களை அது எதிர்க்கிறது, தொழில் சுதந்திரம் என்பது வாங்கி உபயோகிப்பவர்களுக்குச் சேவை செய்யும் ஒரு சாதனம் என்பதை சுதந்திரக் கட்சி தெளிவுபடுத்த வேண்டும், அரசாங்கம் தொழில்களை மேற்கொள்வதாலும், வியாபாரத்தில் இறங்குவதாலும், மக்களுக்கு வரிச்சுமையும் கடன் தொல்லையும் பெருகுவதோடு, நிர்வாகத்தில் லஞ்ச ஊழலுக்கு இடமேற்படும் என்பதற்காகவே சுதந்திரக் கட்சி அதை எதிர்க்கிறது, நமது நாட்டின் பாதுகாப்புச் செலவைக் குறைப்பதுடன், ஜனநாயக நாடுகளிடமிருந்து அபிவிருத்தி வேலைகளுக்கு அதிகமான உதவி பெறுவதற்கும்ஏற்ற வகையில் அதனுடைய வெளிநாட்டுக் கொள்கை அமைந்திருக்கிறது. நிலங்களை அரசாங்க உடைமையாக்கி ஊழலைப் பெருக்காமல், குத்தகைதாரர்களுக்கு நியாய வாரம், நிரந்தரமாக உழுவதற்கு நிலம் முதலான வசதிகளைச் செய்துதரவேண்டுமென்ற அடிப்படையில் அதன் விவசாயக் கொள்கைஇருக்கிறது, அந்தக் கட்சி மட்டுமே நிலவரியை நீக்கிவிடவேண்டுமென்று வற்புறுத்தி வருகிறது. அதனுடைய தொழில் கொள்கையோ, நிறைய தொழில்கள் ஏற்பட்டு, வேலை வாய்ப்புகள் பெருகச் செய்யவேண்டுமென்று கூறுகிறது. தனி மனிதனின் உரிமைகளை அது மதிக்கிறது. அதே சமயம்,

சமூகத்தின் கீழ் மட்டத்தில் இருப்பவர்களுக்கு ஜனநாயக முறைப்படி அமைந்த சட்டங்களின் மூலம் பாதுகாப்புக் கொடுத்து, தேசிய உற்பத்தியைப் பெருக்கி, அதன்மூலம் வாங்கி உபயோகிப்பவர்களுக்குச் சேவை புரிவதே அதன் நோக்கம். உணவுதானிய விநியோகத்திலும், வியாபாரத்திலும் ஈடுபட்டிருப்பவர்களை வேலை இழக்கும்படி செய்யாமலே, அவர்களிடையே போட்டியை ஏற்படுத்துவதன் மூலம், நாட்டின் எல்லா இடங்களிலும் குறைந்த விலையில் உணவுப் பண்டங்கள் கிடைக்கும்படி செய்ய முடியுமென்று அது நம்புகிறது. இந்த எளிய உண்மைகளை மக்களுக்கு விளங்கும்படி செய்துவிட்டால், அவர்கள் சுதந்திரக் கட்சியைத் தவிர வேறு கட்சிகளை ஆதரிக்கமாட்டார்கள்.

மொழிபெயர்ப்பு :— சேருகுடி. வி. சுவாமிநாதன்.

காலத்திற்கு ஏற்ற கவர்ச்சிமிக்க

14 Ct. கல் பதித்த நகைகள்

சிறந்த முறையில்

தயாரிப்பவர்கள்

எவரெஸ்ட் ஜுவல்லரி மார்ட்

K. கஸ்தூரி ரெங்கன் செட்டி & கோ.

நகை வியாபாரிகள் :

தபால் பெட்டி நெ. 491.

திருச்சிராப்பள்ளி-8.

Phone : 2088. Gram : HALL MARK

எவர் சில்வர்

பித்தளை பாத்திரங்களுக்கு

A. P. அருணசலம் செட்டியார் Sons

மலைவாசல் பாத்திரக்கடை.

திருச்சிராப்பள்ளி-2

திட்டமும் மக்களும்

சித்ரா S. நாராயணசாமி

திட்டக் கமிஷனால் தயார் செய்யப்பட்டு, இதுவரை நமக்கு மூன்று கவளங்களாக, மூன்று திட்டங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இரண்டு திட்டங்கள் முடிந்து மூன்றாவதும் ஐந்தில் மூன்று பாகம் வரை முடிந்திருக்கிறது. திட்டங்கள் என்றால் நாட்டின் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்காக எவை எவை முதலில் செய்யப்படவேண்டும், எவை எவை இரண்டாவதாகவும், அதை அடுத்தும் அமல்படுத்தவேண்டும் என்பதே யாகும். திட்டமென்றாலே, நம்மிடம் உள்ளவை என்னென்ன என்பதை நிர்ணயித்துக்கொண்டு, அதற்கு வேண்டிய பணம், மனிதபலம், தொழில் நிபுணர்கள் நம் கைவசம் உள்ளதா என்று முதலில் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். பிறகு, இயந்திரங்களும், அவைகளை இயக்குவதற்கு நமக்கு பயிற்சியளிக்க வெளிநாட்டு உதவியும், அந்த உதவிக்கு பணம் தேவையென்பதும் முக்கியமாக நாம் நிர்ணயம் செய்து கொள்ள வேண்டியதாகும்.

திட்டங்கள் போடுவதும், அவைகளுக்கு வேண்டிய பணம், மனித பலம் முதலியவற்றை முதலீடு செய்வதும், நம் நாட்டில் பெரும்பகுதியினராக உள்ள ஏழை மக்களின் பொருளாதாரத்தில் ஒரு முன்னேற்றம் காண்பதற்காகவே. நம் மக்களில் எழுபது சதவிகிதத்தினர் நிலத்தில் பாடுபட்டு வாழ்பவர்கள். எல்லா செலவுகளும் செய்த பிறகு மிஞ்சும் மிகக் குறைவான வருவாயைக் கொண்டுதான், அவர்கள் அரைகுறையாகத் தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்தவேண்டியிருக்கிறது. அதாவது, உடலும், உயிரும் ஒன்றியிருப்பதற்கு எவ்வளவு குறைந்த பட்சவசதிகள் வேண்டுமோ அவ்வளவுதான் அவர்களுக்குக் கிடைக்கிறது. ஆகவே, நமது பொருளாதாரத்திற்கு அடிப்படையான விவசாயத்தில் முன்னேற்றம் காண்பதே நம்முடைய முதற்கடமை. அந்த அடிப்படையில் முதன் முதலில் விவசாயத் துறையில் உற்பத்திப் பெருக்கம் காணவேண்டும். இங்கே நாம் கவனிக்கவேண்டியது என்னவென்றால், நம் ஜனத்தொகை வேகமாக அதிகரித்துக் கொண்டே போகிறதென்பதாகும். அதன் காரணமாக, வருடத்திற்கு இன்னும் கூடுதலாக $6\frac{1}{2}$ கோடி மக்களுக்கு உணவுக்கு வழி செய்தல் வேண்டும். ஒரு சுமாரான புள்ளி விபரத்தின்படி, 1947-ம் ஆண்டிற்கு முந்திய பத்து வருடங்களில் எவ்வளவு ஜனத்தொகை இருந்ததோ அதைவிட மிக அதிகமாக 1947-க்கு பிற்பட்ட பத்து வருடங்களில் பெருகி இருக்கிறது. நமது தாய்நாடு ஓரளவுக்கு விவசாயத்திற்கு நமக்கு நிலம் அளித்திருக்கிறது. அதில் மனிதன் தன்னுடைய முயற்சியால்,

இப்பொழுதுள்ளதைவிட அநேக மடங்கு விவசாய உற்பத்தியைபெருக்க முடியும். அதன் மூலம் உணவுப் பண்டங்களின் பற்றாக்குறையை ஒரு வகையாக நிவர்த்திக்கலாம்.

நாம் விவசாய உற்பத்திக்கு என்னென்ன செய்யவேண்டுமோ, அவைகளைச் செய்யாமல் ''யார் யார் எவ்வளவு நிலம் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அதில் வரும் உற்பத்தியை நிலச் சொந்தக்காரரும், குத்தகைதாரரும், உழவரும் எப்படிப் பிரித்துக் கொள்வது'' என்றெல்லாம் திட்டமிட்டு, நம் சட்டசபைகளில்விவாதித்துக்கொண்டு வருகிறோம். நமக்கு சுயராஜ்யம் கிடைப்பதற்கு முன்பேகூட ஓரளவிற்கு உணவுப் பற்றாக்குறை இருந்தது. பர்மா முதலிய வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்து, அந்தக் குறையைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டிருந்தோம். இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு நமக்கு இரண்டு விதங்களில் கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டன. யுத்தத்தின் பயனாக பர்மாவில் விவசாயம் சீரழிந்து விட்டது. நம் நாட்டில் ஜனப்பெருக்கம் எவ்வளவு வேகத்தில் அதிகரித்து வருகிறதோ, அந்த அளவுக்கு உணவு உற்பத்தி அதிகரிக்கவில்லை. எனவேதான், நம் நாட்டில் உணவுப் பற்றாக்குறை வரம்பு கடந்து அதிகமாகிவிட்டது. அதிர்ஷ்டவசமாக, அமெரிக்காவில் அபரிமிதமான உணவு உற்பத்தியின் காரணமாக, மீதப்படும் தானியங்களை, பி. எல். 480 என்ற திட்டத்தின் கீழ் ஏராளமாக அவர்கள் நமக்கு அனுப்பி வைக்கிறார்கள். எவ்வளவு துரிதமாக அனுப்பவேண்டுமோ, எவ்வளவு தேவையோ அவ்விதமே அனுப்புகிறார்கள்.

கட்டுக் கட்டாக காகிதத் திட்டங்களைத் தீட்டினோம். விவசாயத் துறையில் எப்படி முன்னேறுவதென்று நமக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க அந்நிய நாடுகளிலிருந்து நிபுணர்களை வரவழைத்து, நமக்கு வழிகாட்டும்படி கேட்டுக் கொண்டோம். விவசாய முற்போக்கு என்ற பெயரால் உதவாக்கரை திட்டங்களையும் சட்டங்களையும் செயல்படுத்தினோம். இதையெல்லாம் செய்ததற்குப் பதிலாக, நகர்ப்புறங்களில் மிச்சப்படும் பண சேமிப்புகளை கிராமப் பகுதிகளில் விவசாயத்தில் முதலீடு செய்ய வசதிகளை அளித்திருந்தால், உலக யுத்தத்திற்குப் பிறகு மெல்ல மெல்ல நடைமுறைக்கு வந்து கொண்டிருந்த விவசாய முன்னேற்றத்தைப் பேணி வளர்த்திருக்கலாம். உணவு உற்பத்தியில் முன்னேறி இருக்கமுடியும். அல்லது இப்போது இருக்கும் பிரம்மாண்டமான நெருக்கடியிலிருந்து ஓரளவாவது தப்பியிருக்க முடிந்திருக்கும்.

பண வீக்கத்திற்கு உணவுப் பற்றாக்குறை ஒரு முக்கிய காரணம். அதனால் தொழிற்சாலை தொழிலாளர்களுக்கு அதிகச் சம்பளம் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. அதன் காரணமாக நாம் உற்பத்தி செய்யும் சாமான்களின் விலை ஏறிக்கொண்டே போகிறது. இந்த உணவுப் பிரச்னை அநேக உணவு மந்திரிகளை விழுங்கியிருக்கிறது. நாம் முதலிலேயே செய்த பெரும் தவறு என்ன

வென்றால், விவசாயத் துறையில் நிலச்சுவான்தார், விவசாயி ஆகியவர்களிடையே இருந்த பரஸ்பர ஒத்துழைப்பையும், அபிமானத்தையும் அழித்து; நில உரிமை, குத்தகை பாத்தியம், விவசாயக் கடன் வசதி முதலியவைகளையும் நாசமாக்கிவிட்டோம். நம் திட்டங்களும் சட்டங்களும் மக்களின் நலனுக்கு உதவாமல், அவர்களின் அழிவிற்கே வழி செய்தன.

ஒருபுறம், இடைவிடாது அதிகரித்துக் கொண்டே போகும் ஜனப்பெருக்கம். மற்றொரு புறம் குறைந்த அளவிலேயே வந்துகொண்டிருக்கும் உணவுப் பொருள் பெருக்கம். இவை இரண்டிற்கும் இடையே, இந்த சட்டங்களால், வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யவேண்டிய உணவு தானியங்களின் அளவு இன்றைக்கு இருப்பது போல் எந்தக் காலத்திலும் இருந்ததில்லை என்ற நிலைமை உண்டானதுதான் கண்ட பலன்.

நமது உணவுப் பிரச்னையை யுத்த காலத்தில் எப்படி இருந்ததோ; அந்த அளவில் அமலுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்றெல்லாம் பிதற்றுகிறார்கள். ஆனால், நான் சொல்வது என்னவென்றால், ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்குதவாது. இந்த நெருக்கடியிலிருந்து மீளவேண்டுமானால் நடைமுறையில் நாம் வெற்றி காணவேண்டும்.

விவசாயத் துறையை விட்டு விட்டு, தொழில் துறையைக் கவனிப்போம். அதில் ஓரளவு முன்னேற்றம் கண்டுள்ளோம். அதிக அளவில் புதுப்புது தொழில்களை ஏற்படுத்தி இருக்கிறோம். இதனால், இதுவரை நாம் வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்த சாமான்கள் உள்நாட்டிலேயே தயார் செய்யப்படுகின்றன. ஆனால்; இத்துறையிலும் பிரச்னைகளும், குழப்பமும் இருந்துதான் வருகின்றன.

அடிப்படைத்தேவைக்கான சாமான்கள் கிடைப்பது கஷ்டமாகிக் கொண்டு வருகிறது. சாமான் போக்குவரத்துச் செலவுகள் அதிகரித்துக் கொண்டே போகின்றன. தொழிலாளர்களின் நிர்ப்பந்தம் அதிகமாகி வருகிறது. தொழிலதிபர்கள் அவர்களுக்கு சம்பள உயர்வு மற்றைய வசதிகளைக் கொடுக்க முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டு வருகிறது. வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்படும் இயந்திரங்களின் உள்நாட்டு விலை, அவைகளுக்குத் தரப்படும் சுங்க வரிகளின் காரணமாக, அதிகமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. கலால் வரி, விற்பனை வரி, ஏறிக்கொண்டே போகும் மின்சாரக் கட்டணம், மின்சார விநியோகத்தில் தடங்கல் ஆகியவை காரணமாக உற்பத்தி சரக்குகளின் விலை அதிகரித்துக் கொண்டே போகிறது. இவை போதாதென்று, கம்பெனி வரி, அமித லாப வரி போன்றவைகளால், போட்ட முதலுக்குத் தகுந்த வட்டி கிடைக்காமல் போவதால் முதலீடு கஷ்டமாயிருக்கிறது. லாபம் அதிகமாய் கிடைக்காமல் போவதால், இன்னும் லாபத்தை முதலீடு செய்ய முடியாமல் போகிறது. இவைகளின் பயனாக

தொழிற்சாலைகளில் உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்களின் விலை அதிகமாகிவிடுகிறது. இதற்கு முன்பு வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த சரக்குகளுக்குக் கொடுத்த விலைகளை விட அதிகமான விலை கொடுத்து உள் நாட்டு சாமான்களை மக்கள் வாங்கவேண்டியிருக்கிறது.

பொதுத் துறை அல்லது சர்க்கார் துறை என்று சொல்லி, உரம், உருக்கு, இயந்திர சாமான்கள், டெலிபோன் கருவிகள், இன்னும் சில பொருள்களின் உற்பத்திக்காக சர்க்காரே தொழிற்சாலைகளை நிறுவி நடத்துகிறார்கள். இந்த சாமான்களின் விலைவாசிகள் எப்படி என்பது நமக்குத் தெரியும். வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யும் இயந்திரங்களின் விலை அதிகம். இவைகளை தொழிற்சாலைகளில் பொருத்துவதற்காகும் செலவுகளும் அதிகம். இந்த இயந்திரங்களைக் கொண்டு சாமான்கள் தயார் செய்வதில், அதிகமான அளவில் கூலி கொடுக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தினால் அதிக செலவு ஏற்படுகிறது. பிறகு, அழகான, ஆடம்பரமான வீட்டு வசதிகள். இவைகள் எல்லாம் போகிற போக்கைப் பார்த்தால், உலகிலேயே மிகக் குறைந்த சராசரி வருமானம் உள்ள நம் நாட்டு மக்கள் எப்படி இவ்வளவு அதிக விலை கொடுத்து சாமான்கள் வாங்கப் போகிறார்கள் என்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. வெளிநாட்டில் கூட விற்க முடியாத அவ்வளவு அதிகமாக விலை ஏறியிருக்கிறது. அவர்கள் இதைவிடக் குறைவான விலைக்கு அதே சாமான்களைத் தயார் செய்கிறார்கள்.

விவசாயத்திலும் திண்டாட்டம், மக்கள் வாங்க முடியாதபடி தயார் செய்கின்ற பொருள்களின் விலை அதிகமாய் இருப்பது என்ற நிலை ஏற்பட்டால், நம் திட்டங்களின் பயன் என்னவென்று பொதுமக்கள் நினைக்கிறார்கள்.

டில்லியில் இருக்கின்ற 'யோஜனா பவனி''ல் உள்ள அதி மேதாவிகள், 4-வது திட்டத்தில் 20,000 கோடி ரூபாய் செலவழிக்க திட்டங்கள் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மேற்கண்ட கேள்விகளுக்கு அவர்கள் பதில் அளிக்கிறார்களா என்று பார்க்கலாம். ஏதாவது சரியான பதில் கிடைத்தால்தான், இந்த திட்டங்கள் மக்களுக்காக ஏற்பட்டவை; திட்டக் கமிஷன் அங்கத்தினர்களின் நன்மைக்கும் அவர்களுக்கு ஆலோசனை சொல்லும் கூட்டத்தாரின் நலனுக்கும் ஏற்பட்டவை அல்லவென்று மக்கள் நம்புவார்கள்.

மொழிபெயர்ப்பு :— டாக்டர் காளமேகம்.

ஏழை படும் பாடு

புரசை. திரு. ராஜகோபால்
(செயலாளர்—எழும்பூர் பகுதி சுதந்திராக் கட்சி-சென்னை.)

பாரதத் திருநாடு விடுதலை அடைந்து பதினேழாண்டுகள் ஆகிவிட்டன. "சுயராஜ்யம் வந்து விட்டது. சுய ராஜ்யம் சுபிட்ச ராஜ்யமாக இருக்கும்! நம் வறுமை தொலைந்து ஏழை மக்கள் வாழ்வில் புதிய ஒளி பிறக்கும். நாட்டில் பாலும் தேனும் கலந்தோடும்" என்றெல்லாம் காங்கிரஸார் எழுப்பிய முழக்கம் இன்னும் நம் செவிகளில் ரீங்காரமிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

நாமும்—இந்தியாவின் ஏழைமக்கள் அனைவரும் காங்கிரஸாரின் சொற்களை நம்பித்தான் ஆட்சிபீடத்தை ஒப்படைத்தோம். ஆனால் இன்று நம்மை நம்பிக்கை மோசம் செய்து விட்டனர் காங்கிரஸ்காரர்கள்.

நாடு விடுதலை அடைந்ததும் "அவசரம் வேண்டாம்—இதோ தீட்டி விட்டோம் திட்டங்கள்" என்றனர். நாமும் காத்திருந்தோம்.

ஓராண்டா? இரண்டாண்டுகளா? பதினேழாண்டுகள்! நமக்குப் பின்பு விடுதலை அடைந்த நாடுகள் பல இன்று சுபிட்சத்துடன் வாழ்வதை நாம் காண முடிகிறது. ஆனால், நம்முடைய இந்தப் பாரத தேசத்திலோ, 1947 ல் ஏழையாக இருந்தவன் இன்று ஒட்டாண்டியாகி விட்டான். நாற்பத்தேழில் கற்பனையூரில் ஒரு காணி நிலமும் குடிசையும் வைத்திருந்தவன் இன்று பட்டிணத்து நடைபாதை வாசியாகி, இரயிலிலும் பஸ்ஸிலும் பிச்சையெடுக்கிறான்.

1955-56 ல் 94.6 புள்ளிகள் இருந்த விவசாயப் பொருள்களின் விலை 1963-64 ல் 141.8 புள்ளிகளாகி விட்டது என ரிசர்வ் பாங்க் அறிக்கையே சொல்கிறது!

நாடே சொல்கிறது—அன்றைக்கு இன்று விலைவாசிகள் உயர்ந்து விட்டன என்று. எப்படி வாழ்வது என்கிறான் ஏழை? வாழவா? சாகவா? என்கிறான் இந்நாட்டின் குடிமகன்—இந்நாட்டு மன்னன்.

ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்திருப்பவர்களிடையே அலட்சியப் போக்கு மிகுந்து விட்டது—ஊழல்—இலஞ்சம் பதவி வெறி மிகுந்து விட்டது போலவே.

புவனேசுவரத் தலைவர் சொல்கிறார்:- "அன்று நாலணா சம்பாதித்தவன் இன்று நாலு ரூபாயில்லே சம்பாதிக்கறான். இது நாங்க—காங்கிரஸ்காரங்க செய்ததுதானே? எதிர்கட்சிக்காரனாலே என்ன முடியுங்கறேன்" என்று நீட்டி முழக்குகிறார்.

நாட்டின் ஜீவநாடி என கருதப்படும் கருப்பன்—ஏழைகளின் சகோதரன் சொல்கிறான்: "அன்னிக்கு நாலணா சம்பாதித்தாலும் இரண்டு பைசா மீதி வைத்தேன். ஆனால் இன்று நாலு ரூபா சம்பாதித்தாலும் இரண்டு ரூபா மேலே கடன் வாங்குகிறேன்" என்று.

மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் போட்டு, நாட்டை கடன்கார நாடாக்கி, இஷ்டப்படி நோட்டடித்து பணவீக்கத்தை உண்டாக்கி மக்களை அல்லல் படுத்தி வரும் இந்த ஆட்சியில்,

தினமும் ஏடுகளில் பார்க்கிறோம்: பட்டினிச்சாவு—பசி தாங்காமல் தற்கொலை, என்று. இக்கதிக்கு நாட்டினரை ஆளாக்கி விட்ட இந்த காங்கிரஸ்காரர்களை நோக்கி

"நெஞ்சில் உரமு மின்றி நேர்மைத்
திறமுமின்றி,
வஞ்சனை சொல்வாரடீ!—கிளியே
வாய்ச் சொல்லில் வீரரடீ!

சொந்தச் சகோதரர்கள் துன்பத்திற்
சாதல் கண்டும்,
சிந்தை இரங்காரடீ!—கிளியே
செம்மை மறந்தாரடீ!

என்று அன்று பாரதி ஏசியது போல ஏசத்தான் தோன்றுகிறது.

ஆண்டுகள் பதினேழாகியும் நாட்டின் துயர் துடைக்கப்பட வில்லை. வறுமை அகற்றப்பட வில்லை. ஏழை ஏழையாகவே இருக்கிறான்.

இந்நிலைமை மாறவேண்டும்—அதாவது செம்மை மறந்த அதர்ம ஆட்சியை அகற்ற வேண்டும்—அதாவது ஆளத் தெரியாத காங்கிரஸாட்சியை அகற்ற வேண்டும்.

காங்கிரஸ் கட்சியின் டம்பாச்சாரித்தனமான திட்டங்களுக்கு சவாலாக மாற்றுத் திட்டங்களைத்தரும் கட்சியான, ஆட்சியை செம்மையாக நடத்தத் தெரிந்த வல்லவர்களை—நல்லவர்களை தன்னகத்தே கொண்டுள்ள சுதந்திரக் கட்சியை ஆட்சி பீடத்தில் அமர்த்த வேண்டும்.

சுதந்திரக் கட்சியின் மூலம் தான் சுபிட்சமடைய முடியும். சுதந்திரக் கட்சியின் மூலம் தான் இந்நாட்டில் உள்ள வறுமைப் பேயையும், லஞ்ச ஊழல் பிசாசையும் ஒழிக்க முடியும்.

எனவே, சுதந்திரக்கட்சி இன்று முதலே மிக வேகமாக வளரவேண்டும். மக்கள் நட்சத்திரக் கொடியினரை வாழ்த்தி வரவேற்க வேண்டும். ஆசி கூறி ஆதரவு தரவேண்டும்.

இளைஞர்கள் தெருக்கள் தோறும், பட்டி தொட்டிகள் தோறும், நகரங்கள் எங்கும், நாடெங்கும் நட்சத்திரக் கொடியின் கீழ் நின்று நல்லாட்சி நிறுவ சபத மேற்க வேண்டும்.

சத்தியம் பொய்த்ததென சரித்திரம் கிடையாது. ஏழைகளின் சுருங்கிய வயிறுகளினின்றும் புறப்படும் சோக கீதம் வீணாகியதில்லை.

சத்தியம் வெல்லும்! அன்று அண்ணல் காந்தியார் "இந்திய சுயராஜ்யம்" என்ற புத்தகத்தில் எழுதியது

நினைவுக்கு வருகிறது. "யார் ஆளுகிறார்கள் என்ற உண்மையில் நான் சிரத்தை இல்லாதவனாகவே இருக்க வேண்டும். என் விருப்பத்துக்கு ஆள வேண்டும் என்று நான் எதிர்பார்க்க வேண்டும். இல்லையெனில், என்னை ஆளுவதற்கு அவர்கட்கு உதவி செய்யாது இருந்து விடுவேன். ஆளுவோருக்கு எதிராக சாத்வீக எதிர்ப்பாளனாக நான் ஆகி விடுவேன்" என்று அன்றே சொன்னார் அண்ணல் காந்தியார்.

அதைத்தான் இன்று செயல் படுத்துகிறார் கர்மயோகி இராஜாஜி. நாம் தளராது உழைத்தால் வெற்றி நிச்சயம்.

சத்தியம் வெல்லும்!
நாமும் வெல்லுவோம்!!
வாழ்க சுதந்திரம்!!!

Telegrams: VASANTA. Telephone: 5522

The Vasanta Mills Limited

REGISTERED OFFICE:
SINGANALLUR. COIMBATORE DT.

Authorised Capital: Rs. 30,00,000.
Paid up Capital : Rs 25,50,000.

SPINDLES: 48,124. LOOMS: 289.

Managing Agents:–
R. K. SHANMUKHAM CHETTY & BROS.,

SPINNING:
Ring yarn of all counts ranging from Nf. 17 to 84
Single, Double, Cheeses, Cones, Staple Fibre, Gassed and Mercerised

MANUFACTURING:
Gada, Dhoties, Mulls, Towels
Longcloth, Terry Towels

Phone: 38 (Perianaickenpalayam) Grams: "Chamois" (Sri Ramakrishna Vidyalaya)

THE SKINS & LEATHERS PRIVATE LTD.,
Perianaickenpalayam,
SRK. Vidyalaya P. O.,
Coimbatore Dt.

Manufacturers of:

Calf Roller Skins and Apron Leather and 'S & L' Aprons for Textile Spinning, Box & Willow & Coloured Calf skins for Footwear Trade.
Full Chrome & Semichrome suedes for Garments &
AIR TREAD FOOTWEAR

சுதந்திரக் கட்சியின் அடிப்படைக் கொள்கைகள்

சுதந்திரக் கட்சி ஜாதி, மதம், தொழில், அரசியல் சார்பு ஆகிய எவ்வித வித்தியாசமும் பாராட்டாமல் எல்லா மக்களுக்கும் நீதியும், சமமான வேலை வாய்ப்புக்களும் அளிக்க உறுதி எடுத்துக் கொள்ளுகிறது.

2. மக்களின் முன்னேற்றம், க்ஷேமம், சந்தோஷம்யாவும் தனி மனிதனின் ஊக்கம் உற்சாகம், முயற்சியையே பொறுத்திருக்கின்றன என்று இக்கட்சி கருதுகிறது. இக்கட்சி தனி மனிதனின் அதிகபட்ச சுதந்திரத்துக்கும் சர்க்காரின் குறைந்தபட்ச தலையீட்டுக்கும் பாடுபட உறுதி கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் சமுதாயத்தில் பலவீனமாக உள்ளவர்கள் மற்றவர்களால் இன்னல்களுக்கு ஆளாகும் போது அவற்றைத் தடுக்கவும், பாதுகாப்பு அளிக்கவும் சர்க்கார் கடமைப் பட்டிருக்கிறது என்பதையும் அங்கீகரித்தே மேற்கண்ட முடிவுக்கு வந்திருக்கிறது. அத்துடன் தனி நபர்களின் முயற்சிகள், பலனளிக்கக்கூடிய சூழ்நிலையைச் சர்க்கார் உருவாக்க வேண்டும் என்று கருதுகிறது. ஆகவே, தற்போதைய அரசாங்கம் கடைப் பிடித்து வரும் சர்க்கார் தலையீட்டுக் கொள்கையை இக்கட்சி எதிர்க்கிறது.

3 மக்களிடை தார்மீகப் பண்பு உள்ளது. பிறருக்கு உதவ வேண்டும் என்ற ஆசை அவர்களுக்கு இயல்பாகவே இருக்கிறது. அதில் திருப்தியும் பெருமையும் அடைகின்றனர். இப் பண்பு நம்மக்களிடையே பரம்பரை பரம்பரையாக வந்தது. இந்த அரிய பண்பை வளர்த்துப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். அதற்குப் பதில் தேர்தல் வோட்டுக்களின் பலத்தின் மூலம் உதவிக்கு வந்துள்ள அரசாங்கம் மக்களிடையே நம்பிக்கையின்றி, அவர்களைப் பலாத்காரப் படுத்தும் சட்ட திட்டங்களை இயற்றி அவர்களை அரசாங்க அதிகாரவர்க்கத்தின் கீழ் மிதிபடும் அடிமைகளாக்கி விடுகின்றன. அதனால் இக்கட்சி மேற்கண்ட அரசியல் முறையை எதிர்த்து, காந்தி மகானால் கூறப்பட்ட தர்ம கர்த்தா முறையை ஆதரிக்கிறது.

4. மக்களிடம் நம்பிக்கை வைத்து சர்க்கார் சட்டங்கள் இயற்றவேண்டும் என்று இக்கட்சி கருதுகிறது. அப்படிக்கின்றி சர்க்கார் தன் அதிகாரத்தில் நம்பிக்கை கொண்டு, ஒரு வகுப்பாருக்கும் இன்னொரு வகுப்பாருக்கும் பூசலையும் பொறாமையையும் வளர்த்தல், சொத்துக்களைப் பறிமுதல் செய்தல், ஒப்பந்தங்களை அலட்சியப் படுத்துதல், தனி மனிதர்களின் உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் பறித்து விட்டுச் சர்க்கார் அதிகாரிகளுக்கு அதிகமாக அதிகாரங்கள் வழங்குதல் ஆகிய காரியங்கள் செய்வதை இக்கட்சி எதிர்க்கிறது.

5. நமது பண்பாட்டில் என்ன நல்ல அம்சங்கள் உண்டோ அவற்றைக் காப்பாற்றவும், தார்மீகப் பண்பை வளர்க்கவும் நிலைநாட்டவும் எல்லாவித முயற்சிகளும் எடுக்க இந்தக் கட்சி பாடுபடும். வாழ்க்கையின் பண்பு, சிறப்பு எப்படியிருக்க வேண்டும் என்பதைக் கருத்தில் கொள்ளாமல், வாழ்க்கைத்தரம் உயரவேண்டும் என்று சொல்லி வெறும் லோகாயதக் கொள்கைக்கே முக்கியத்துவம் அளிக்கும் திட்டங்களை ஒதுக்கவும் இக்கட்சி உறுதிகொள்கிறது.

6. இன்றைய சர்க்கார் கடைப்பிடித்து வரும் கொள்கையின் காரணமாக, எங்கும் ஸ்திரமற்ற தன்மை நிலவுவதாலும், இனிமேல் கடைபிடிக்கப் போவதாகச் சொல்லும் பலவீத கொள்கைகளின் காரணமாகவும், நிலத்தில், ஆலைகளில், கப்பல்களில் வேலை செய்யும் எல்லா மக்களிடையேயும் ஊக்கமும் உற்சாகமும் வரண்டு விட்டன. பரவலாகக் காணப்படும் இந்த நிச்சயமற்ற தன்மையைப் போக்க முயற்சிகள் எடுக்கவேண்டும் என்று இந்தக் கட்சி உறுதியாக நம்புகிறது. அரசியல் நிர்ணயச் சட்டத்தில் சொத்து, வியாபாரம், தொழில் சம்பந்தமாக அளித்துள்ள உரிமைகளை காப்பாற்றுவதன் மூலமும், பொது நலனைக் கருதிச் சர்க்கார் எடுத்துக் கொள்ள நேரும் சொத்துக்களுக்கு நியாயமான நஷ்டஈடு கொடுப்பதன் மூலமும், தனி நபர்கள் தொழில்துறையில் ஈடுபட உற்சாகமும் ஊக்கமும் பெறுவார்கள் என்று இந்தக் கட்சி உறுதியாக நம்புகிறது.

7. தேசீய வளர்ச்சிக்காக வகுக்கப்படும் திட்டங்களில் மக்களின் அடிப்படைத் தேவையான உணவு, நீர், வீடு உடை ஆகியவற்றுக்கு முதன்மையிடம் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று இந்தக் கட்சி கருதுகிறது.

8. ஒவ்வொரு பிரஜையும் தனது குழந்தைகளைத் தன் விருப்பப்படி, அரசாங்க உத்தரவுகளால் கட்டுப்படுத்தப்படாத சூழ்நிலையில் கல்வியறிவு புகட்ட உரிமையுண்டு என்று இக்கட்சி நம்புகிறது. அத்தகைய கல்வி, வேறு எவ்விதபாகுபாடுமின்றிச் சர்க்கார் அளிக்க வசதி செய்து தர வேண்டும் என்றும் நம்புகிறது.

9. இன்றைய முக்கியமான தேவை அதிக உணவு உற்பத்தி என்பதை இக்கட்சி அங்கீகரிக்கிறது. தானே ஆண்டையாகவும் அடிமையாகவுமுள்ள நிலச் சொந்தக்காரர்கள் தங்கள் நிலத்திலிருந்து அதிக விளைச்சலைக் காண்பதில் அக்கறை கொண்டுள்ளார். அவர்கள் மூலமாகத்தான் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியும் என்று இக்கட்சி கருதுகிறது.

உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்குக் கிராம வாழ்க்கையின் சௌஜன்யத்தைக் கெடுக்காதவகையில் முயற்சிகள் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். அவர்களிடையே மனமாற்றத்தையுண்டாக்கி, பொருளுதவியும் அளித்து தீவிர விவசாய முறைகளைக் கடைப்பிடிக்கச் செய்யவேண்டும். இன்றுள்ள நில உரிமையிலோ, விவசாய மேற்பார்வையிலோ எத்தகைய மாற்றமும் செய்யக்கூடாது என்று கருதுகிறது.

நீர்ப்பாசன வசதி, உர உதவி, கருவிகள் உதவி, கடனுதவி, வியாபார உதவி ஆகியவை இன்று அளிக்கப்படுவதைவிட, இன்னும் நல்ல பயன் அளிக்கும் வகையில் கொடுக்கத் திட்டம் வகுக்க வேண்டும் என்று இக்கட்சி கருதுகிறது.

விவசாயத்துக்கு எல்லாவித உதவி அளிப்பதில் இக்கட்சி நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் தனி நபரின் நல உரிமையை வெறும் காகித உரிமைக்குக் கொண்டுவந்து, பலபேர் ஏனோதானோ என்று உரிமைகொண்டாடச் செய்து, அதன் காரணமாக விவசாயியையும் அவன் குடும்பத்தினரையும் விவசாயத்திலேயே உற்சாகம் இழக்கச் செய்து, விளைவைக் குறைத்து சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களின் மேற்பார்வைக்கு விவசாயத்தை விடக்கூடிய கூட்டுப்பண்ணை முறையை இக்கட்சி பலமாக எதிர்க்கிறது. கிராமப் பொருளாதாரத்தை அதிகார வர்க்க மேற்பார்வைக்கும் கூட்டுப் பண்ணைக்கும் விடுவதை வன்மையாக எதிர்க்கிறது.

கிராம மக்களின் தேவைக்குப் போதிய கவனம் செலுத்தப்படவில்லை என்ற குறை கிராம மக்களிடையே இருப்பதை இக்கட்சி உணர்கிறது. அவர்கள் வாழ்க்கை நிலை உயர வேண்டும் என்று இக்கட்சி கருதுகிறது. இன்றுள்ள அவர்கள் வாழ்க்கை நிலையைவிட, அவர்கள் வாழ்க்கைத் தரம் உயர இடையூறாகவுள்ளனவற்றை அகற்ற எல்லா முயற்சிகளும் எடுக்க வேண்டும். முக்கியமாக, மற்றப் பொருள்களின் விலைகளுக்குத் தகுந்தபடி உணவு தான்யங்களின் விலைகளையும் நியாயமான நிலையில் நிறுத்த முக்கியமாக முயற்சிகள் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றும் இந்தக் கட்சி கருதுகிறது.

10. தொழில் துறையில் பொருள் உற்பத்தி பெருகுவதற்கும் தொழில் விஸ்தரிப்பதற்கும் வர்த்தகப் போட்டி முறையிலேயே போதிய ஊக்கம் அடங்கியிருக்கிறது என்று கருதுகிறது. தொழிலாளர் நலனைப் பாதுகாப்பதற்கும், கொள்ளை லாபம், அதிக விலை ஏற்றம், பங்குகள் மீது அதிக லாபம் வழங்குவது ஆகிய தீமைகளை ஒடுக்குவதற்கும் போட்டி முறையினால் முடியாத போதும், போட்டி முறை அனுஷ்டிக்க முடியாத தொழில்களிலும் சர்க்கார் தலையிட்டுத் தக்க பாதுகாப்புகள் அளிக்க வேண்டும் என்று இக்கட்சி கருதுகிறது.

தனிநபர்கள் நடத்தும் தொழில்களுக்கு உதவுபடியாகவும், அவசியமாகவும் உள்ள கனரகத் தொழில்களை மட்டுமே சர்க்கார் மேற்கொள்ள வேண்டும். அதாவது தனி நபர்களால் நடத்தமுடியாத தொழில்களையும், ரயில்வேக்கள் போன்றவற்றையும் சர்க்கார் ஏற்று நடத்தவேண்டும்.

சர்க்கார் வர்த்தகத் துறையில் நுழைவதையும் சுயேச்சையாக நடைபெறும் விநியோக முறைகளைக் கெடுப்பதையும் இக்கட்சி எதிர்க்கிறது. கண்ட்ரோல்கள் கொண்டு வருவதை

யும் உத்தியோகஸ்தர்கள் வியாபாரத்தை நடத்துவதையும் இவற்றின் காரணமாக ஊழலும் பணவிரயமும் ஏற்படுவதையும் எதிர்க்கிறது.

தொழில்துறையில் உற்பத்தியாளர், தங்கள் வாடிக்கைகாரர்களுக்குத் திருப்தியளிக்கும் வகையில் வேலை செய்யவும், உபயோகிப்போர், தங்களுக்கு விருப்பமான உற்பத்தியாளரிடம் போகவும் பூரண சுதந்திரம் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்பது இக்கட்சியின் மிகமுக்கியமான அடிப்படை கொள்கையாகும்.

11. இன்றைய சர்க்கார் எல்லாத் தொழில்களையும் அரசாங்கமே மேற்கொள்ள வேண்டும் என்றதோர் கொள்கையைக் கடைபிடித்து வருவதால் சுதந்திரமாகத் தொழில் செய்து பிழைக்கும் கிராமத் தொழிலாளர்களும், கலைஞர்களும், சிறு வியாபாரிகளும் தங்கள் ஜீவனத்தை இழக்கும்படியான பேராபத்திலிருக்கிறார்கள். அதனால் இக்கட்சி கிராமத் தொழிலாளர்கள். கலைஞர்கள், சிறு வியாபாரிகள் இவர்களின் தொழில் சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்ற இக்கட்சி உறுதிபூணுகிறது. இவர்கள் மிகவும் விரிவான முறையில். அதிக செலவில்லாமல் மக்களுக்கு அருந்தொண்டாற்ற வருகிறார்கள். அத்தொழில்களே இல்லாமற் செய்து விடுவது தேசத்துக்குப் பெரிய நஷ்டமாகும். அதுமட்டுமின்றி அத்தொழில்கள் செய்து வந்தவர்களையெல்லாம், வேலையில்லாமல் திண்டாடும் கோஷ்டியுடன் சேர்த்து, வேலையில்லாத் திண்டாட்டப் பிரச்னையைப் பெரிய பிரச்னையாக்கிவிடும் என்று இந்த கட்சி கூறுகிறது.

12. இக்கட்சி சர்க்கார் செலவு விஷயத்தில் சிக்கனம் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறது. கிராம, நகர மக்களின் நியாயமான வாழ்வைப் பாதிக்காத வகையில் வரித் திட்டம் அமையவேண்டும் என்று இக்கட்சி கருதுகிறது. அதேசமயம் சர்க்கார் நிர்வாகத்துக்கும் சர்க்கார் நடத்தும் சமூக நலப்பணி, பொருளாதாரத் துறைப்பணி ஆகியவற்றுக்கும் தேவைப்படும் அளவுக்கு வரி விதிக்க வேண்டியதுதான் என்று அங்கீகரித்தாலும், தனி நபர்கள் தொழில்களில் முதலீடு செய்ய முடியாதபடியும், பொதுமக்களிடம் மூலதனம் சேர முடியாதபடியும் கடுமையான வரிகள் போடக்கூடாது என்று இக்கட்சி கருதுகிறது.

13. இக்கட்சி கடுமையான வரித் திட்டங்களின் மீது நிர்மாணிக்கப்படும் முன்னேற்றத் திட்டங்களையும், மிதமிஞ்சிய பற்றுக்குறை பட்ஜட் சமர்ப்பிப்பதையும், தேசத்தின் கடன் அடைக்கும் சக்திக்கு மிஞ்சி வெளி நாடுகளிலிருந்து கடன் வாங்குவதையும் எதிர்க்கிறது.

14 பணவீக்கம் உண்டாக்கும் முறைகளையும், சேமித்த பணம் முதலீடு செய்த பணம், நிரந்தரமாகக் குறிப்பிட்ட வருமானம்வரும் சொத்து ஆகியவற்றின் மதிப்பைக் குறைக்கும்படியாகவும், விலை வாசிகள் உயரும்படியாகவுமுள்ள காரியங்களை இக்கட்சி எதிர்க்கிறது. மேற்கூறிய காரியங்கள் எதிர்காலத்தில் ஏதோ ஒரு நாள் லாபம் உண்டாக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையின் மீது செய்வதாகும். ஆனால் இன்றைய மக்களுக்குத் தாங்க முடியாத இன்னல்களை விளைவித்து வருவதாகும். அதனால் இக்காரியங்களை இக்கட்சி எதிர்க்கிறது.

15. இக்கட்சி சர்க்காரின் நிர்வாகச் செலவைக் கணிசமாகக் குறைக்க வேண்டும் என்று கருதுகிறது. சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களிடை திறமையையும் ஒழுக்கத்தையும் வளர்க்க வேண்டும் என்று கருதுகிறது. தனி மனிதர்களும், தனி மனிதர்களின் ஸ்தாபனங்களும் திறமையாகச் செய்யக்கூடிய காரியங்களைச் சர்க்கார் அதிகாரிகளைச் செய்யச் சொல்வதையும், அதற்காக உத்தியோகஸ்தர்களை அதிகமாக நியமிப்பதையும் இக்கட்சி கண்டிக்கிறது. இப்படி அதிகார வர்க்கத்தை விரிவுபடுத்துவது தேசத்தின் செல்வத்தைப் பயனில்லா வழியில் செலவழித்து வீணடிப்பதாகும்.

16. இக்கட்சி ஆதிக்கம் மத்திய சர்க்காரிடம் இருப்பதைப் பறித்து ராஜ்ய சர்க்கார்களிடம் பரவலாக அளிப்பதின் மூலமே அரசாங்கம் மக்களுக்கு நல்ல சேவை செய்ய முடியும் என்று கருதுகிறது. சமுதாய விரோதச் செயல்கள் எங்கேயாகிலும் தலையெடுத்தால் அவற்றைத் தடுப்பதிலும் அவற்றிற்குக் காரணமானவர்களைத் தண்டிப்பதிலும் அக்கறை செலுத்தினாலே தேசத்துக்குச் சிறந்த சேவை செய்ததாகும் என்று இக்கட்சி கருதுகிறது.

17. இக்கட்சி வாழ்க்கையில் எல்லாத் துறைகளில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்கும் நிரந்தரமான முழு நேர வாய்ப்புக்கள் ஏற்படுத்தித்தர உறுதி பூண்டிருக்கிறது. தேசிய செல்வத்தை வளர்க்கும் வகையிலும், வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தைக் குறைக்கும் வகையிலும் எல்லாவித தொழில்களும் வளர்ச்சி அடையவேண்டும் அதற்கான திட்டம் வகுக்கவேண்டும் என்று கருதுகிறது. நாட்டில் கனரகத் தொழில்கள், மக்கள் வாங்கி உபயோகிக்கும் (சோப், பிரஷ், பிளேட் போன்ற) சில்லரைச் சாமான்களைத் தயாரிக்கும் தொழில்கள், கிராம மக்களின் விவசாய வருமானத்தில் ஏற்படும் பற்றுக் குறையை இட்டு நிரப்பி விவசாயவேலைக்கு உதவும் படியாக இருக்கும் கிராமக் கைத்தொழில்கள் இவை யாவும் ஒன்றையொன்று விழுங்கா வண்ணம் வளர்ச்சி பெற வேண்டும் என்று இக்கட்சி கருதுகிறது,

18. இக்கட்சி, வயலில், ஆலைகளில் கடைகளில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள்—சிப்பந்திகளுக்கு நியாயமான ஊதியம் கிடைக்கவேண்டும் என்ற கொள்கையுடையது. உற்பத்திக்குத் தகுந்தபடி ஊதியமும் பெருகவேண்டும் அதனால் தொழிலாளர்கள் ஒன்று

சேர்ந்து சங்கம் அமைத்துத் தங்கள் உரிமைகளைக் கேட்டுப்பெற உரிமையுண்டு என்று இக்கட்சி கருதுகிறது. முதலாளிகளுக்கும், தொழிலாளிகளுக்கும் இடையே தகராறுகள் ஏற்பட்டால் இருபாலரிடையே நல்லுறவை ஏற்படுத்த இக்கட்சி உறுதி கொள்கிறது.

19. எவ்வித பாகுபாடும் பாராமல் நியாயமாகவும் யோக்கியமாகவும் வேலை செய்யும் அதிகாரிகள் தங்கள் கடமையிலிருந்து வழுவி வேலை செய்யும் வகையில் அரசியல் செல்வாக்கை நிர்வாகத் துறையில் புகுத்துவது இக்கட்சி எதிர்க்கிறது.

சட்டபூர்வமான ஆட்சி நிலைநிறுத்தவும் சுதந்திர நீதிமன்றத்தை நிலைநாட்டுவதுமே இக்கட்சியின் நோக்கம், நமது நீதி மன்றங்கள் அரசியல் நிர்ணயச்சட்டம் அவைகளுக்கு அளித்துள்ள பூரண அதிகாரங்களைச் செலுத்தி வேலை செய்ய வேண்டும் என்று இக்கட்சி கருதுகிறது.

20. இக்கட்சி எல்லா முக்கியமான விஷயங்களிலும், காந்திமகானின் உபதேசங்களை மனத்தில் கொண்டு நடக்கும். பொதுமக்களிடமும், சத்தியத்திலும். அஹிம்சையிலும் பூரண நம்பிக்கை வைத்து இயங்கும்.

21. கட்சியின் அடிப்படைக் கொள்கைகள் தவிர்த்து, மற்ற விஷயங்களில் அங்கத்தினர்களுக்கு அபிப்பிராய சுதந்திரம் ஒவ்வொரு அரசியல் கட்சியும் வழங்கினால் ஜனநாயகத்துக்கு நல்ல சேவை செய்ததாகும் என்று இக்கட்சி கருதுகிறது. ஆகவே, மேலே குறிப்பிட்ட கொள்கைகளுக்குப் புறம்பான எல்லா விஷயங்களிலும் சுதந்திரக் கட்சி தனது அங்கத்தினர்களுக்குப் பூரண சுதந்திரம் அளிக்கிறது.

குணத்திலும், மணத்திலும் சிறந்தது
ஏ. எச். வி. காபி பவுடர்
*
ஏ. எச். வி. காபி ஒர்க்ஸ்
தேரடிக் கடைவீதி, திருச்சி-2.

ராஜாஜி சொன்னது எதுவுமே பொய்த்ததில்லை

மகாதானபுரம், வி. ராஜாராம்

1947 ஆம் ஆண்டில் இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றதென்றால் அதற்கு மூலகாரணம் ராஜாஜி தான். அவருடைய முன் யோசனையும் தீர்க்க தரிசனமும் இல்லா விட்டால் இந்தியா 1947-ல் சுதந்திரம் பெற்றிருக்க முடியாது. பாகிஸ்தான் பிரிவினையை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்ற யோசனையை அவர் வெளியிட்டு, எல்லோரும் தீவிரமாக அதை எதிர்த்ததையும் பொருட்படுத்தாமல், தன்னுடைய விடா முயற்சியினால், எதிர்த்தவர்களையே அந்த யோசனைக்கு இணங்கும்படி செய்யாமல் போயிருந்தால், இந்தியா இவ்வளவு சீக்கிரம் சுதந்திர நாடாக ஆகியிருக்க முடியுமா?

இன்னும் ஆயிரம் கூறலாம், ஆனால் பொதுவாக ராஜாஜி கூறியது எதுவும் பொய்த்ததில்லை என்று தான் நான் கூற விரும்புகிறேன். அன்றைய ராஜாஜியைப் பற்றி சொன்னால் ராஜாஜி இப்போது பதவி ஆசையில் இருக்கிறார் என்று கூறுகிறார்கள். ஆகவே இன்றைய ராஜாஜியையே பார்ப்போம்.

அணு ஆயுத சோதனையைத் தடை செய்ய வேண்டுமென்று நமது அரசாங்கம் பல ஆண்டுகளாக எழுதியும், தூது கோஷ்டிகள் அனுப்பியும் ஐ. நா. சபையில் முறையிட்டும் ஒரு பலனும் ஏற்படவில்லை. கடைசியில், தள்ளாத வயதையும் பொருட்படுத்தாமல் வெளிநாடுகளுக்கு தூது சென்றார் ராஜாஜி. திரும்பி வந்ததும் ஒருவருடத்தில் அணுஆயுத சோதனைத் தடை ஒப்பந்தம் ஏற்படும் என்றார். சொன்னது நடந்தது. அதற்கு உதவியது ராஜாஜியின் மதிநுட்பம்.

அமெரிக்காவும் ரஷ்யாவும் அணு ஆயுத சோதனையை நிறுத்தி விட கொள்கையளவில் சம்மதிக்க தயாராக இருந்தாலும், பரஸ்பரம் ஒருவருக்கொருவர் அவநம்பிக்கை கொண்டிருந்தன. "வான வெளியிலும், கடலிலும், தரையிலும் நடை பெறக் கூடிய சோதனைகளை எவ்வளவு ரகசியமாகச் செய்தாலும் கண்டு பிடித்துவிட முடியும். ஆனால், பூமிக்கடியில் செய்யப்படும் சோதனை அப்படியல்ல. அதை உண்மையிலேயே கட்டுப்படுத்த வேண்டுமானால் சம்பந்தப்பட்ட நாடுகளில் கண்காணிப்பு ஏற்பாடு இருக்க வேண்டும்என்ற அமெரிக்காவின் யோசனையை சோவியத் ரஷ்யா ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்து வந்தது. சோதனைத் தடை ஒப்பந்தம் ஏற்பட இது ஒன்றே முட்டுக்கட்டையாக இருந்தது. இதற்கு ஒரு மாற்றுத் திட்டம் கண்டுபிடித்தார்,

ராஜாஜி, "வானவெளியிலும், கடலிலும், தரையிலும் செய்யப்படும் அணு ஆயுத சோதனைகளால் கதிரியக்க விஷம் பெருமளவு பரவி ஜீவராசிகளை மிகவும் பாதிக்கிறது. பாதாளத்தில் நடைபெறும் சோதனை அவ்வளவு ஆபத்தானதில்லை. ஆகவே, பாதாள சோதனையைத் தவிர மற்ற மூன்று வகை சோதனைகளைப் பொருத்த மட்டிலும் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள முடியும். அதில் எந்தவித சிக்கலுக்கும் இடம் கிடையாது"— இது தான் ராஜாஜி வெளியிட்ட மாற்றுத்திட்டம்.

இது எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக இருந்ததால் சிக்கல் தீர்ந்து வெகு நாட்களாகத் தடைப்பட்டிருந்த சோதனைத் தடை ஒப்பந்தமும் தடையேதுமின்றி நிறைவேறியது. மற்றவர்கள் பாதாள சோதனையையும் சேர்த்து குழப்பிக் கொண்டிருக்க ராஜாஜி தம் மதியூகத்தால் அதை மட்டும் தனியாகப் பிரித்து விட்டு சிக்கலைத் தீர்த்து வைத்தார்.

அணு ஆயுத சோதனையைத் தடுக்கக் கோரி ராஜாஜி அமெரிக்கா, பிரிட்டன் முதலான நாடுகளுக்கு தூது சென்று திரும்புவதற்கு முன்பு தான் சீனா இந்தியா மீது படையெடுத்தது. தாய்நாடு திரும்பியதும் அவர் ஒரு அறிக்கை வெளியிட்டார். "பாதுகாப்பு இலாகாவை கிருஷ்ண மேனனிடம் விட்டு வைப்பது சரியில்லை. அதை மக்களின் நம்பிக்கையைப் பெற்ற பண்டித நேருவே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்" என்று அதில் குறிப்பிட்டிருந்தார். காங்கிரஸ் இடது சாரிகள் குமுறினர். கம்யூனிஸ்டுகளோ எகிறிக் குதித்தனர். ஆனால், ராஜாஜி சென்னைக்கு வந்து சேரும் முன்னரே பாதுகாப்பு இலாகாவை நேருவே எடுத்துக் கொண்டார் என்ற செய்தி பத்திரிகைகளில் வந்து விட்டது.

அடுத்து, பாதுகாப்பு கவுன்சில் ஒன்று ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றும் கிருஷ்ண மேனனால் வீட்டுக்கு அனுப்பப்பட்ட ஜெனரல் திம்மையா, தோரட் போன்றவர்களை அதில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் யோசனை சொன்னார் ராஜாஜி. அதன்படி 34 பேர் கொண்ட பாதுகாப்பு கவுன்சில் அமைத்து திம்மையா, தோரட் ஆகியோருக்கு அழைப்பும் அனுப்பப்பட்டது.

4—11—63 தேதி டில்லியில் நடைபெற்ற சுதந்திரக் கட்சி பார்லிமெண்டரி கமிட்டி கூட்டத்தில், "பாதுகாப்பு உற்பத்தி இலாகா மந்திரி பதவியை கிருஷ்ண மேனன் ராஜிநாமா செய்ய வேண்டும். அதோடு நிலைமை சிக்கலடைந்து வருவதால் பாதுகாப்பு இலாகா வேறொரு வாலிபரிடம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும்", என்று ராஜாஜி கருத்து வெளியிட்டார். அவருடைய பேச்சு பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த மறுதினமே கிருஷ்ண மேனனின் ராஜிநாமா அறிவிக்கப்பட்டது மகாராஷ்டிர முதலமைச்சராக இருந்த சவாண் பாதுகாப்பு மந்திரியானார்.

அதன் பிறகு, நாகப்பட்டினத்தில் நடைபெற்ற சுதந்திரக் கட்சி மகாநாட்டில் பேசும் போது ராஜாஜி அவர்கள் தங்க கட்டுப்பாட்டினால் ஏற்பட்ட தீமைகளை விவரித்து விட்டு "இவ்வளவு மோசமான சட்டத்தைக் கொண்டு வந்த மொரார்ஜி தேசாயை கட்டாயமாக வீட்டுக்கு அனுப்ப வேண்டும்" என்று சொன்னார். காமராஜ் திட்டம் வந்தது. மொரார்ஜியின் கனவு சாம்ராஜ்யத்தில் இடி விழுந்தது. ராஜாஜி சொன்னமாதிரி அவர் வீட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டார்.

சுயராஜ்யாவில் எழுதிய ஒரு கட்டுரையில்—"நேரு என்றைக்குமே மறதியுள்ளவர். திட்டங்களைச் சொல்லிக் கொண்டே போவாரே தவிர செயல்படுத்த மாட்டார். ஆகவே சர்தார் படேல் போன்ற ஒரு திறமைசாலியை செயல் வல்லுநரை தனக்கு உதவியாக அமர்த்திக் கொள்ள வேண்டும்"—என்று ராஜாஜி குறிப்பிட்டார். காமராஜ் திட்டத்தால் வெளியேற்றப்பட்ட லால்பகதூர் சாஸ்திரி இலாகா இல்லாத மந்திரியாக நியமிக்கப்பட்டு நேரு இறக்கும் வரை அந்தப் பதவியில் இருந்தார்.

"ஷேக் அப்துல்லாவை நீண்ட நாட்களாக சிறையில் வைத்திருப்பது தவறு. ஆகவே அவரை வெளியில் விட வேண்டும். தைரியமுள்ள அரசாங்கம் தான் இந்தக் காரியத்தைச் செய்ய முடியும்" — என்று 17வது திருத்தத்தை எதிர்த்து டில்லி ராம் லீலா மைதானத்தில் நடைபெற்ற சுதந்திரக் கட்சி மகாநாட்டில்பேசினார் ராஜாஜி. அப்படிச் சொன்ன மூன்றுவது தினமே ஷேக் அப்துல்லாவின் விடுதலை தேதி அறிவிக்கப்பட்டதும், அதேமாதிரி அவர் விடுதலை செய்யப்பட்டதும் யாவரும் அறிந்ததே.

திட்டத்தையும் திட்டக்கமிஷனையும் குறை கூறுகிறார் என்பதால் ராஜாஜியை "பிற்போக்கு வாதி" என்றார்கள். வெகுநாட்களுக்கு முன்பே ராஜாஜி, "சிறு திட்டங்கள் தான் போட வேண்டும். விரலுக்கு தகுந்த வீக்கம் என்பதைப் போல் சக்திக்கு தகுந்த திட்டங்கள் போட வேண்டும். மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படாத திட்டக் கமிஷன் சர்க்காரையே ஆட்டிப் படைக்கும் சட்டாம் பிள்ளை ஆகி விட்டது," என்று கூறினார்.

"சுமார் 12 வருடங்களுக்கு முன்பு திட்டக் கமிஷன் அமைக்கப்பட்ட போது, சர்க்கார் சார்பாக அது செயல்படக் கூடாது என்று நான் உறுதியான எண்ணம் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் சர்க்காரிலுள்ள ஒவ்வொரு இலாகாவிற்கும் திட்டக் கமிஷனில் ஒரு பிரதி இருக்கிறது. சர்க்காரைப் போலவே காரியதரிசிகள், உதவி காரியதரிசிகள், துணைக் காரியதரிசிகள் உத்வி காரியதரிசிகள் டைரக்டர்கள், இன்னும் என்னென்னவோ பெயருள்ள அதிகாரிகள் கொண்ட ஒரு அதிகார சாம்ராஜ்யம் ஏற்பட்டு விட்டது, திட்டக் கமிஷன் கட்டிடத்தை பார்க்கவே பயமாயிருக்கிறது. பார்ப்பவர் அஞ்சும்படியாக (டில்லியிலுள்ள திட்டக் கமிஷனின் ஐந்து மாடி கட்டிடம்) பூதாகாரம்

கொண்டிருக்கிறது. நெருக்கமான சிலர் நல்ல ஆலோசனை கூறுவதற்காகவே திட்டக் கமிஷன் ஏற்பட்டது இப்போது அதுவே குட்டி சர்க்கார் நிர்வாகம் போலிருக்கிறது.'' — 1963 அக்டோபரில் 15வது இந்திய விஞ்ஞான சம்மேளனத்தை துவக்கி வைக்கும் போது, காலஞ்சென்ற பண்டித நேரு பேசிய பேச்சு இது. ஆச்சரியமாயிருக்கிறதல்லவா?

அது மட்டுமல்ல. நம்முடைய புதிய பிரதமரான லால்பகதூர் சாஸ்திரி திட்டச் செலவுகளை வெட்டும்படியும், உணவு, உடை, வீடு போன்ற வசதிகளை ஏற்படுத்தித்தரும் சிறு திட்டங்களுக்கே முதலிடம் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் கனரகத் திட்டங்களை தள்ளி வைக்கும்படியும் எல்லா மந்திரிகளுக்கும் சமீபத்தில் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார். அசோக் மேத்தா நாகார்ஜுன திட்டம் பற்றிய ஆலோசகர் ராமையா போன்றோரும் கனரக திட்டம் பற்றி ராஜாஜி சொன்னதை ஒப்புக் கொள்கின்றனர்.

தனியாக வெளிநாட்டு மந்திரி ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டிருப்பதும் ராஜாஜியின் நீண்ட நாள் கோரிக்கை நிறைவேறியதைக் காட்டுகிறது.

“கொழும்பு பிரேரணைகள் செத்துவிட்டன. சீனா ஏற்காத அது நமக்குத் தேவையில்லை; என்று ராஜாஜி வெகு நாட்களுக்கு முன்பே சொன்ன அதே வாசகங்களை, காமன்வெல்த் மகாநாட்டிலிருந்து திரும்பி வந்ததும் டில்லியில் சொன்னார் டி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரி. அதே டி. டி. கே. 1963 ஜூனில் அமெரிக்கா போயிருந்த சமயம் ஒரு டெலிவிஷன் பேட்டியில், இந்தியா நடு நிலைமை நாடு இல்லை கோஷ்டி சேராத நாடுதான். உலக விவகாரங்களில் இந்தியா நடு நிலைமை வகித்ததில்லை. காங்கோவிற்கு படைகளை அனுப்பியுள்ளது. காஜா பகுதியில் ஐ. நா. படையில் இந்திய துருப்புகள் இருக்கின்றன'' — என்று சொன்னார்.

“கோஷ்டி சேராமை தான் இந்தியாவின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை என்பதல்ல. அது நமது வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் ஒரு பகுதி தான். இந்தியாவின் சரித்திரம், எது சாத்தியம், எது சாத்தியமில்லை என்ற மதிப்பீடு, இவற்றின் பேரில் கோஷ்டி சேராமை அவசியமாயிற்று.''-மத்திய மந்திரி சபை மீது கொண்டுவரப்பட்ட நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானத்தின் மீது பேசும் போது கிருஷ்ணமேனன் சொன்ன வாசகங்கள் தான் மேலே இருப்பவை,

இந்திரா காந்தி அமெரிக்கா போயிருந்த சமயம், காஷ்மீர் பிரச்னையை சூட்டோடு சூடாக முடிவுகட்டியிருக்க வேண்டும். அதை பந்தோபஸ்து சபைக்கு கொண்டு வந்ததும், உலக அபிப்பிராயத்திற்கு மதிப்பு தருவதாக நினைத்துக் கொண்டு வாக்கெடுப்பைப் பற்றி பிரஸ்தாபித்ததும் தவறு. காஷ்மீர் இந்தியாவுடன் இணைந்தது ஈரெட்டானது என்று கருதும்படி இடம் ஏற்பட்டுவிட்டது'' என்று பேசியிருந்தார்.

இவர்களுடைய பேச்சுக்களிலிருந்து என்ன தெரியவருகிறது? காங்கிரஸ் அரசாங்கம் எங்கெங்கோ சுற்றி அலைந்து கடைசியில் ராஜாஜி சொல்லுகின்ற பாதைக்குத்தான் வருமென்பது நிரூபணமாகிறது.

கடந்த கால சரித்திரமும், நிகழ்கால அரசியலும் ராஜாஜியின் கூற்று நூற்றுக்கு நூறு சரியானது, அது என்றுமே பொய்ப்பதில்லை என்பதை தெள்ளத் தெளிய புலப்படுத்துகின்றன. ஆகவே, அவரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சுதந்திரக் கட்சியின் கொள்கைகளும் என்றுமே வீண் போகாது. இந்த நாட்டுக்கு அந்தக் கொள்கைகளே பொருத்தமானவையாகும். எதிர் காலத்தில் நிச்சயம் நமது கொள்கைகள் வெற்றி பெற்றே தீரும்.

வாழ்க ராஜாஜி.

With the best compliments

of

SIVARAM & SWAMY

(ESTD: 1929)

PHARMACEUTICAL DISTRIBUTORS

154, Nyniappanaick Street

MADRAS-3.

Branches at:

BANGALORE, COCHIN &

VIJAYAWADA.

RAJA STORES

General Merchants,

"College House Building"

2/5, Town Hall Road,

MADURAI-1.

Please Visit our Branch.

RAJA FOOT WEAR

Authorised Dealers for

BATA SHOE CO., (P) LTD.,

CALCUTTA,

2/3-79, Town Hall Road,

MADURAI.

Leading Stockists for

Raja Kanpur Chappals

பார்லிமெண்டரி ஜனநாயகத்தின் மூலதத்துவங்களை இழந்துள்ள நமது ஒரே கட்சி அரசாங்கம்

திரு. ஏ. எஸ். பரதன்.

நமது அரசியல் சட்டம் முக்கியமாக பிரிட்டிஷ் பார்லி மெண்டரி முறையையும், அமெரிக்காவின் சமஷ்டி ஜனநாயக அமைப்பையும் ஒன்று படுத்தி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அமைப்பிற்கு இன்றியமையாததான இரண்டு கட்சி ஏற்பாடு இல்லாததால் ஆக்கமும், ஊக்கமும் குன்றியிருக்கிறது.

சரித்திர காரணங்களாலும், சந்தர்ப்ப வசத்தாலும் பிரிட்டிஷ்காரருக்கு அரசியல் வாரிசாக வந்திருக்கும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ், தேசத்தை தொடர்ந்து தன்னுடைய பிடியில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஒரு தீவிரமான, உபயோகமுள்ள எதிர்கட்சி வளர முடியாமல் தடைப்பட்டுப் போனதில் இருக்கும் அடிப்படை உண்மை இதுவே.

ஆளும் கட்சிக்கு சமபலமுள்ள எதிர் கட்சி இருந்தால் தான் பார்லிமெண்டரி ஜனநாயகம் வெற்றி பெற முடியுமென்பது மேற்கு நாடுகளில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மிகப் பெரும்பான்மை பலமுள்ள ஒரே கட்சி ஆட்சியிலிருந்தால் வளமான, சக்தி வாய்ந்த ஒரு எதிர் கட்சி வளருவது கஷ்டம். இப்போது, இதே நிலைதான் இந்தியாவில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு சக்தி வாய்ந்த ஒரே கட்சி ஆட்சியிலிருப்பதால் ஏற்படும் நேரடியான பலன் என்ன வென்றால், நாளடைவில் ஆட்சியிலிருப்பவர்கள் எதிர் தரப்பினரின் கண்டனங்களைப் பொருட்படுத்துவதில்லை. எதிர்கட்சிகளும் பதிலுக்கு, அரசாங்கத்தைப் பொறுப்பற்ற முறையில் கண்டிக்க ஆரம்பித்து விடுகின்றன. முக்கியமாக, அதிகாரத்திலிருக்கும் அரசாங்கத்தை பதவியிலிருந்து அப்புறப்படுத்த வழியில்லை என்று தெரிந்தவுடன், அரசாங்கத்தை ஏற்று நடத்த வேண்டிய பொறுப்பு தங்களுக்கு ஏற்படாதென்பதால், எதிர் கட்சிகள் பயனற்ற முறையில் கண்டிக்கத் தலைப்படுகின்றன.

இம்மாதிரி காரியங்களால், ஆளும் கட்சி, தன்னை பதவியிலிருந்து அப்புறப்படுத்த யாருமில்லை என்ற தைரியத்தில், தன்னுடைய போக்கிலும், தேசிய பிரச்னைகளை அணுகும் முறையிலும், மெல்ல மெல்ல யதேச்சாதிகாரமாக நடக்க ஆரம்பிக்கிறது. கம்யூனிஸ்டுகளைப் போல, வரட்டு சித்தாந்தத்தில் மயங்கிக் கிடக்கும் அரசியல் கட்சிகள், ஆளுங்கட்சியை, அதனுடைய கொள்கைகளிலும் நடவடிக்கைகளிலும் மேலும் மேலும் அதிகாரமுள்ளதாக ஆகும்படி தள்ளிக் கொண்டு போவதால், இந்த யதேச்சாதிகாரப் போக்கு மேலும் வலுவடைகிறது. பொருளாதார, சமுதாயப் பிரச்னைகளை அணுகும் முறையில் யார் அதிகமான சித்தாந்தப் பற்றும், முற்போக்கு எண்ணமும் கொண்டவர்கள் என்பதை நிரூபிப்பதற்காக ஆளும் கட்சி, கம்யூனிஸ்டுகள், அவர்களது சகபாடிகள் ஆகியவர்களுக்கிடையே உண்மையிலேயே ஒரு இடைவிடாத பந்தயம் நடந்து வருகிறது.

சுதந்திரம் அடைந்த பதினேழு ஆண்டுகளில் இந்தியாவின் நடைமுறை இதுதான். ஆளும்கட்சியான, இந்திய தேசிய காங்கிரஸ், அதிகாரத்திலிருந்து அகற்றப்பட முடியாத ஒரு கட்சியாக ஆகியிருக்கிறது. எதிர் தரப்பினரோ, அரசியல் கட்சிகள் என்று சொல்லக் கூட முடியாத நிலைமையில், சிறு சிறு உதிரி கோஷ்டிகளாக இருந்து கொண்டு, தங்கள் தங்கள் கட்சிகளை வளர்ப்பதில் ஆர்வமுள்ளவர்களாக இருப்பதால், ஒன்று சேர மறுப்பது மட்டுமின்றி, தங்களுக்குள்ளே இருக்கின்ற வேற்றுமைகளை விட்டுக் கொடுக்கக் கூட விருப்பமில்லாதவர்களாய் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, கண்டனம் செய்வதில் ஒரு பொறுப்பு இல்லை. அதன் பயனாக, ஆளும் கட்சி, பார்லிமெண்டரி ஜனநாயகத்தை காப்பாற்றுவதாக வாக்குறுதிகளை அள்ளி வீசிக் கொண்டே, கிட்டத்தட்ட யதேச்சாதிகார நோக்கிலே நாட்டமுடையதாக ஆகி வருகிறது. "முற்போக்கு வாதிகள்" என்று சொல்லிக் கொள்பவர்களிடம் காணப்படும் "தீவிரமான" அம்சங்களை தன்னுடைய கொள்கைகளில் புகுத்திக் கொள்ள முயல்கிறது.

ஆளும் கட்சிக்கு எதிர் தரப்பினர் என்று சொல்லக்கூடிய தகுதிபடைத்த ஒரு கட்சி பாராளுமன்றத்திலோ, ராஜ்ய சட்ட சபைகளிலோ இல்லாமல் போனது தான் இதனால் கண்ட பலன். இந்தியாவின் பார்லிமெண்டரி ஜனநாயகத்திற்கு வெளியிலிருந்து தொடர்ந்து அபாயமிருப்பது கண்கூடு. அத்துடன், மேல் நாடுகளில் பார்லி மெண்டரி ஜனநாயகம் என்ற பதம் எந்தப் பொருளிலே வழங்கப் படுகிறதோ, அதற்கு மாறாக, அரசாங்கத்திற்கு அதிகமான அதிகாரங்கள் ஏற்பட்டு ஜனநாயகம் தேயக் கூடிய அபாயமுமிருக்கிறது.

காங்கிரஸிலுள்ள இடது சாரிகளும் அவர்களுடைய சகபாடிகளான கம்யூனிஸ்டுகளும், "முற்போக்கு வாதிகள்" என்ற வேஷமிட்டுக் கொண்டு போடுகின்ற ஆட்டத்தினால் சமீப வருஷங்களில் இந்த அபாயம் "விஸ்வரூபம்" எடுத்திருக்கிறது. இந்த ஆபத்தை சமாளித்து, உண்மையான பார்லிமெண்டரி ஜனநாயகத்தையும், அதனால் உத்தரவாதமளிக்கப்பட்ட பல் வேறு

உரிமைகளையும் கட்டிக் காத்து நிலை நிறுத்த வேண்டுமானால், எந்த விதமான "இஸம்" களையும் லட்சியம் பண்ணாத எதிர்ப்பு சக்திகள் ஒன்று பட்டு, முறையாகவும் உறுதியுடனும் செயல்படுவதே அதற்கு ஒரே வழியாகும்.

எந்த "இஸத்தை"யும் நிலைநாட்டப் போவதாக மார்தட்டிக் கொள்ளாததும், "முற்போக்கு சக்தி" என்ற "பட்டம்" பெற விரும்பாததுமான சுதந்திரக் கட்சி ஒன்றினால் தான், தேசத்தில் தற்போது வளர்ந்து வரும் யதேச்சாதிகாரத் தன்மைகளை கட்டுப் படுத்தக்கூடிய ஒரு திறமையான எதிர்ப்பு சக்தியை உருவாக்க முடியும்.

ஒரே ஒரு கஷ்டம் என்னவென்றால் அரசியல் தீர்க்க தரிசனம் உள்ள சுதந்திர இயக்கத்திற்கு சரியான ஸ்தாபன அமைப்பு இல்லை. அதை விட முக்கியமாக, அது சரியாக இன்னும் வேரூன்றிப் பிடிக்காதிருக்கிறது.

சுதந்திர இயக்கத்தில் உள்ள இந்த இரண்டு அடிப்படையான குறைகளையும் போக்குவதில் இந்த மகாநாடு வெற்றி பெற முடிந்தால், இந்தியாவில் பார்லிமெண்டரி ஜனநாயகத்தையும், அதனால் உறுதி செய்யப்படும் உரிமைகளையும் நிலை நாட்டுவதற்குப் பெரிதும் உதவியபெருமை ஏற்படும்.

மொழிபெயர்ப்பு :- சேருகுடி, வி. சுவாமிநாதன்.

நம்பிக்கை ! கைராசி உள்ள இடம் !! நேர்மை !!!

குறைந்த விலையில் எல்லாவிதமான இங்கிலீஷ் மருந்துகளும் மொத்தமாகவும் சில்லரையாகவும் எங்களிடம் கிடைக்கும்.

ராஜா மெடிக்கல் கார்பரேஷன்

இங்கிலிஷ் மருந்து ஷாப்,
(6, பிஷப் ஹிபர் பில்டிங்)
சிங்காரத்தோப்புத் தெரு — திருச்சி-8.

உரிமையாளர் : A. M. ராஜுப் பிள்ளை

பாரதத்தில் நம் பணி

திரு ராமதாஸ் பாரதி, குளித்தலை

ஜனநாயகம் தழைக்க எதிர்கட்சி தேவை என்ற குரல் நாட்டில் சுதந்திரசர்க்கார் ஏற்பட்ட ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு எதிரொலிக்கத் துவங்கியது. அந்த நேரத்தில் காலஞ்சென்ற நேருஜியை பத்திரிகை நிருபர் ஒருவர் சந்தித்து தங்கள் கருத்து என்ன என்று கேட்டபோது,

"எதிர்கட்சி அவசியம் தேவைதான். அது சுதந்திர போராட்டத்தில் பங்கு கொண்ட பல நல்லவர்களை உடையதாகவும் நேர்மையான கொள்கை உடையதாகவும் ஆளுங்கட்சிக்கு நல்ல ஆலோசனை கூறத்தக்கதாகவும் இருக்க வேண்டும். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை பொருத்தவரை அவர்கள் அந்நிய நாட்டின் தலைமையை ஏற்றவர்கள். ஆகவே தேசியத் தன்மை கொண்ட கட்சியை நான் வரவேற்கத் தயார்" என்று கூறினார்.

நாட்டில் சில ராஜ்யங்களில் மட்டும் காங்கிரஸ் தலைமையினரிடம் கருத்து வேறுபாடு கொண்டவர்கள் தனித்து கட்சி அமைத்து செயல்பட்டனர். அகில பாரத அடிப்படையில் இயங்கும் கட்சி ஏற்பட சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் இருந்தது.

1957 ம் ஆண்டு பொதுத்தேர்தல் முடிந்த பிறகு நிலச்சீர்திருத்தம் என்ற பெயரில் கம்யூனிச சித்தாந்தத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பல சட்டங்களை காங்கிரஸ் ஆட்சி நிறைவேற்றத் துவங்கியது. அதன் காரணமாக நாட்டில் விவசாயத் துறையில் நில உடைமையாளர்களுக்கும் தொழில்துறையினருக்கும் பலத்த மனவேறுபாடு ஏற்பட்டு உற்பத்தியும் வெகுவாக பாதிக்கப்பட்டது. உற்பத்திக் குறைவுக்கு மூல காரணத்தை கவனியாத சர்க்கார், நில உடைமையாளர்கள் தான் தவறு செய்கிறார்கள் என முடிவு செய்து மேலும் பல சிக்கலான சட்டங்களை கொண்டுவந்தது. அதன் காரணமாக தேச விவசாயத் தொழிலே ஆட்டங் கண்டது..

இந்த நேரத்தில் தான் அகில பாரத விவசாயசம்மேளனம் ஒன்று கூடி ஆலோசித்தது. விவசாய மக்களும் தங்கள் குறைகளை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர அரசியல் தொடர்பு கொண்ட ஸ்தாபனம் தேவை என்று முடிவெடுத்தனர்,

பாரதத்தின் முதிர்ந்த ராஜ தந்திரியும், சிறந்த நிர்வாகியும், விடுதலை போராட்ட முன்னணி தலைவர்களுள் ஒருவருமான ஸ்ரீஜத் ராஜகோபாலாச்சாரியாரவர்களை சந்தித்து ஆலோசனை கேட்டனர். ராஜாஜி அவர்களும் காங்கிரஸ் ஆட்சியின் சட்டதிட்டங்களையும் அதன் இமாலயத் தவறுகளையும் உணர்ந்து மனம் நொந்து எதிர்ப்

புக்குரல் கொடுத்துக்கொண்டிருந்த நேரம். அதே நேரத்தில் விவசாய சம்மேளனத்தாரும் ஒன்றுபடவே தமிழக மேதையின் கருத்தில் உதயமானது தான் சுதந்திரக்கட்சி.

நேருஜியின் கருத்துக்கு ஏற்ப விடுதலைப் போராட்ட முன்னணித் தலைவர்களும், தொண்டர்களும் வான தாரகை தாங்கிய நீல நிறக் கொடியின் கீழ் ஒன்றுபட்டனர். ஆனால் கட்சி துவக்கப்பட்டபின்னர் நேருஜியின் போக்கு அவரது முந்திய கருத்துக்கு முரணாக மாறிவிட்டது! காலத்தின் கோலம்! ஆயினும் காங்கிரஸ் ஆட்சியின் போக்கிலே மாறுபாடு கொண்ட தேசியவாதிகளெல்லாம் ஊக்கத்துடன் வேலை துவங்கி இன்று ஆண்டுகள் ஐந்து நிறைந்த எதிர்கட்சியாக வளர்ச்சி கண்டுள்ளோம்.

1962 பொதுத்தேர்தலுக்குப் பிறகு நமது கட்சி ஒரிஸா, பீஹார், குஜராத் ராஜஸ்தான் மாநிலங்களின் சட்ட சபைகளில் எதிர்கட்சியாக அமர்ந்திருக்கிறது. மற்ற ராஜ்ய சட்டசபைகளில் சில, பல உறுப்பினர்கள் அங்கம் வகிக்கிறார்கள். பாரத லோக சபையிலும், ராஜ்ய சபையிலும் தனிப்பெரும் எதிர்கட்சியாக அமர்ந்திருக்கிறது.

நாட்டு மக்களின் ஆதரவு நாள்தோறும் பெருகி வருவது மட்டுமல்ல, நம் கருத்தை ஆட்சியாளர்களும் செவி மடுக்கும் நிலையும் தோற்றங் கொடுக்கக் காண்கிறோம். நமது கட்சிக்கு நல்ல எதிர்காலம் உண்டு என்ற உலக ஆசியும் கிடைத்துள்ளது.

நம்முன் ஒரு பிரச்னையும் உண்டு. நமது கொள்கைகளின் பெரும் பகுதியை தங்கள் கொள்கைகளாக கொண்ட சில கட்சிகளும் பாரதத்தில் வளர்கின்றன. அவைகளும் நாமும் ஒன்றுபட்டால் நல்ல பலன் நாட்டுக்கு உண்டு. “தனித்தன்மை என்ற மாயை மறைந்து தேச நலன் ஒன்றே பிரதானம்” என்ற கருத்து மேலோங்கினால் நமக்கும் அவர்களுக்குமுள்ள சில வேறுபாடுகள் மறைந்துவிடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அதற்கு காலம் தான் வழிகாட்ட வேண்டும்.

வாழ்க ராஜாஜி !

வளர்க சுதந்திரக்கட்சி !!

உங்களுக்கு வாடகைக் கார் தேவையா ?

2025 க்கு போன் செய்யுங்கள்.

M. R. G. டாக்ஸி கம்பெனி, 18, மேலப்புலிவார்டு ரோடு, திருச்சி-8.

சுதந்திரக் கட்சியின் அவசியம்

திரு. வி. பி. மேனன்

அரசியல் கட்சிகளில் பல ரகங்கள் உண்டு. ஒரு குறிப்பிட்ட பிரிவுக்கு நிரந்தரமாகப் பிரதிநிதித்துவம் தாங்குவதற்காகச் சில கட்சிகள் நிறுவப்படுவதுண்டு. ஒரு குறிப்பிட்ட இலட்சியத்தை அடைவதற்காகக் கட்சியொன்றை அமைத்து விட்டு, நோக்கம் நிறைவேறியபின் கட்சியைக் கலைப்பதுண்டு. சில கட்சிகள் தங்களது குறிக்கோள்களையோ, விருப்பங்களையோ நிறைவேற்ற வில்லை எனக் கருதி அவற்றின் அங்கத்தினர்கள் பழைய கட்சிகளிலிருந்து விலகிப் புதுக் கட்சிகள் அமைப்பதும் உண்டு.

வரையறை செய்யப்பட்ட குறிப்பிட்டதோர் இலட்சியத்தை அடைவதற்கென்றே ஆதியில் நிறுவப்பட்ட ஒரு பெரும் கட்சி இன்று நம் நாட்டில் உள்ளது. அக்கட்சியின் இலட்சியத்தை அடைந்தாகிவிட்டது. ஆனால் கட்சியைக் கலைத்த பாடாக இல்லை. மூல நோக்கத்தைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டபின் கட்சியின் கொள்கை பற்றிச் சிலகுழப்பங்கள் ஏற்பட்டன. இது இயற்கையே. என்றாலும், ‘இதுவே அதிகாரத்திலுள்ள கட்சி’ என்ற காரணத்தினால் அதன் கொள்கையைப் பற்றிக் கவனம் செலுத்தாமல் ஏராளமானவர்கள் தொடர்ந்து அந்தக் கட்சியில் சேர்ந்து வந்தார்கள். பழக்க விசேஷம் காரணமாகவே பலர் சேர்ந்தார்கள். சுயமுன்னேற்றத்தைக் கருதி, இதையே பிழைப்பாக்கிக் கொள்ளலாம் என்ற ஒரே காரணத்துக்காகப் பலர் சேர்ந்தார்கள். ஆனால் எவ்வளவுதான் அதிகாரம் பெற்றிருப்பினும், ஒரு கட்சியால் அதன் எல்லா அங்கத்தினர்களுக்கும் பிழைப்பு அளிக்க முடியாதல்லவா! இதனால் பலர் ஏமாற்றமடைந்தனர்.

இந்நிலையில், பழைய கட்சியிலிருந்து விலகிப் போட்டிக் கட்சி அமைக்க வேண்டும் என்ற சபலம் சிலருக்கு எழுவது இயற்கைதானே? இதே காரணமாக, எந்தப் புதிய கட்சி ஸ்தாபிக்கப்பட்டாலும் ஆளும் கட்சியினால் தங்கள் ஆசை ஈடேறப் பெறாத பேராசைக்காரர்களின் புகலிடம்தான் புதுக் கட்சி என்று மக்கள் சந்தேகிப்பதும் சகஜமாயிற்று. வெறும் சுய ஆசைக்காக இன்றி, கொள்கையில் முற்றும் மாறுபட்ட ஒரு கட்சி அமைக்கப்பட்டாலும், அது ஏமாற்றமடைந்து மனமுடைந்தவர்களின் கட்சி என்றே தவறாக எண்ணிப்பலர் அதில் சேருவதும் சகஜம் தான்.

ஆனால், சுயநலக் கலப்பில்லாமல் மகத்தான இலட்சியங்களை அடையவே அரசியல் கட்சிகள் அமைக்கப்படுவதுமுண்டு. அப்படிப்பட்ட கட்சிதான் சுதந்திரக் கட்சி. நம் கட்சி குறிப்பிட்ட ஒரு பிரிவினருடையதோ, குறிப்பிட்ட

ஒரு நோக்கத்தைக் கொண்டதோ அல்ல. ஆன்றோர்கள் கண்ட நல் வாழ்வு முறையை உய்த்துணரவும், அதற்கொவ்விய ஒரு சமூக அமைப்பை உருவாக்கவும் ஏற்பட்டது நம் கட்சி.

பழைய அரசியல் சர்ச்சைகளில் பெரும்பான்மையானவை நிகழ்காலத்தில் முக்கியத்துவம் இழந்து விட்டன. உடனடியாக நடைமுறையில் தீர்க்க வேண்டிய பிரச்னைகளை முக்கியமாகக் கொண்டே இன்று கருத்துமாறுபாடுகள் எழுகின்றன. சமூகம் எவ்வாறு அமைந்திருக்க வேண்டும் என்பதைக் குறித்து இரண்டு விரிவான அரசியல் கொள்கைகளே இன்று உள்ளன. ஒன்று சமத்துவம் என்ற இலட்சியத்தை மையமாகக் கொண்டது; மற்றது அடிப்படைக் கொள்கையான சுதந்திரம் என்பதை மையமாகக் கொண்டது.

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்க காலங்களில் ஸ்டுவர்ட் மன்னர்களின் கொடுங்கோன்மையை எதிர்த்தவர்கள், ஜான் லாக், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் அரசியல் சாஸனம், பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் கொள்கைகள்; பின் நூற்றாண்டுகளில் தோன்றிய அரசியலாரின் லிபரல் கொள்கை இவையே சுதந்திரக் கட்சியின் மூலம். ராஜா ராம்மோஹன் ராய், ரானடே, கோகலே, காந்திஜி ஆகியோரும் இந்த லிபரல் கொள்கையை ஒப்புக் கொண்டவர்கள். அரசியல் சாஸனத்துக்குட்பட்டு சுதந்திரங்களை அனுபவிப்பதன் மூலம் கடந்த இரு நூற்றாண்டுகளில் பிரான்ஸிலும், பிரிட்டனிலும், அமெரிக்காவிலும் உருவாகியுள்ள அற்புத சாதனையாகிய நாகரீக வாழ்வு தான் சுதந்திரக் கட்சியின் முன்னோடி.

இதற்கு மாறான சமத்துவக் கொள்கை இவ்வளவு பழமையானதல்ல. அது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் தோன்றிற்று. உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிவிடும் இந்தக் கொள்கை இந்திய மக்கள் பலரை வலுவாகக் கவர்ந்திருக்கிறது. என்றாலும், இக்கொள்கை ஒரு கானல் நீராகவே பல இடங்களில் நிரூபணமாகியுள்ளதை நான் காண்கிறேன். இக்கொள்கைக்கு ஏராளமான அபிமானிகள் சேர்ந்ததுண்டு; அது பெரும் செல்வாக்குப் பெற்றதுமுண்டு; ஆனால் நடைமுறையில் அது அடக்குமுறையிலும், மனிதனின் ஆக்க ரீதியான உந்தல்களை நசுக்குவதிலும்தான் முடிந்திருக்கிறது. கம்யூனிஸத்தைத் தழுவிய நாட்டு மக்களின் பிரமை தெளிந்து சுதந்திரத்துக்காக அவர்கள் மீண்டும் போராடத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள் என்பதைக் கூடவே காண்கிறோம்.

சமத்துவம் என்ற கொள்கையை நம்மில் யாருமே ஆட்சேபிக்க மாட்டோம். அதை வளர்க்கத்தான் நாம் விரும்புகிறோம். ஆனால் யாருடைய நியாயமான சுதந்திரமும் பறிமுதலாகாத முறையில், சுதந்திர வாழ்வை இழக்காமலே சமத்துவம் நிறுவுவது தான் நம் நோக்கம். சட்டத்தின் முன் எல்லோரும் சமமாக மதிக்கப்படுதல் வேண்டும். எல்லோருக்கும் சமமான

வாய்ப்புக்கள் இருக்கவேண்டும் -- இவ்விரு அம்சங்களில் சுதந்திரத்துக்கு ஊறு நேராமலே சமத்துவத்தைக் காக்க முடியும். ஆனால் எல்லோரும் சமமான ஊதியம் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பதும், சமமான சொத்துரிமை பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பதும் சுதந்திரத்துக்குப் பங்கம் விளைவிக்கும்.

சுதந்திரத்தை மையக் கொள்கையாகக் கொண்டதால்தான் மனித இயல்புக்குத் திருப்தியளித்து, பலவிதமான மனப்போக்குள்ள மனிதர்களும் பலவிதமான நாகரிக மரபுகளும் ஒத்து வாழ இடமளிக்க முடியும். இப்போது இந்தியா அடைந்துள்ள அபிவிருத்தி நிலையில் சுதந்திரக் கொள்கைதான் பொருந்தும். நம் பண்டைய சமூக அமைப்பு பாரம்பரிய அந்தஸ்தின் அடிப்படையில் உருவானது. ஒவ்வொருவனும் வாழ்க்கையில் தனக்கென்று ஒரு குறிப்பிட்ட அந்தஸ்தில் பிறந்ததாகக் கருதப்பட்டது. அவன் தன் வாழ்முறையை நிர்ணயித்துக் கொள்வதில் புது முடிவுகள் எடுப்பதற்கு அதிக இடமே இல்லை. அவனது வேலை, விவாகம், வாழவேண்டிய இடம் முதலிய யாவும் முன்பே நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்தன. இது சௌகரியமான அமைப்புத்தான். ஆனால் இதில் சுயமுயற்சிக்கு இடமில்லை. குறிப்பாக, உயர்ந்த வகுப்புக்களில் பிறந்தவர்களில் சில அசாதாரணமான மனிதர்களைத் தவிர மற்ற எல்லோரும் சுய இச்சைப்படி வாழ இம்முறை தடங்கலாக இருந்தது. இம்முறையை விட்டுச் செல்ல நாம் இப்போது முயல்கிறோம். ஒவ்வொரு மனிதனும் தனது திறனுக்கேற்பப் பூரணமாக வளருவதற்கு வசதி தரும் சமூக அமைப்பை உருவாக்க முயலுகிறோம். தானே தன் வாழ்வை யொட்டிய பொறுப்புக்களுக்கு முடிவெடுத்துத் தோள் கொடுக்க அவன் வாய்ப்புப் பெற்றிருந்தால் தான் அவன் சுதந்திர வாழ்வு வாழ்வதாகக் கருதமுடியும். ஆனால் சமத்துவம் என்பதை வலியுறுத்தும் சோஷலிஸ்டுகளோ, மக்கள் தம் வாழ்வு குறித்து எவ்வித முடிவெடுக்கவும், பொறுப்பேற்கவும் இயலாத ஒரு சமூக அமைப்பை நிறுவ விரும்புகிறார்கள். சோஷலிஸக் கொள்கைப்படி மக்களின் பிரத்தியேக வாழ்வு உள்பட யாவும் சர்க்கார் வசமாகி விடுகிறது. சோஷலிஸம் வேறு எவ்விதத்திலும் அமைய இயலாது. இந்த சோஷலிஸ வாழ்முறை நம்மைப் பழைய பிடிப்புக்களிலிருந்து விடுவிக்காது. பழைய முறையில் கண்டதைவிடப் பெரிய சமுதாயச் சிறைச்சாலையாக நாடு மாறும். ஒருக்கால் முன்பிருந்த அறைகளைவிட இந்தச்சிறையின் அறைகள் பெரிதாக இருக்கக் கூடும். ஆனாலும் சிறை சிறை தான்.

இன்றைய நிலையில் இந்தியாவுக்குச் சுதந்திரக் கொள்கை அவசியமென்பதற்கு இன்னொரு காரணமும் உண்டு. இது பொருளாதாரம் குறித்தது. இப்போது பொருளாதாரப் பிரச்னை மிகவும் முக்கியமாக உள்ளது. பொருளாதாரத்தில் நாம் உலகிலேயே மிகவும்தாழ்ந்த நிலையில் இருக்கிறோம். இந்நிலையை நாம் எவ்வளவு விரைவில் இயலுமோ அவ்வளவு விரைவில் உயர்த்தியாக வேண்டும். இந்த

இலட்சியத்தையே தான் சோஷலிஸ்டுகளும் கூறுகிறார்கள். ஆனால் அவர்களை இயக்குவிக்கும் சக்தியும் அவர்கள் அடையக் கூடிய இலட்சியமும் இதற்கு முற்றிலும் மாறானவை. முதலாளித்துவ முறை உற்பத்தி செய்த செல்வத்தை சம விநியோகம் செய்ய சோஷலிஸம் மார்க்கமாகும் என்றே முதலில் கருதப்பட்டது. அதாவது, செல்வத்தை உற்பத்தி செய்ய உதவும் சமூக முறையை உருவாக்குவது சோஷலிஸத்தின் நோக்கமல்ல; முன்பு போலவே தான் இன்றும் சோஷலிஸத்தினால் பழைய செல்வங்களை விநியோகிக்க முடிகிறதே அன்றி, புதிதாகச் செல்வம் உற்பத்தி செய்ய இயலவில்லை. இந்தியாவிலும், மற்ற இடங்களிலும் இதைத்தான் நாம் அநுபவபூர்வமாகப் பார்க்கிறோம். செல்வ உற்பத்திக்கு மக்களை ஊக்கி, பயிற்றுவித்து, ஒன்று சேர்த்து நிர்வகிக்க சோஷலிஸத்தினால் இயலாது.

இதற்கு மாறாக, சுதந்திர முறையானது தனிமனிதனின் திறமைகளும், அபிலாஷைகளும் சுதந்திரமாக வெளியாக வசதியளிக்கிறது. இந்தச் சக்தியில்தான் சோஷலிஸச் சார்பற்ற நாடுகளில் நவீன முறை உற்பத்தி பெருகியுள்ளது. இந்தியாவிலும் இந்தப் பலனை நாம் பெற முடியும்.

சுதந்திரக் கட்சிக் கொள்கையானது சுதந்திரமா சமத்துவமா என்ற தத்துவ ரீதியிலமைந்த நீண்டகால இலட்சியங்களைப் பூர்த்தி செய்யும். அதே சமயத்தில் பழைய சமூக அமைப்பின் நெருக்கும் சூழலிலிருந்து மக்களை விடுவித்து, நமது பொருளாதார நிலையை உயர்த்தி நாட்டின் உடனடிப் பிரச்னைகளையும் குறுகிய காலத்தில் தீர்த்து வைக்கும்.

தரத்தில் உயர்ந்தது "சிவாஜி பிராண்டு"

S. M. W. & T. R. S. முத்திரைகளுடனும்,
இந்திய தர நிர்ணய கழகத்தாரின்
அங்கீகாரம் பெற்ற ISI முத்திரையுடனும்
கூடிய அலுமினிய பாத்திரங்கள்

உரிமையாளர்
T. R. சண்முக சுந்திரம் பிள்ளை
திருச்சி-8,

தொழிற்சாலை:
ஸ்ரீ சண்முகா மெட்டல் ஒர்க்ஸ், சங்கிலியாண்டவர்புரம், திருச்சி-1.

பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கான வாய்ப்புகள்

சர். எச். பி. மோடி

காங்கிரஸ் வட்டாரத்திலே, சமீப காலத்தில், சுலோகங்களும் கோஷங்களும் தீவிரமாகப் புதுப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. திட்டமிடுவதில், சமீப வருடங்களில் ஏற்பட்ட தோல்விகளை இனியும் மூடி மறைக்க முடியாது என்பதாலும், அவைகளை அதிகாரப் பூர்வமாக ஆமோதிக்க வேண்டியிருப்பதாலும், வாக்காளர்களை வலை வீசிப் பிடிக்க புதிய வசீகர வாசகங்களை உபயோகிப்பதன் மூலம், இதையெல்லாம் சரிகட்ட முயற்சி நடக்கிறது. காரணங்களை அலசிப் பார்த்து, நம்முடைய ஐந்தாண்டு திட்டங்களின் இலக்குகளையும் முன்னுரிமைகளையும் மாற்றி அமைப்பதற்குப் பதிலாக, காங்கிரஸ் தலைவர்களிலே சிலர், நம்முடைய பொருளாதாரத்தில், சோஷலிஸம் என்ற "சமய சஞ்சீவி"யிலிருந்து இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமான 'டோஸ்"களை உட்செலுத்த விரும்புகிறார்கள். இதில் அவர்கள் வெற்றி பெற்றால் இன்னும் அதிகமான கட்டுப்பாடுகள் வரும். இன்னும் பல தொழில்கள் தேசியமயமாக்கப்படும். எப்போதும் இல்லாத அதிகமான வரிகளையும் நாம் ஏற்க வேண்டியதாகும். அது துரதிர்ஷ்டவசமானதே.

பொருளாதாரத்தை செழித்து, ஆக்கமடையச் செய்ய வேண்டுமானால், உண்மை நிலவரங்களைக் கண்டறிந்து, அவற்றிலிருந்து சரியான முடிவுகள் எடுக்க வேண்டியது அவசியம், முதலாவதாக, அபிவிருத்தி வேலைகளுக்காக சமீப ஆண்டுகளில் செலவிடப்பட்ட பெரும் தொகைகள் எந்த அளவுக்கு அந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றி இருக்கின்றன என்பதுடன், மக்களின் நலனுக்கு எந்த அளவுக்கு பயன்பட்டிருக்கின்றன என்பதைப் பற்றியும் மதிப்பிட வேண்டும். பல துறைகளில் அபிவிருத்தி ஏற்பட்டிருப்பதாகவும், நமது பொருளாதாரம் ஸ்திரமடைந்திருப்பதாகவும் சொல்வதை ஒப்புக்கொள்வதாகவே இருக்கட்டும். ஆனால், முயற்சிக்கும், செலவுக்கும் ஈடு கட்டும் ரீதியில் இவை ஏற்பட்டிருக்கின்றனவா? விவசாய உற்பத்தி தேக்கமாக இருப்பதையும், விலைவாசி உயர்வதையும், வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் பெருகுவதையும், நம்முடைய வர்த்தக தொழிற்சாலைகள் பலவற்றில் மந்தநிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் மறுக்கமுடியுமா?

நம்முடைய பொருளாதாரத்திலே காணப்படும் இப்படிப்பட்ட இடையூறான அம்சங்களுக்கு, திட்டமிடுவதிலே ஏற்பட்ட குறைகளும், தவறான கணக்கீடுகளுமே காரணமென்பதைப் பற்றி, இனிமேலும் விவாதம் பண்ணிக்

கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை, கடைசியாக, இவ்வளவு நாட்களுக்குப் பிறகு, திட்ட கர்த்தாக்களே, அவர்களுடைய கொள்கைகள் நாட்டை எங்கு கொண்டு போயிருக்கிறதென்பதை உணர ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் தங்களுடைய பாதையை திரும்பிப் பார்த்து, ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களையும், அவற்றை செயல்படுத்துவதற்கான அமைப்பையும் மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்பதை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய தைரியமும், புத்திசாலித்தனமும் அவர்களுக்கு இருக்கிறதா என்பது தான் கேள்வி. புவனேசுவரத்தில் நடந்ததைப் பார்க்கும்போது அப்படி யூகிப்பதற்கு இடமில்லையென்று நான் அஞ்சுகிறேன். அங்கு நிறைவேற்றப்பட்ட "அற்புதமான" தீர்மானங்களிலிருந்தும், பேசப்பட்ட பேச்சுகளிலிருந்தும், காங்கிரஸ் "வீரர்" களிலே பலர், அவர்களுடைய குறிப்பிட்ட சோஷலிஸ முறையினால் ஏற்பட்ட தோல்விகளைச் சரிக்கட்ட, மேலும் சோஷலிஸ வழியில் செல்வதே பரிகாரம் என நம்புகிறார்கள் என்பதுதான் தெரியவருகிறது.

இருந்தபோதிலும், திட்டமிடுவதில் இன்னும் பிரத்யட்ச உணர்வோடு அணுகும் முறை, இனிமேலும் ஏற்படக் கூடுமென்ற நம்பிக்கையை, நான் இழந்து விடவில்லை, இது முதலாவதும், மிக முக்கியமாகவும் எடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கை என்றாலும், இது மட்டும் போதுமானதல்ல. ஏற்கனவே அனுமதிக்கப்பட்ட திட்டங்களை நிறைவேற்றும் பொருட்டு மிகப் பெரும் அளவில் செய்யப்படும் விரயத்தை எப்படித் தடுப்பது என்பதும் ஒரு பிரச்னை. பார்லிமெண்டரி கமிட்டிகளும் மற்றவைகளும் தரும் அறிக்கைகள் திட்ட வேலைகளை நிறைவேற்றுவதில் எவ்வளவு தகுதியின்மை, அஜாக்கிரதை, ஊழல் இருக்கின்றன என்பதற்கு திருஷ்டாந்தமாக இருக்கின்றன. இதை எவ்வளவு நாளைக்குத்தான் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பது? வருங்கால சந்ததியினர் நல்வாழ்வு பெறுவதற்காக, எல்லாவிதமான சுமைகளையும் வறுமைகளையும் தாங்கிக் கொள்ளும்படி மக்களுக்கு சொல்லப்படுகிறது. அவர்களிடமிருந்து எடுத்துச் செல்லப்படும் கோடிக் கணக்கான தொகைகள் நல்ல முறையிலே, புத்திசாலித்தனமாக செலவிடப்படுகின்றனவா என்று அவர்கள் கேட்பதற்கு உரிமை இல்லையா? அப்படியானால், ஒரு நல்ல திறமையான நிர்வாகம் இருக்க வேண்டும். புதுப்புது வேலைகளையும், இலாகாக்களையும் உண்டாக்குவதன் மூலம் இதைச் சாதிக்க முடியாது.

ஜனநாயக முறையில், திட்டமிடுவதிலுள்ள மிக முக்கியமான அம்சம், என்னவென்றால், அதிகாரத்திலிருக்கும் கட்சியின் கொள்கைகளும் மார்க்கங்களும், மக்களில் பெரும்பகுதியினருடைய நம்பிக்கையையும் ஆதரவையும் பெற்றிருக்க வேண்டும். சட்டசபைகளிலே உள்ள பெரும்பான்மையினர் சுலபமாக சாதிக்கும் வேலையல்ல இது. தேசிய நலனுக்கு உகந்த வகையில், தேச முன்னேற்றத்திற்கு தன்னாலியன்றதைச் செய்யும் பொருட்டு, சமூகத்தின் ஒவ்வொரு பிரிவிற்கும் சந்தர்ப்பமும், ஊக்கமும் அளிக்க வேண்டியது திட்டமிடுவதிலுள்ள சாரமாகும். பொருளாதாரத்தில் தனியார் துறை இதையே கோருகிறது. அது எந்தச் சலுகைகளையும் கேட்கவில்லை. அதனுடைய கடந்த கால சாதனைகளையும், வருங்காலத்தில் செயலாற்றக் கூடிய சக்தியையும் வைத்தே, அதை மதிப்பிட வேண்டுமென்று அது விரும்புகிறது.

1950 — 51க்கும் 1960 — 61க்கும் இடைப்பட்ட பத்து ஆண்டுகளில், தேசிய வருமானத்தில், ஒழுங்கு படுத்தப்பட்ட தொழில்களிலிருந்தும், சுரங்க கனிப்பொருள் துறையிலிருந்தும் கிடைத்த பங்கு 5.8 சதவிகிதத்திலிருந்து 10·5 சதவிகிதமாக அதிகரித்தது. 1950க்கும் 1960க்கும் இடையில் 188க்கு குறையாத புது இனங்கள் நமது தேசத்தில் முதன் முதலாக தனியார் துறையினரால் உற்பத்திக்கு எடுத்துக் கொள்ளப் பட்டன. இவற்றில் 106 இனங்கள், கடினமான இன்ஜினியரிங் துறையைச் சேர்ந்தவை. இந்த முன்னேற்றத்தில், தொழில்களின் உள்நாட்டு நிதி வசதிகள் முக்கியமான பங்கு வகித்தன என்பது கவனிக்க தகுந்தது. பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு லாபம் எவ்வளவு இன்றியமையாதது என்பதையே இது காட்டுகிறது. முதல் ஐந்தாண்டு திட்டத்திற்கு தனியார் துறையின் சொந்த நிதி வசதிகளிலிருந்து 211 கோடி ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டது. இரண்டாவது திட்டத்தில் இந்தத் தொகை 400 கோடியாக உயர்ந்தது.

தனியார் துறையானது பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு ஏற்றுமதிகளின் மூலம் இன்னொரு வகையில் உதவி இருக்கிறது. 1962 — 63ல் அதன் ஏற்றுமதி வரம்பு 700 கோடியைத் தாண்டிச் சென்றது. அரசாங்க வர்த்தக கார்ப்பரேஷன் நடைமுறையிலிருந்தாலும், அவை இன்னும் உயர்ந்து கொண்டே தான் இருக்கின்றன.

அரசாங்கம் தன்னுடைய கைகளில் அதிகாரத்தை குவித்துக் கொள்ளும் மனப்பான்மை, தொல்லை தரும் கட்டுப்பாடுகளைப் புகுத்துதல், வரி விகிதங்களை அதிகரிப்பது போன்ற அதனுடைய கொள்கைகளே, துரிதமான பொருளாதார முன்னேற்றத்தை அடைவதற்கு தடங்கலாக இருக்கின்றன. இம்மாதிரி நிலவரத்தில், தேசீயத்தை பீடித்திருக்கும் நோயில் பெரும் பகுதியாயிருக்கும் ஊழலைக் களைந்தெறிவதென்பது எதிர்பார்க்க முடியாத காரியம். தேசத்தின் நிதி வசதிகளில் பெரும் பாகம் விரயமாவதைத் தடுக்கவும் முடியாது. இந்த நிலைமைகளைச் சமாளிக்க, புது கோஷங்களைக் கண்டுபிடிப்பதுதான் தாங்கள் செய்ய வேண்டிய ஒரே காரியம் என்று ஆட்சியிலிருப்பவர்கள் நினைப்பார்களேயானால், எல்லோரையும் எல்லாக் காலத்திலும் ஏமாற்ற முடியாதென்ற உண்மையை அவர்கள் சீக்கிரமே தெரிந்து கொள்வார்கள்.

"சோஷலிச முறை"தான் ஊழலை உற்பத்தி செய்கிறது

திரு. பிரோஸ் ஜே. ஷராப்

நாட்டில் நிலவும் ஊழலை ஒழித்துக் கட்டுவதற்காக, மத்திய அரசாங்க உள்துறை அமைச்சர் திரு. ஜி. எல். நந்தா அவர்கள் மேற்கொண்டுள்ள முயற்சிகள் பெரிதும் பாராட்டத்தக்கவையே. "பாரத சேவக் சமாஜ" மாநாடு ஒன்றில் பேசுகையில் அவர், சமுதாயத்திலே ஒழுக்கத்தரம் எவ்வளவுக்குத் தாழ்ந்து விட்டது என்றால், தம்முன்னுள்ள வேலையின் அளவை நோக்கித் தாம் அஞ்சி நடுங்குவதாகக் கூறினார், மேலும் அவர் ஊழலை ஒழிப்பதற்கு மேற்கொள்ள வேண்டிய முதன்மையான, முக்கியமான பணி, மக்கள் உள்ளத்தில் நல்லொழுக்க உணர்வை உண்டாக்கி அவர்கள் மனப்பான்மையை மாற்றுவதே என்றும் கூறியது, முற்றிலும் உண்மையே.

ஆனால், வாழ்க்கையின் பல்வேறு துறைகளில் பரவலாக நிலவும் இந்த ஊழல் தவிர்க்க முடியாததே என்று ஒப்புக்கொள்ளும் மனப்பான்மை கொண்டுள்ள மக்களிடையே, நல்லொழுக்க உணர்வை எவ்வாறு உண்டுபண்ணுவது என்பதே, இப்பொழுது நம்முன் உள்ள பெருஞ் சிக்கல்! ஊழலை ஒழிப்பதற்காகச் சட்ட அமலுக்கென்று உள்ள நிறுவனங்களின் முக்கியத்துவத்தை வற்புறுத்திக் கொண்டிருப்பது "தும்பை விட்டு வாலைப் பிடிப்பது" போன்றதே ஆகும். எதனால் ஊழல், இக்காலத்தில் இந்த அளவுக்குப்பெருகிவிட்டது? அரசாங்கத்தின் யதேச்சாதிகாரப் போக்கிலமைந்த கொள்கைகளும் திட்டங்களுமே, நாடுமுழுவதும் பரவியுள்ள இந்த ஊழலுக்குக் காரணங்கள்—என்பதே சரியான விடை ஆகும். அரசாங்கம் மேற்கொண்டுள்ள முறைகேடான பொருளியல் கொள்கைகளையே விடாப்பிடியாகப் பற்றிக்கொண்டிருக்குமானால், எவ்வளவோ கடுமையான சட்டங்களும், கொடூரமான தண்டனைகளும், 'சதாச்சார் சமிதி' களின் பலத்த உபதேசங்களும், இந்த ஊழல் அரக்கனை எதிர்த்து நிற்கமாட்டாது தோல்வியுறும் என்பது உறுதி.

மக்கள் மனநிலை இத்தகையதென்று சிறிதும் அறியாத போலிப் பொருளியல் வல்லுநர்களால் மேற்கொள்ளப்படும் வெறும் கொள்கையளவிலமைந்த திட்ட அமைப்பே, இன்று நாட்டில் தலைவிரித்தாடும் ஊழலுக்கும், அதனைத்தொடர்ந்து எழுந்துள்ள பிற தீமைகளுக்கும் காரணம். மக்களுக்கான நல்லொழுக்க நெறிகளைப் பரப்பிய நம் நாட்டு ஞானிகளும் ஆச்சாரியர்களும், உள நூற் கலையில்—மக்கள் உள்ளப்போக்கினை நன்கறியுந்திறனில், மிகச்சிறந்து விளங்கினார்கள். மானிட இயற்கை இவ்வாறுதான் இயங்கும் என்பதை அவர்கள் நன்கு கண்டறிந்திருந்தனர், (எனவேதான், "மாசறு காட்சியவர்" என்று நூல்கள் அவர்களைக்குறிப்பிடக் காண்கின்றோம்) மானிட முயற்சிக்கு அடிப்படை நோக்கம் யாதென அவர்கள் ஆழ்ந்து, ஆய்ந்து, தெளிந்திருந்தனர். தன்னலமின்றிப் பொது நலம், பிறர் நலமே பேணக்கூடிய லட்சிய நிலையை, மானிட இயல்புக்கு மிகமிக மேம்பட்டதொரு நிலையை சமுதாயம் இதற்குள்ளாக அடைந்து கொண்டுவிட்டது என்று நம் சான்றோர்கள் கருதவில்லை. அதற்கு இன்னும் எவ்வளவோ மிகுதியான பரிணாம வளர்ச்சி தேவை என்பதை அவர்கள் அறியாதவர்கள் அல்லர். அதனால்தான், மானிடர்பாற் காணப்படும் தவறுகள், குறைபாடுகளையெல்லாம் மனத்திற் கொண்டே, உருவான காரியசாத்தியமான, நடைமுறைக்கு உதவவல்ல நெறிமுறைகளையே வகுத்துச் சென்றனர். நல்லவனாக இருப்பதற்கு, ஆவதற்கு, நடப்பதற்கு ஏதாவது ஒரு தூண்டுதல், வேண்டும். அடித்துப்பிடித்து வற்புறுத்தி ஒருவனை நல்லவனாக்கிவிடுதல் முடியாது என்பதை அவர்கள் உணர்ந்திருந்தனர். கனி தானாகக் கனிவது நன்று; அடித்துக் கனிய வைப்பது நன்றன்று. ஒவ்வொரு மனிதனுடையவும் உள்ளத்தில் நிலைகொண்டிருக்கும் மன்ச்சான்று" என்னும் போலீஸ்காரனைப்போல, சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டுவதற்கென கண்ணெதிரே, நிறுத்தப் பெற்றிருக்கும் "வெளிப் போலீஸ்காரன்", உதவமாட்டான் என்பதை நம் பண்டைப் பெரியோர்கள் அறிந்தேயிருந்தனர், எனவேதான் அவர்கள், "தனிப்பட்ட மனிதனின் பொறுப்பு" என்னும் எண்ணத்தை, மக்கள் உள்ளங்களிலே வளர்த்தனர். இயல்பாக மானிடரை நடத்திச் செல்லும் அடிப்படை ஆற்றல்கள்—சக்திகளையே இணைத்துப் பூட்டி ஓட்டி, சமுதாயத்திற்குப் பயன்படக்கூடிய ஓர் உறுப்பின்—ஓர் அங்கம் ஆவதற்கு ஒவ்வொருவனும் மகிழ்வோடு முன்வர வேண்டும் என்பதே, அன்னார் அறிவுரைகளின் சாரமாகும்.

மாறாக, சோஷலிஸ்டுகளும் கம்யூனிஸ்டுகளும் மேற்கொள்ளும் போதனைகள் யாவும் மனிதனிடத்துள்ள இழிகுணங்களை வெளிப்படுத்துவதையே நோக்கமாகக்கொண்டுள்ளன. தன்னலமே குறியாய், பிறர்கையையே நம்பிவாழும் நேர்மையற்ற கோழையாக ஒருவனை மாற்றுவதற்கே அவை உதவும். பதிலுக்குத்தான் ஒன்றுமே கொடுக்காமல், தனக்கு ஏதாவது கிடைத்தால் நல்லது; அதாவது, பிறன் ஒருவனது உழைப்பின் மூலம் தான் வாழ்வது—என்பதில், நாட்டங்கொள்ளவே அவர்களுடைய போதனைகள் மக்களைத் தூண்டுகின்றன. இது, மனிதனைக் கோணல் வழியில் செல்ல—திருடித்திருடி உண்ணும் மனநிலையைக் கொள்ளச் செய்கின்றது.

பொதுஜன சொத்துக்களை அரித்துப் பறித்துத் தனதாக்கிக் கொள்ளுதலே, ஊதியமிக்க முழுநேரத் தொழிலாகப் போய்க்கொண்டிருக்கின்றது. அரசாங்க விதிகளையும், கட்டுப்பாடுகளையும் எப்படித் தாண்டிச்செல்வது என்பதே வாழ்க்கையின் முதன்மையான நோக்கம் ஆகிவருகின்றது. உழைப்பு என்பதே, ஏதோ வெறுத்து ஒதுக்க வேண்டிய ஒன்று—என்றே இப்பொழுது கருதப்படுகின்றது. ஆளுங்கட்சியின் சேனைத்தேரில் ஏறிக்கொண்டு, வாயில்லாப் பிராணிகளைப் போல் ஓட்டிய வழியில் போய்க்கொண்டிருக்கும் மக்களைச் சுரண்டி, அதிகாரமும் சொத்துசுகமும் அதிகம் அதிகமாகப் பெற்று அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதிலேதான், இன்று எல்லோருக்கும் நாட்டம். இத்தகைய நிர்வாக அமைப்பின்கீழ், உற்பத்தி தேய்ந்து, தேவைப் பொருள்கள் கிடைக்காமற் போவதே தீராத நோய் ஆகி, மக்கள் பற்பல தொல்லைகட்கு உள்ளாவது இயற்கைதானே!

இன்று பரவலாக நிலைகொண்டுள்ள தேசிய ஒழுக்கத் தரக் குறைவுக்கும், நாடெங்கும் தலைவிரித்தாடும் ஊழலுக்கும், சோஷலிஸ பாணிக் கொள்கைகளின் அமுலே, உண்மையான காரணம் ஆகும். கீழே குறிக்கப்பெறும் நடவடிக்கைகளை மட்டும் உடனடியாக அரசாங்கம் மேற்கொள்ளுமானால் ஊழல் தொல்லையில் 90 சதவிகிதம்வரை துர்திர்ஷ்டம் பிடித்த இந்த நாட்டைவிட்டு அகலும் என்பது உறுதி.

1. உற்பத்தி முயற்சியில் வேண்டாத தலையீடுகளை உடனடியாக நிறுத்திக்கொண்டு பண்ணைகள் ஆலைகளில் அமுலாக்கப்படவேண்டிய கட்டுப்பாடுகளை, இறுதி மட்டான அளவுக்கு குறைத்தல்.

2. அரசாங்கத்துறைத் தொழில் முறையை மேலும் விரிவு படுத்தாது நிறுத்தி, ஏற்கனவே நிறுவப்பெற்றுள்ள பொதுத்துறை நிறுவனங்களைக் கூடுமானவரை பொதுமக்களிடமே ஒப்படைத்துவிடுதல்.

3. நோட்டடித்து வரவு செலவைச் சரிக்கட்டுங் கொள்கையையும், கடும் வரிகள் விதிக்கும் போக்கையும் உடன்டியாக கைவிடுதல்.

4, 'தீராது' என்னும் அளவுக்கு அரசாங்கச் செலவுகளைக் குறைத்தும், நிர்வாக இயந்திரத்தை மேலும் விரிவாக்காமல் நிறுத்தி வைத்தல்.

இந்நடவடிக்கைகளை உடனடியாகக் கைக்கொள்வதால், நிலைமையை எவ்வளவோ சீரடையச் செய்யலாம்.

கட்டுப்பாடுகள் உற்பத்தியைத் தடைப்படுத்துவதோடு, ஊழல் வழிகளில் ஊதியம் திரட்டுவதற்கான அதிகாரத்தை நிர்வாகத்தினருக்கு வழங்குகின்றன. உற்பத்தி குறையும் போது, விலைகள் உயரத்தானே செய்யும்! ஊழல் மனப்பான்மையை வளர்த்துக்கொண்டுள்ள அதிகாரிகள், உற்பத்தியாளர்கள், விநியோகஸ்தர்களிடமிருந்து, தங்களுக்கான "மாமூலை"

வற்புறுத்திப் பெற்றுக்கொள்ளுகின்றனர்; இந்தக் கூடுதல் தண்டத்தையெல்லாம் உற்பத்தியாளர்களும் விநியோகஸ்தர்களும் பொருள்கள்மீது விலையை ஏற்றிவைத்து, விலைகளை நிர்ணயிப்பார்கள்; இதெல்லாம் பொதுமக்கள் தலையிலேதானே வந்து விடியும்! ரொக்கப் பண ஆதாரம் எதுவுமின்றி, நோட்டடிப்பதன்மூலம் வரவு செலவைச் சரிக்கட்டிக் கொண்டே செல்வது, சொல்லப் போனால், ஒருவகைத் திருட்டேதான். செலவு சிறிதும் இல்லாமலே கிடைக்கும் வரவு, முறை கேடானது அன்றோ? (திருடன் அதைத்தானே மேற்கொள்ளுகின்றான்.) தானே செயற்கையாக உண்டாக்கிக்கொண்ட பணத்தைக்கொண்டு, அரசாங்கம் பொருள்களை வாங்குகிறது; ஊதியங்களையும் வழங்குகிறது. இதனாலேதான், "பொருள்கள் தட்டுப்பாடு" ஏற்படுகிறது. நியாயமான வழிகளில் பொருள்கள் கிடைக்கக்கூடிய வழிமுறைகள் அடைபடுவதால், மக்கள் சங்கடப்படுகின்றனர். விலைவாசிகள் ஏறிக்கொண்டே போவதால், கள்ள வழிகளில் ஊதியம் பெறக்கூடிய வாய்ப்பான நிலைகளில் உள்ளவர்கள், தங்கள் மனச்சாட்சியின் அமைதியான அந்தரங்கக் குரலை வலுக்கட்டாயமாக அமர்த்திவிட்டு இருசாராரையும் திருப்திப்படுத்த ஊழல் வழியில் ஊதியம் பெறுவதைத்தவிர வேறு 'என்ன வழி இருக்கிறது?' என்று வெட்கமில்லாமல் கேட்கவும்தொடங்கி விடுகின்றனர். இதனால் வளைய வளைய வந்துகொண்டேயிருக்கும் ஒரு தீய வட்டச்சுழல் ஏற்படுவதுதான் மிச்சம்; சோஷலிச பாணிக் கட்டுப்பாடு, பொருள்களின் தட்டுப்பாடு, துண்டுவிழும் வரவு – செலவுக் கொள்கை, விஷம்போல் ஏறும் விலைவாசிகள், ஊழல், அதை ஒழிப்பதற்கான நிர்வாக ஏற்பாடு, நிர்வாக ஏணியின் உயர் படிகளில் உள்ளவர்களிடையே தவறுகள், அமைச்சர்களின் சப்பைக்கட்டு, ஏமாற்றுப் பிரசாரம், மேலும் மேலும் சோஷலிச பாணித் திட்டங்கள், மீண்டும் கட்டுப்பாடுகள் என்றவாறாக, இந்தத் தீராத சுழல் வட்டம், சம்பந்தப்பட்ட யாவருக்கும் இழிவையும், நாட்டுக்கு அழிவையும் ஒரே தொடர்பாகப் பின்னிக் கொண்டே செல்கின்றது.

பொதுவுடைமைக் கொள்கை கடவுளையும், மதத்தையும் எதிர்க்கிறது. மதம் மக்களின் மயக்கப் பொருள் எனவே, அது இழிக்கப்படுதல் வேண்டும் என்பதே, பொதுவுடைமை போதனை. நல்லொழுக்கம் என்பது, பொதுவுடைமைக் கொள்கையைப் பரப்புவதும் கடைப் பிடிப்பதுமே என்பது, அதன் பிரசாரம். பொதுவுடமைக் கொள்கையின்படி, அக்கொள்கையை விரிவுபடுத்துவதற்காகச் செய்வதெல்லாம் நேர்மையான செயலாகும். நேர்மையின்மை, பொய் பித்தலாட்டம், அநீதி, வன்முறைச் செயல்கள் யாவும், பொதுவுடைமையின் முன்னேற்றத்திற்கு உதவுமானால், நல்லனவே. ஆனால், நேர்மை, உண்மை, நீதி, கருணை முதலிய

மானிடப் பண்புகளெல்லாம், பொதுவுடைமைக்குத் தடையாயிருக்குமானால், தகாதனவே. இத்தகைய கோணல் வழிக்கொள்கையை ஏற்பதால், மக்களின் உள்ளங்கள் மோசடிக்கும் ஊழலுக்கும் இடங்கொடுக்க தயாராகி விடுகின்றன.

கொண்டகொள்கையை நிறைவேற்றுவதற்காக எந்த வழிவகைகளையும் கையாளலாம் என்பது, பொதுவுடைமையின் சித்தாந்தம். ஆனால், மக்களை நல்வழிப்படுத்தப் பிறந்த நம் மகான்கள் யாவருமே, கொண்டநோக்கம் நல்லதாயிருப்பது மட்டும் போதாது; அதற்கான வழிமுறைகளும், நல்லனவாகவே இருத்தல் வேண்டும் என்றே வற்புறுத்தி வந்துள்ளனர். தெய்வீகமானவைகளுக்கு ஆன்மார்த்தமான தருமங்களுக்கு, உரிய மதிப்புக் கொடுப்பதின் மூலமே, நல்லதைச்செய்யவும், கள்ள வழிகளில் ஊதியம் தேடும் எண்ணத்தை ஒழிக்கவும், நமக்கு ஊக்கமும் உறுதியும் பிறக்கும்.

ஊழல் நம்நாட்டில், இப்பொழுதெல்லாம் ஒருவகை வாழ்க்கைமுறை போலவே ஆகிவிட்டது. லஞ்சம் வாங்கியதற்காகவும். ஊழல் குற்றங்களுக்காகவும் எத்தனையோ பேர்கள் எத்தனையோமுறை தண்டிக்கப்பட்டுள்ளனர்; என்றாலும், ஊழல் ஒழிந்தபாடில்லையே! ஊழல் குற்றங்களுக்காகப் பிடிபடுவதும், தண்டிக்கப்படுவதும், தங்கள் அலுவல் முறையில் அமைந்துள்ள ஒரு "தத்து" என்றே, அரசாங்க ஊழியர்கள் கருதுவதாகத் தெரிகிறது. அறஉணர்வு—தார்மீக நோக்கு, மக்கள் உள்ளத்தில் குடிகொள்ளச் செய்வதோடு, அப்பழுக்கில்லாத பொருளியல் கொள்கையும், பின்பற்றப்பட்டாலொழிய, ஊழலை அறவே ஒழிப்பதென்பது முடியாத காரியம்.

Please visit for your requirements of Books and Educational aids :—
S. KRISHNASWAMI & Co.
Indian and Foreign Book-Sellers, Agents for Govt. of India & Madras Govt. Publications
Post Box No. 339, :: Teppakulam P. O. :: TIRUCHIRAPALLI-2
Head Office : 25, Nandikoil Street, Teppakulam P. O.. Tiruchi-2
Local Branch: 35, S. C. Bose Road, Tiruchi-2 (Macmillan & Co. Ltd.—Show Room & Sales Office)

கூட்டு சேராமையின் தாத்பரியம்

திரு. (F.) பிராங் மொரேஸ்.

கெய்ரோவில் அக்டோபர் மாதம் நடைபெற இருக்கும் கூட்டு சேரா நாடுகளின் உச்சகட்ட மகாநாடுதான் திரு. லால்பகதூர் சாஸ்திரி அவர்கள் வெளிநாட்டில் கலந்துகொள்ளப் போகிற முதல் நிகழ்ச்சியாகும். சர்வதேச நிகழ்ச்சிகளில் ஏற்பட்ட பல்வேறு வேறுபாடுகளின் காரணமாக, பண்டித நேரு அவர்கள் 1947ல் கூட்டுசேராமையைப் பற்றி சொன்ன வியாக்கியானத்திலிருந்து சற்று மாறுதலான ஒரு தன்மையை அடைந்திருக்கிறது. அமெரிக்காவிற்கும் ரஷ்யாவிற்கும் இடையே ஏற்பட்ட நெருக்கத்தின் காரணமாக சீனாவிற்கும் ரஷ்யாவிற்கும் இடையே இருந்த ஒத்துழைப்பு சீர்குலைந்தது. 1962 அக்டோபரில் ஏற்பட்ட சீன ஆக்கிரமிப்பின் காரணமாக இந்தியா—சீனாவிற்கிடையே இருந்த பழைய உறவுநிலை மாறுபட்டிருக்கிறது.

கூட்டு சேராத் தத்துவத்திற்கு எதிரிடையாகத் தோற்றமளித்தது கெடுபிடிப்போர் சித்தாந்தம். அப்போது பண்டித நேருவும், ஜான் பாஸ்டர் டல்லஸும் இந்த இரு தத்துவங்களின் சார்பில் எதிர் எதிராக நின்றிருந்த "சவால் வீரர்"களாகத் தோற்றமளித்தனர். கெடுபிடிப்போர் சூழ்நிலையில் ஏற்பட்ட மாற்றம் காரணமாக கூட்டு சேராத் தத்துவத்தை மாற்றியமைக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. பண்டித நேரு கடைசிக்காலத்தில் அதைத்தான் செய்ததாகத் தோன்றியது.

இந்த தளர்வை அடுத்து வேறு கொள்கை அறிவிப்புகள் ஏற்படாதிருந்தால், கோஷ்டி சேரா நாடுகளின் முன்பிருந்த பிரச்னைகளில் குழப்பநிலை ஓரளவு குறைந்திருக்கும். ஆனால், வாஷிங்டனுக்கும் மாஸ்கோவிற்கும் இடையே உறவு நிலையிலிருந்த விறைப்பும், எரிச்சலூட்டும் அம்சமும் சற்று குறைய ஆரம்பித்த அதேசமயம் சோவியத் ரஷ்யாவிடம் சீனாவின் மனப்பான்மையில் மிரட்டலும், பயமுறுத்தலும் வளர ஆரம்பித்தன. அத்துடன், இந்தியாவின் உறவு நிலையை சீனா மிகவும் சிக்கலாக்கி விட்டது. இந்தக் குழப்பத்தினால், கூட்டுசேராமைத் தத்துவம் பாதிக்கப்படாமல் இருக்க முடியாது. எனவே, புதுக்கண்ணோட்டம் தேவையாகிறது.

சிறந்த கொள்கை :—

புதிதாக சுதந்திரம் பெற்ற நாட்டுக்கு அரசியல் விடுதலையை அடுத்து பொருளாதார நிறைவு ஏற்படுத்தும் பொருட்டு, ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு அமைதி முதன்மையானதாகும். அப்படிப்பட்ட நாட்டிற்கு தத்துவ ரீதியிலும் நடைமுறையை அனுசரித்தும் பார்க்கும் போது கூட்டு சேராக் கொள்கையே சிறந்த

கொள்கையாகும். கூட்டு சேராமலிருக்கும் ஒரு நாடு எந்த கோஷ்டியையும் பகைத்துக் கொள்ள இயலாது. அதெற்கென்று ஏதேனும் அபிப்பிராயங்கள் இருப்பின் அவற்றை தன்னிடமே வைத்துக் கொள்வது தான் சிறந்தது. இந்த முறையை வெற்றிகரமாக அமல்படுத்த முடியுமென்பதற்கு, "தானுண்டு தன் வேலையுண்டு" என்று இருப்பதன் மூலம், சிறந்த பலனடைந்திருக்கும் சுவிட்சர்லாந்து ஒரு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கிறது.

கூட்டுசேராமை வெற்றிபெற வேண்டுமானுல் அடக்கமும், செயல் முறை அறிவும் அவசியம் தேவை. சுவிட்சர்லாந்து தான் இதற்கும் உதாரணமாக விளங்குகிறது. கூட்டுசேராமை என்பதைவிட நடுநிலைமை என்பதே சிறந்த பதம். அதன்படி அந்த தேசம் நடுநிலைமையாக இருக்கின்ற அதே நேரத்தில் தன்னுடைய நடுநிலைமைக் கொள்கைக்கு ஏதேனும் சவாலோ அல்லது ஆபத்தோ ஏற்படும் பட்சத்தில் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்குப் போதுமான ஆயுதப் படையும் வைத்திருக்கின்றது. நடுநிலைமையைக் கடைப்பிடித்தால் பொருள் செலவாகும். தன்னுடைய நடுநிலைமைத் தன்மை மற்றும் சமாதான சேவையின் சிறப்பைப்பற்றி ஐரோப்பாவிற்கோ அல்லது உலகத்திற்கோ சுவிட்சர்லாந்து "தம்பட்டம்" அடித்து உபதேசம் செய்யவில்லை.

இந்தியா கூட்டுசேராமையை ஏற்றுக்கொண்டதில் தவறு கிடையாது ஆனுல், அதை செயல்படுத்திய முறையில் தான் தவறு செய்துவிட்டது. நாம் அடக்கமாக இருக்கவுமில்லை. காரிய சாத்தியமானவற்றை கைக்கொள்ளவும் இல்லை. "என்ன செய்ய வேண்டும், எப்படி நடக்க வேண்டும்," என்று எல்லாவிதமான பிரச்னைகளைப் பற்றியும் எல்லோருக்கும் அறிவுறை கூறுகின்ற நம்முடைய பழக்கத்தினுல் மற்றவர் ஆத்திரமடையாமலிருப்பதும், நமக்கு "அரசியல் வேஷதாரிகள்" என்று "பெயர் சூட்டாமலிருப்பதும்" ஆச்சரியமல்லவா? அதற்குத் தகுந்தாற் போல் கூட்டுசேராக் கொள்கையின் நலன்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு நம்முடைய ராணுவ பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் போதாதென்பதை சீன ஆக்கிரமிப்பு நன்ருகப் புலப்படுத்தி விட்டது. நம்மைப்போன்ற புதிதாக சுதந்திரம் பெற்று, முன்னேற்றம் காண்கின்ற ஒரு தேசத்திற்கு உணவு முக்கியமா அல்லது ஆயுதங்கள் முக்கியமா என்று தீர்மானிக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனுல், நாம் இரண்டுமே இல்லாதவர்களாக இருக்கிருேம்.

தெளிவான படிப்பினை :—

சீன ஆக்கிரமிப்பைப் பற்றி நம்முடைய ஆப்ராசிய நண்பர்கள் காட்டிய மனப்பான்மை பெரும்பான்மையான இந்தியர்களை மனம் கலங்கும்படியும், ஆத்திரம் கொள்ளும்படியும் செய்திருக்கிறது. இந்த தகராறில் அவர்கள் இந்தியாவிற்கு சிறிதாவது நியாயமான அல்லது அரசியல் ரீதியான ஆதரவு அளிப்பதில் "கூட்டு சேராமல்" ஒதுங்கி இருந்ததைக்கண்டு நாம் ஆச்சரியமடைந்தோம். ஆனுல், எதற்காக நாம் வியப்படைய வேண்டும்? நம்முடைய ஆப்ராசிய நண்பர்கள் நம்மை போலியாக "முகஸ்துதி" செய்துகொண்டிருந்தார்கள். 'எதிலும் தலையிடாமலிருப்பதை" வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வதென்ருல் அது தான் "கூட்டு சேராமை". இதன் இயல்பான தன்மையே அவர்களுடைய நிலை யென்பதை நாம் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். சீனு — இந்தியா தகராறில் அவர்கள் மத்தியஸ்தர்களாக இருக்க மறுத்து விட்டனர். அவர்கள் கண்ணேட்டத்தில் பார்க்கும் போது அது நியாயமென்று நினைத்தனர். அவர்கள் நடுநிலைமையினராக இருக்கவே விரும்பினர். மத்தியஸ்தர்களாக இருந்திருப்பின் எது நல்லது அல்லது எது சரியானது என்று தீர்மானிக்கும் பொறுப்பு ஏற்படும். நடுநிலைமையினராக இருந்து விட்டால், அவர்களுக்கென்று தனியான அபிப்பிராயங்கள் இருக்கவேண்டியதில்லை, அதை வெளியிட வேண்டியதுமில்லை.

கோஷ்டி சேராமை என்பது கூட்டுப் பாதுகாப்பு அல்ல. மேற்படி உபகதையிலிருந்து நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய பிரத்யட்ச பாடம் இதுவே. எப்படி ஆப்பிரிக்க ஆசிய நாடுகள் தங்களுக்குள் ஒன்றுபட்டிருக்கவில்லையோ, அதே மாதிரி உலகிலுள்ள கோஷ்டி சேராத நாடுகளும் ஏதாவது ஒரு நெருக்கடி ஏற்படும்போது ஒன்றுபட்டு நிற்பதற்கு வாய்ப்பில்லை. ஜான் மேண்டர் என்பவர் எழுதிய "கிரேட் பிரிட்டன்" அல்லது "லிட்டில் இங்கிலாந்து" என்ற புத்தகத்தில் கோஷ்டி சேராமையைப் பற்றி சில சுவையான அதே சமயம் சற்று "ஆத்திர மூட்டக் கூடிய" விஷயங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. சீனு — இந்தியா தகராறில் எந்த ஒரு தரப்பினருக்கும் ஆயுதங்கள் அனுப்பக் கூடாதென்று பிரிட்டிஷ் மந்திரியாயிருந்த மாக்மில்லனுக்கு ஜனுதிபதி நக்ருமா விடுத்த செய்தியால் இந்தியாவில் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியைப்பற்றி அதில் குறிப்பிட்டிருக்கிருர். அவசியமில்லாத உபசாரமாகக் கருதப்பட்டாலும், நக்ருமா ஒரு நடுநிலைமையாளராகவே நடந்து கொண்டார். "நக்ருமாவின் செய்கை இந்தியர்களின் கண்களைத் திறந்தது குறிப்பாக, ஆக்கிரமிப்பு செய்யும் நாடு முரட்டுத் தனமுடையதாகவும், தாக்கப்பட்ட நாடு நியாய உணர்வுடையதாகவும் இருக்கின்றன சந்தர்ப்பத்தில் "நடு நிலைமை வகித்தல்" என்ற தத்துவம் ஆக்கிரமிப்பாளனுக்குத் தான் அனுகூலமாயிருக்கிறது," என்று மேண்டர் குறிப்பிட்டிருக்கிருர். ஆப்ராசியா நாடுகளுக்கிடையேயுள்ள தகராறுகளிலிருந்தும் நிச்சயமாக இது உண்மையென்றே புலனுகிறது.

தவறுன யூகம் :—

நடுநிலைமையாயிருப்பதென்ருல் பேசாமலிருக்கும் தன்மை. அதே சமயம், கூட்டுசேராக் கொள்கையைக் கடைப் பிடிப்பவருக்கு சொந்த அபிப்

ராயம் உண்டு. அதை வற்புறுத்தி சொல்லிக் கொண்டிருக்கலாம். நடுநிலைமைக்கும் கூட்டு சேராமைக்கும் வேற்றுமைப் படுத்தி இந்தியா பின்பற்றிய நடைமுறை இதுதான். இது தவறான யூகத்தினால் விளைந்தது என்பதுடன், நமக்கு அதனால் அனுகூலமில்லை. அதன்மூலம், இந்தியா தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தையும், நியாய உரிமையையும் உலக சபைகளில் வற்புறுத்துவதுடன், பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அதிகாரம் செலுத்த முயற்சிக்கும் ஒரு "அரசியல் வேஷதாரி" என்ற ஒரு வடிவத்தை அனுவசியமாக நமது நாட்டுக்கு உண்டாக்கிவிட்டோம். இந்தியா ஒரு பெரிய தேசமானபடியால், உலகிலேயே மிகப்பெரிய ஜனநாயக நாடாக இருப்பதால் அப்படி செய்ய நேரிட்டதென்று சொல்லப்படும் வியாக்கியானமோ சமாதானமோ எடுபடாது. "கூட்டு சேராமலிருப்பது எதற்காக" என்ற கேள்வி நிச்சயம் எழத்தான் செய்யும்.

நிர்ப்பந்தமான நடுநிலைமை என்பது மார்க்கங்களையும், முடிவுகளையும் பற்றின ஒரு பழைய பிரச்னையைக் கிளப்புகிறது. காந்திஜி அகிம்சையை ஒரு மார்க்கமாக மட்டுமின்றி அதை ஒரு லட்சியமாகவே மதித்தார். அதை நேரு எதிர்த்தார். ஆனால், அதே நேரு கூட்டுச் சேராக் கொள்கையிடம் கொண்ட மோகத்தின் காரணமாக, சில வேளைகளில் அதை ஒரு மார்க்கமாக மட்டுமின்றி ஒரு லட்சியமாகவே நிறைவேற்ற முயற்சித்தது விந்தையல்லவா? இந்தியா—சீனா மோதலுக்குப் பிறகு ஏற்பட்ட கொழும்பு மகாநாட்டில் கலந்து கொண்ட "இரண்டுங்கெட்டான்" மனோபாவம் இதற்கு ஒரு உதாரணமாகும்.

திரு. லால் பகதூர் சாஸ்திரி கூட்டு சேராக் கொள்கைக்கு என்ன விளக்கம் தருகிறார், அதை எவ்வாறு கடைப்பிடிக்கப் போகிறார் என்பதைத் தெரிந்து கொள்வது சுவாரஸ்யமானதாகும். உலகின் எந்தப் பகுதியிலும் நியாய உரிமையையோ, அல்லது "வழிகாட்டும்" பொறுப்பையோ செயல்படுத்த விரும்பாமல், வெளிப்படையாக, நேர்மையாக நடுநிலைமையிலிருக்கின்ற ஒரு நிலையில் இந்தியாவை அவர் வைத்திருப்பாரேயானால் மேற்படி கொள்கையை செயல்படுத்துவது சுலபமாயிருக்கும். அவரும், திரு. ஸ்வரண்சிங்கும், கூட்டுச் சேராமை என்பதை ஒரு லட்சியமாகக் கொள்ளாமல், அதை ஒரு மார்க்கமாகவே மதித்து செயல்படுத்துவார்களேயானால் அவருடைய வேலையை இன்னும் கொஞ்சம் சுலபமாக்கிக்கொள்ள முடியும்.

கட்டுப்பாடுகள்

திரு. பி. ராமச்சந்திர ரெட்டி.

மொகலாய அரச சபையில் நடந்த இந்தக் கதை உங்களுக்குத் தெரியுமோ என்னவோ?

பீர்பால் என்ற ஏழை வங்காளி. உள்ளூரில் பிழைக்க முடியாமல் போகவே, தன்னுடைய வயோதிக தாயாருடன் டெல்லியில் குடியேறினான். அவன் மொகலாய சக்கரவர்த்தியைப் பேட்டி கண்டு. தன்னையும், தனது வயதான அன்னையையும் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டு, ஒரு வேலை கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டான்.

"உன்னால் என்ன வேலை செய்ய முடியும்?" என்று கேட்டார் சக்கரவர்த்தி. "எந்த வேலையும் செய்யத் தயார்," என்றான் பீர்பால். "அப்படியானால் யமுனை ஆற்றின் அலைகளைக் கணக்கெடு', என்று வேடிக்கையாகச் சொன்னார் சக்கரவர்த்தி. பீர்பால் அதற்கு சம்மதித்தான். மகாராஜாவின் உத்தரவையும் பெற்றுக் கொண்டான். யமுனைக் கரையில் தன்னுடைய அலுவலகத்தை அமைத்துக் கொண்ட பீர்பால், உடனே படகோட்டிகளுக்கெல்லாம் ஒரு உத்தரவு போட்டான். ஆற்றின் அலைகளை தான் கணக்கெடுக்கப் போவதால், அந்த வேலை முடியும் வரை, யாரும் யமுனையில் படகுகளை செலுத்தக் கூடாது என்பதே அவனுடைய உத்தரவு. அதிலிருந்து ஏதாவது பணம் பெற்றுக்கொண்டே படகுகளை ஆற்றைக் கடப்பதற்கு அனுமதித்தான். இந்தத் தொழிலின் மூலம் அவன் வசதியாக வாழ்ந்ததுடன் கொஞ்சம் பணமும் சேர்த்துவிட்டான். சிறிது காலம் சென்றபிறகு மகாராஜாவுக்கு இந்த விஷயம் தெரிய வந்தது. அப்போதுதான் அவனுக்கு வேலை கொடுத்த சம்பவம் அவருக்கு ஞாபகம் வந்தது.

உடனே, பீர்பாலை வரவழைத்து அலைகளைப் பற்றிய கணக்கு அவனிடம் இருக்கிறதா என்று கேட்டார். அவனும் கணக்கு கொடுத்தான்.

அதன் பிறகு, பணம் சம்பாதிக்க இடமில்லாத ஒரு வேலையை, அதாவது, அரண்மனை வாசலில் காவல் காக்கும் வேலையை சக்கரவர்த்தி அவனுக்குக் கொடுத்தார். அரச முத்திரையைப் பெற்று தன் வேலையைத் தொடங்கினான் பீர்பால். யார் அரண்மனையில் நுழைந்தாலும் அவரிடம் பணம் பெற்றுக் கொண்டு அனுமதிச்சீட்டு வழங்கினான். இதிலும் அவன் நன்றாகப் பொருள் சேர்த்து தன்னுடைய நிலையை அபிவிருத்தி செய்து கொண்டான். சக்கரவர்த்தி மீண்டும் ஒரு முறை பீர்பாலை வரவழைத்து காவலாளி வேலை எப்படி இருக்கிறதென்று விசாரித்தார். பீர்பால் சொன்னதிலிருந்து பொருள் சேர்ப்பதில் அவனுக்கிருந்த திறமையைக் கண்டு வியந்தார்.

எப்படியும் வருமானமே காண முடியாத இன்னொரு வேலை பீர்பாலுக்குத் தரப்பட்டது. இரவும் பகலும் அரண்மனையில் மணியடிக்கும் வேலையை அவனிடம் கொடுத்தார் மகாராஜா. அவருக்கு அந்தப்புரத்திலே பல மனைவிகள் இருந்தார்கள். குறிப்பிட்ட நேரத்தில் ஒவ்வொருவராக சந்திப்பது அவருடைய வழக்கம். பீர்பால் மணியடிப்பதைக் கொண்டுதான் நேரத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஆகவே, அந்தப்புர ராணிகள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் சௌகரியம் போல் மணியடிக்கச் சொல்லி, பீர்பாலுக்கு நிறையப் பணம் கொடுத்தார்கள். இந்த வேலையில் பீர்பாலுக்கு ஏராளமான வருமானம் கிடைக்க ஆரம்பித்தது. இதுவும் சக்கரவர்த்திக்குத் தெரியவந்தது. பணம் சம்பாதிப்பதிலே பீர்பாலுக்கு இருந்த மதிநுட்பத்தை உணர்ந்த மகாராஜா, அவனையே தன்னுடைய நிதி மந்திரியாக நியமித்துக் கொண்டாராம்.

நமது அரசாங்கம் அப்போதைக்கப்போது போடுகின்ற கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து நமக்கு இந்தக் கதையே நினைவுக்கு வருகிறது. கட்டுப்பாடுகள் முழுவதும் தோல்வியடைந்ததோடல்லாமல், உற்பத்தியாளர்களுக்கும் வாங்கி உபயோகிப்பவர்களுக்கும் கஷ்டத்தைத்தான் ஏற்படுத்தின என்பது நடைமுறையில் நாம் அறிந்த ஒரு உண்மை. அரசாங்க அறிக்கைகளும் இதையே பிரதிபலிக்கின்றன. எப்போதுமே, கட்டுப்பாடுகளால் இடைத் தரகர்களுக்கும் கட்டுப்பாடு இலாகாவினருக்கும்தான் அனுகூலம்.

யுத்த காலத்தில் போடப்பட்ட உணவு தானிய கட்டுப்பாடுகள் இந்த உண்மையை நிரூபித்தன. நாட்டு மக்களில் நூற்றுக்கு பதினைந்து பேருக்கு உணவு ரேஷன் முறையை அமல்படுத்த, கட்டுப்பாடுகள் என்ற பெயரால், இருநூற்று முப்பத்து நான்கு கோடி ரூபாயை அரசாங்கம் விரயம் செய்தது. இது தவிர, போக்குவரத்து வசதி சரியானபடி இல்லாததாலும், அஜாக்கிரதையாலும், நல்ல சேமிப்பு நிலையங்கள் இல்லாததாலும் வீணாகிப் போன உணவு தானியங்களுக்கு ஒரு கணக்கே கிடையாது. கட்டுப்பாட்டினால் நகரவாசிகள் மட்டுமே ஓரளவு பலனடைந்தனர். கள்ள மார்க்கட் விலையோ விஷம் போல் ஏறியது. கிராமங்களில் ஏழை மக்கள் பட்டினி கிடக்க நேரிட்டது. நேர்மையான விவசாயி திருடனைப் போலவும், கொள்ளைக்காரனைப் போலவும் பாவிக்கப்பட்டான். வியாபாரிக்கு நன்மை கிடைத்தது. நிர்வாகதிலிருந்த உத்தியோகஸ்தர்களும், ஊழியர்களும் பணம் தராமலே உணவு தானியங்களைப் பெற முடிந்தது.

1952-ம் வருடத்தில், மத்திய அரசாங்க உணவு மந்திரியாயிருந்த திரு. ரபி அகமத் கித்வாய், ரோடு மார்க்கமாக நாடு முழுவதும் சுற்றிப் பார்த்து இந்த நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டார். ராஜாஜியின் ஆலோசனையைக் கேட்டு அவர் சொன்னபடியே கட்டுப்பாடுகளை நீக்கினார். நாடு மகிழ்ந்தது. வாங்கி உபயோகிப்பவருக்கு பரம திருப்தி. விலைவாசிகளும் சகஜமான நிலைக்கு இறங்கிவிட்டன.

உணவு தான்ய உற்பத்தியைப் பற்றி கணக்கிடுவதிலே ஏற்பட்ட தவறினால் கையிருப்புகளைப் பற்றியும் தவறாக மதிப்பிட்டு, பி. எல். 480 என்ற திட்டத்தின்படி அமெரிக்காவிலிருந்து பெருமளவு தானியங்களை இறக்குமதி செய்ய நேரிட்டது. உள்நாட்டில் விநியோகம் செய்வதிலுள்ள தவறுகளும், உணவு மண்டல முறையும் அரசாங்கம் அமுலாக்கும் கட்டுப்பாடுகளின் மீது மக்களுக்கு அவநம்பிக்கையும், விரக்தியும் ஏற்படச் செய்கின்றன. அமெரிக்காவிடமிருந்து வரும் தானியங்கள் எவ்வாறு கையாளப்படுகின்றன, வினியோகம் செய்யப்படுகின்றன என்ற விபரம் மக்களுக்குத் தெரியாது. அரிசிப் போக்குவரத்துக்கு ஒதுக்கப்படும் ரயில் வாகன்கள் மிகவும் குறைவு. ஸ்டேஷன் மாஸ்டருக்கு ரூ. 50-00 கொடுத்தாலும்கூட சமயத்தில் வாகன் கிடைக்காது.

வாகன் தட்டுப்பாடு, சரக்கு கட்டண உயர்வு, ரயிலில் அனுப்புவதால் ஏற்படும் தாமதம் முதலான பல தொந்தரவுகளினால் வியாபாரிகள் பற்றாக்குறை பிரதேசங்களுக்கு ரோடு மார்க்கமாக தானியங்களை அனுப்ப வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. இதனால் லாரி வாடகை ஏற ஆரம்பித்தது. வேறு பல எதிர்பாராத செலவுகளும் ஏற்பட்டன. ஆந்திராவிலிருந்து கேரளத்திற்கோ, தமிழ்நாட்டிற்கோ போகின்ற அரிசி லாரி ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு சோதனைச் சாவடியிலும் ரூ. 50-ம் போலீசுக்கு ரூ. 2-ம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. இது போன்ற காரணங்களால் ரோடு மார்க்கமாக அனுப்புவதிலும் முன்னைவிட செலவு கூடுதலாகிவிட்டது. இப்படியாக உற்பத்தியாளருக்குத் தரப்படும் விலைக்கும், உபயோகிப்பவருக்கு விற்கும் விலைக்கும் இடையே ஒரு பெரிய ஏற்றத் தாழ்வு ஏற்படுகிறது, மேலும், மத்திய அரசாங்கமும், ராஜ்ய அரசாங்கங்களும் மாறி மாறிப் போடுகின்ற உத்தரவுகளினால், வியாபாரிகள் நம்பிக்கையிழந்து, கொள்முதல் செய்யவே பயப்படுகிறார்கள்.

இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சென்னை அரசாங்கத்தால் ஒரு அறிக்கை வெளியிடப்பட்டது. உணவுப் பண்டங்களை வாங்கி உபயோகிப்பவர் கொடுக்கும் ஒவ்வொரு ரூபாயிலும், எட்டே காலணா மாத்திரமே விவசாயிக்குக் கிடைத்ததாக, அதிலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இன்றைக்கும் அதே நிலவரந்தான் இருந்து வருகிறது. விவசாய உற்பத்திச் செலவு இருநூறு முதல் முந்நூறு சதவீதம் வரை அதிகரித்திருக்கிறது. உபயோகிப்பவர் கைக்கு வந்து சேரும் வரை ஏற்படும் பல்வேறு செலவுகளும் அதே விகிதத்தில் பெருகியுள்ளன. பணம் கொடுத்து தானியம் வாங்கும் நகரவாசி இந்த உண்மைகளை அறிய மாட்டார், உணவு இலாகாவை நிர்வகிப்பவரோ இதை அறிந்துகொள்ள மறுக்கிறார்கள்.

பல்வேறு ராஜ்யங்களுக்கான அரிசி விலைகளை நிர்ணயம் செய்து சமீபத்தில் மத்திய அரசாங்கம் உத்தரவு பிறப்

பித்திருக்கிறது. இதன்மூலம் அவர்களின் யோசனையற்ற தன்மையும், சரியாக செயலாற்ற முடியாத கையாலாகாத்தனமும் நன்கு புலனாகிறது. உணவு தானிய விஷயத்தில் அரசாங்கம் மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகள், உணவு தானியங்களுக்குப் பதிலாக வேறு விவசாயப் பண்டங்களை உற்பத்தி செய்யும்படி விவசாயிகளைத் தூண்டிவிடும் போலிருக்கிறது. அப்படி ஏற்பட்டால், மேலும் மேலும் அதிகமான உணவு தானியங்களை அமெரிக்காவிலிருந்து நிரந்தரமாக இறக்குமதி செய்துகொண்டிப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. இது விவசாயத் துறையில் காணும் நிலவரம்.

வியாபார வரி, அரசாங்க வர்த்தகம் முதலான மற்ற துறைகளில் காணப்படும் கட்டுப்பாடுகளோ, நிர்வாகத்தில் லஞ்ச ஊழலை வளர்ப்பதுடன், உற்பத்தியாளர்களை ஒழிந்து போகும்படி செய்யவும், உபயோகிப்பவர்களுக்கு தாங்கமுடியாத தொல்லைகளைத் தருவதற்குமே பயன்படுகின்றன.

அரசாங்க நிர்வாக இயந்திரத்தின் எல்லாத் துறைகளிலுமே அநியாயமான கட்டுப்பாடுகள் நுழைந்து விட்டன. அலுவலகங்களில் பைல்களின் நடமாட்டமும் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது. பணநாதன் தயவில்லாமல் அவைகளை நகர்த்தவே முடியாது,

சுங்கம் வசூலிப்பதற்கு ரோடுகளில் வைத்திருந்த சாவடிகள் 1932ஆம் வருடத்திலேயே எடுக்கப்பட்டு விட்டது. அந்த வேலை இப்போது ஒவ்வொரு ஆபீஸிலும் விமரிசையாக நடந்து வருகிறது. நிர்வாக அலுவல் வேகமாக நடப்பதற்கு தடங்கலாக இருப்பது இதுவே.

அரசாங்கம் அப்போதைக்கப்போது திரட்டும் நிதியோ அல்லது கடனோ, இஷ்டபூர்வமானதென்று பெயரளவில் சொல்லப்பட்டாலும், அதை கட்டாயப்படுத்தி வசூலிக்கும் பொறுப்பு அதிகாரிகளிடம் விடப்படுகிறது. இது அதிகாரிகளின் மாமூல் வேலையைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. சரக்குகளை கண்ணால்கூட பார்க்காமலே, அவற்றின் மூலம் பணம் சம்பாதிக்கும் அரசாங்க வர்த்தக கார்ப்பரேஷனும்; வியாபார வரி இலாகாவும், பொருள்களின் நடமாட்டத்திற்குத் தடங்கலாக் இருப்பதுடன், வியாபார அபிவிருத்தியை தடுக்கின்றன. அந்நிய செலாவணி சம்பாதிக்கும் பொருட்டு, வெளிநாட்டு ஏற்றுமதியை அதிகரிப்பதால் உள்நாட்டுத் தேவையைக் கட்டுப்படுத்தவேண்டியிருக்கிறது.

தங்க கட்டுப்பாடோ சுயமாகத் தொழில் செய்து பிழைத்தவர்களை அடிமைகளாகச் செய்துவிட்டது. குடும்பக் கட்டுப்பாடு எதற்காக வந்ததோ அந்த நோக்கம் நிறைவேறவில்லை. ஏழைக் குடும்பங்களிலும். தொழிலாள வர்க்கத்திலுமே ஜனத்தொகை வேகமாகப் பெருகுகிறது. அங்கெல்லாம் குடும்ப கட்டுப்பாட்டை காண முடியவில்லை. ஜனத்தொகை .000001 சதவீதம்கூட குறைக்க முடியவில்லை. பொதுப்பணம் பெருவாரியாக விரயமாவதே கண்ட பலன்.

இதே மாதிரி, சீனிக் கட்டுப்பாடும், சிமெண்ட் கட்டுப்பாடும் பரிபூரணத் தோல்வியே. பட்டப் பகலிலே பகிரங்கமாக கள்ள மார்க்கட் நடைபெறுகிறது. வாங்குபவர்களின் நன்மைக்காகவே இந்த கட்டுப்பாடுகள் கொண்டு வருவதாக சொல்லப்பட்டது. ஆனால், அவர்களோ சாமான் கிடைக்காமல் திண்டாடுகிறார்கள். இடைத் தரகர்கள்பாடு கொண்டாட்டம். சீனிக் கட்டுப்பாடு அவர்களுக்கு சீனியாக இனிக்கிறது. சிமெண்ட் கட்டுப்பாடோ அவர்கள் நிலையை சிமெண்ட் மாதிரி உறுதி செய்து கொள்ள உதவுகிறது.

பர்மிட், லைசென்ஸ், கோட்டா முறை தனிமனிதனின் தொழில் சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதால் நேர்மையான பொருளாதார வளர்ச்சி தடைபடுகிறது. சர்வ வியாபகமாகப் பெருகி வரும் கட்டுப்பாடுகளினால், இந்தியா, வேகமாக அழிவுப் பாதையில் செல்கின்ற அதே சமயம், அமெரிக்கா துரிதமாக முன்னேறக் காண்கிறோம்.

எந்த நாட்டில் அரசாங்கத்திற்கு குறைவான அதிகாரம் இருக்கிறதோ, அங்குதான் சிறந்த ஆட்சி இருக்குமென்பது சுதந்திரக் கட்சியின் தாரக மந்திரம். இந்த உண்மை மெல்ல நிரூபிக்கப்பட்டு வருகிறது. சுதந்திர இந்தியாவின் நன்மையை உத்தேசித்தாவது காங்கிரஸ் அரசாங்கம் இதை புரிந்து கொள்ளட்டும்.

உயர்தரமான எவர்சில்வர்

அலுமினியப் பாத்திரங்களுக்கு

சரபா மெட்டல் ஒர்க்ஸ்

தேவைக்குரிய பாத்திரங்கள்

தயார் செய்தும் பழுது பார்த்தும்

கொடுக்கப்படும்.

தொழிற்சாலை :	விற்பனை நிலையம் :
கிராப்பட்டி	24, N. S. B. ரோட்
திருச்சி-1	மலைவாசல்
	திருச்சி-2.

உயர்ந்த விலைகளும் மட்டமான ரகமும்

திரு. ஜி. கே. சுந்தரம்.

தமிழ் நாடு சுதந்திரக் கட்சியின் இரண்டாவது அரசியல் மகாநாட்டின் விசேஷ மலரில் வெளியிடுவதற்காக இந்தக் கட்டுரையை எழுதுகின்ற நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் மேற்படி மகாநாடு வெற்றிகரமாக நடந்தேற விரும்புகிறேன்.

சீனா அல்லது பாகிஸ்தானால் ஏற்பட்டிருக்கும் எல்லைப் பிரச்னைகளைக் காட்டிலும், பர்மாவிலிருந்தும் ஆப்ரிக்காவிலிருந்தும் வெளியேற்றப்படும் அகதிகள் பிரச்சனையைக் காட்டிலும், எட்டாத தூரத்தில் இருக்கும் விலைவாசி தான் இன்றைக்கு மிகப்பெரிய ஒரு தேசீய பிரச்னையாக இருக்கிறது. இந்த நிலைமைக்கு அரசாங்கத்தைத் தவிர வேறு எவரையும் குற்றம் சொல்வதற்கில்லை சில்லரை வியாபாரிகளும், பெரிய வர்த்தகர்களும் குறை கூறப்படுகிறார்கள். அவர்கள் பொருள்களை பதுக்கி வைப்பதாகவும், கொள்ளை லாபமடிப்பதாகவும் இதற்கு விவசாயிகளும் உடந்தையாயிருக்கிறார்கள் என்றும் சாட்டப்படுகிறது. கடைசியாக இப்போது இயற்கையையும், பற்றாக்குறையையும் பழி போடுகிறார்கள். குறைவாக விநியோகமாகும் எந்தப் பண்டமுமே, விலையேறுவதுடன் அதன் தரமும் கெடத்தான் செய்யும். யுத்த காலத்தில் தயாரிக்கப்பட்ட சாமான்களின் தரத்தைப்பற்றியும், அந்த சமயத்தில் அவற்றையே நல்ல பொருள்களாக ஏற்றுக் கொண்டதைப் பற்றியும் நமக்கு மிக நன்றாகத் தெரியும். ஆனால், யுத்தத்திற்குப் பிறகு தரத்தை உயர்த்துவதற்கு பல வருடங்கள் பிடித்தது. அப்படியும் சில பண்டங்கள் தரத்தில் சற்று மட்டமாகவே இருந்தன. போருக்குப் பின் நம்முடைய நாடு கட்டுப்படுத்தப் பட்ட பொருளாதாரத்தை தன்னுடைய வழியாகக் கொண்டதால் பண்டங்களின் தரம் புறக்கணிக்கப் பட்டது. சாமான்களின் விநியோகம் குறைவாக இருந்ததால் போலிகளும் மோசமான பொருள்களும், கலப்பட சரக்குகளும் மார்க்கெட்டுக்கு வந்து, அந்த வியாபாரமே நல்ல லாபமானதாக ஆயிருக்கிறது. குறிப்பாக, உணவு தானியங்கள், சமையல் எண்ணைகள், நெய், பால் முதலிய பொருள்களுக்கு இப்போது புது ஒழுங்குமுறை சட்டங்களைக் கொண்டுவந்து, கடுமையான தண்டனைகளும் விதிக்கப்படுகின்றன. இருந்தாலும் கலப்படமும், தரக்குறைவும் இன்று எங்கும் காணப்படுகிறது. நல்லரகமான சாமான்களும், சிறந்த தரமுள்ள சுத்தமான பண்டங்களும் கிடைப்பது அரிதாயிருக்கிறது. சாமான்கள் மட்டும் உயர்ந்த தரமுள்ளவையாக இருக்க வேண்டுமென்பதில்லை. உழைப்பிலும், தொழிலிலும் கூட தர உயர்வு தேவையானதே. தொழில் துறையில் காணப்படும் குறைவான வேலைத் திறமையும், உற்பத்தி செய்வதில் தரக் குறைவும்; பள்ளிகளிலும் கல்லூரிகளிலும் காணப்படும், கல்வியின் தரமும் மற்ற தொழில்களின் தரக்குறைவுக்கு உதாரணங்களாகும். ஒரு தேசம் முன்னேற வேண்டுமானால், உயரிய தன்மைகளை ஏற்படும்படி செய்து அதை நிலைநிறுத்த வேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமையும் பொறுப்புமாகும். துரதிர்ஷ்டவசமாக நம்முடைய அரசாங்கமோ தரத்தைப் பற்றி கவலைப்படாமல் லாபத்திலே தான் குறியாக இருக்கிறது.

நமது நாட்டில், மின்சார சக்தியை உற்பத்தி செய்வதும் விநியோகிப்பதும் அரசாங்கத்தின் ஏக போகமாக இருக்கிறது: நம்முடைய ராஜ்யத்தில் மின்சார சப்ளை தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதற்குப் போதுமானதாக இல்லை. ஆகவே, அதிகபட்சமான உபயோகதாரர்களுக்கு அவர்கள் சப்ளை செய்ய முயற்சிக்கின்றனர். வேறுவார்த்தைகளில் சொல்வதென்றால், போதுமான பால் கைவசம் இல்லாத பால்காரன், தண்ணீரைச் சேர்த்து கூடுதலான பேர்களுக்கு பால் ஊற்றி அதன் மூலம் அதிகப் பணத்தைப் பெறுவதைப் போல, நமது அரசாங்கமும் மின்சாரத்தின் ஆற்றலைக் குறைத்து, குறைந்தபட்ச அளவுக்கும் கீழான வீரியமுள்ள மின்சாரத்தை விநியோகித்து பணம் சம்பாதிக்கிறது. தண்ணீர் கலந்த பாலையாவது வாங்கி உபயோகிக்க முடியும். ஆனால், குறைவான ரகமுள்ள மின்சக்தியை உபகரணங்களுக்கு ஏதாவது பழுது ஏற்படாமல் உபயோகிக்க முடியாது. ஒவ்வொரு உபயோகதாரரிடமும் ஒரு குறைந்த பட்ச கட்டணம் விதித்து வசூலிக்கப் படுகிறது. கோடை மாதங்களில், மின்சார சப்ளை மிகவும் மோசம். ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட குறைந்த பட்ச அளவுக்கும் குறைவாக சப்ளை செய்யப் படுகிறது. சில சமயங்களில் மின்சார சப்ளை அறவே நிறுத்தப்படுகிறது. மோசமான சப்ளை, மோசமான சேவை, மோசமான ரகம், ஆனால் இந்த லட்சணத்தில் வருஷா வருஷம் நமது அரசாங்கம் மின்சார கட்டணத்தை உயர்த்திக் கொண்டே போகிறது. எப்படிப் பார்த்தாலும் நிச்சயமாக இது ஒரு ஏகபோகமான, கொள்ளை லாப வியாபாரமே. விலையேற்றத்தைப் பற்றியும், வாழ்க்கை செலவு உயர்வதைப் பற்றியும் தேசம் பூராவும் அலறிக் கொண்டிருக்கும் இந்த சமயத்தில், நம்முடைய ராஜ்ய அரசாங்கம் மின்சாரக் கட்டணத்தை டிசம்பர் மாதத்திலிருந்து இன்னும் உயர்த்தப் போவதாக அறிவித்திருக்கிறது, சென்ற ஆண்டு, தொழில் நிலையங்களுக்கு மட்டும் கட்டணத்தை உயர்த்தினார்கள். இப்போது மிகக் குறைந்த அளவு உபயோகிப்பவருக்கும் கட்டண உயர்வு வருகிறது. ஒரு யூனிட் மின்சாரம் உபயோகிப்பவருக்கு கூட இந்த கட்டண உயர்வு உண்டு. சாதாரண மனிதர்களையும், வீட்டுக்கு மின்சாரம் உபயோகிப்பவர்களையும் இது பாதிக்கும். மற்ற பண்டங்களின் விலையை உயரச் செய்யும். சிறுகச் சிறுக கட்ட

ணங்களை உயர்த்துவதால் யாரும் அதை கவனிப்பதோ அல்லது அதைப் பற்றி "ஏனென்று" கேட்பதோ கிடையாது. கடைசியாக, தேசத்தின் பொருளாதாரத்தையே பாதிக்கக்கூடிய ஒரு நிலையை அது அடைந்து விட்டது. மத்திய சர்க்காரிலும், ராஜ்யங்களிலும் இருக்கக்கூடிய எல்லா மந்திரிகளுமே உணவுப் பிரச்சினைக்கு ஏதாவது ஒரு பரிகாரம் கண்டுபிடித்து, விலைவாசிகளை குறைக்க வேண்டுமென்று பேசுகிறார்கள். ஆனால், அவர்களில் எவருமே தங்கள் இலாகாவின் வருமானத்தைக் கைவிட முன் வராமலிருப்பது ஆச்சரியமே. நிலவரி, தண்ணீர் தீர்வை, போக்குவரத்து கட்டணம், அறவைக்குத் தரப்படும் மின்சாரக் கட்டணம், விற்பனைவரி, லைசன்ஸ் கட்டணம் முதலான எல்லாவிதமான கட்டணங்களும் கடந்த சில வருடங்களாக ஏறிக் கொண்டே போயிருக்கின்றன. இப்போதும் அவற்றை குறைக்க மனமில்லை. மேற்கண்ட உண்மைகளிலிருந்து, அரசாங்கம் மேலும் மேலும் பணம் வசூலிப்பதில் தான் ஆர்வமுடையதாக இருக்கிறதேயொழிய, தன்னுடைய குடிமக்களின் நலனிலே அதற்கு அக்கறையில்லை என்பது தெளிவாகப் புலப்படுகிறது. இன்றைக்கு யாரும் க்ஷேமநல அரசாங்கத்தைப்பற்றி பேசுவதைக் காணோம். ஆனால், அதற்கு மாறாக, நம்முடைய அரசாங்கம் அதிகமான ஏகபோகமுடையதாக ஆகிவருகிறது. இப்போதுள்ள உணவுப் பற்றாக்குறையை பயன்படுத்தி உணவு தானிய வர்த்தகத்தில் ஏகபோகத்தை உண்டாக்கப் பார்க்கிறார்கள். இதுவும் மின்சாரத் துறை ஏகபோகத்தைப் போல் ஆகிவிடுமென்பதை நான் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. அப்புறம், மிகவும் தரக் குறைவான தானியங்களை அதிக விலை கொடுத்து வாங்க வேண்டியேற்படும். அதுகூட பங்கிட்டுத் தான் தரப்படும். ஆகவே, யோசனை செய்து கொண்டிருக்கும் நேரம் இதுவல்ல. செயலில் இறங்க வேண்டும். அதுவும் மிக வேகமாகவும் அதி தீவிரமாகவும் செய்தால் தான் இந்த "ஏகபோகம்" என்கிற பூதத்தை தடுக்க முடியும்.

WISHING THE CONFERENCE A GREAT SUCCESS
From :
V. S. KANNAN
(PROPRIETOR)
GEETHA AGENCIES
9, Kasi Chetty Street
Post Box 1851
MADRAS-1.
GRAMS : COMPETE   PHONES : 32500 & 34331

சுதந்திரக் கட்சியின் கொள்கை விளக்கம்

1. சுதந்திர வழியே சுபிட்ச வாழ்வு

சுதந்திர மக்களை மிக முக்கியமான முடிவுகளுக்கு வருமாறு அறைகூவி அழைக்கும் ஓரிரு சந்தர்ப்பங்கள் ஒவ்வொரு தலைமுறையிலும் நேருவதுண்டு. 1967-ம் வருஷம் இதுபோல் நமது ஜனநாயகத்துக்குச் சவால்விடுக்கும் ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்பட இருக்கிறது. அப்போது மக்களின் தேவைகள், விருப்பங்கள் இவற்றைப் பூரணமாகவும், உண்மையாகவும் பிரதிபலித்து, அவர்களுடைய ஆற்றல் வெளியாவதற்கு எழுச்சி அளிக்கக் கூடிய புதியதொரு பார்லிமெண்டுக்கும், மாநில சட்டசபைகளுக்கும் அங்கத்தினர்களைத்தேர்ந்தெடுக்கும் வாய்ப்பைப் பாரத மக்கள் பெறுவார்கள். அதன் வழியே புதியதோர் அரசாங்கத்தைப் பெறுவார்கள்.

தேசம் சுதந்திரமடைந்து பதினேழு ஆண்டுகளானபின் இன்று மக்கள் பெரும் ஏமாற்ற உணர்ச்சியை கொண்டிருக்கிறார்கள். நேர்மையும், திறனும் உடைய ஒரு நிர்வாகத்தின் தேவையை உணருகிறார்கள்; தாங்கள் சுதந்திரமாக வாழவில்லை. அதிகாரிகள் ஆளும் கட்சி அங்கத்தினர்கள் ஆகியோரது தயவிலேயே ஜீவனம் நடத்துகிறோம் என மக்கள் கருதுகிறார்கள். பண்டங்களை உற்பத்தி செய்வதிலும், விநியோகிப்பதிலும் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் அதிகார வர்க்கத்தின் பிடியிலிருந்து விடுதலை பெறவேண்டும் என்று விரும்புகிறார்கள். அதன் மூலம் இந்த நாடு இப்போது இருப்பதைவிட வேகமாகவும், தகுந்த முறையிலும் முன்னேறத் தங்களது ஆக்கத் துடிப்புப் பயன்பட வேண்டும் என்றும் ஆசைப்படுகிறார்கள். சர்க்காரின் சர்வாதிபத்தியம், ஊழல் மலிந்த நிர்வாகம், அதிகாரவர்க்கத்திலுள்ளவர்கள் கடைப்பிடிக்கும் வக்கிர யுக்திகள், தந்திர உபாயங்கள், குறைகளைக் கவனிப்பதில் அவர்கள் காட்டும் அசிரத்தை, சமூக ஒற்றுமையைத் தகர்க்கும் யோசனையற்ற சட்டங்கள், தன்னலம்கருதாத சேவைக்கு ஆதாரமான சமயப் பற்றைப் புறக்கணித்தல், நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் சட்டமும் ஒழுங்கும் அடைந்துள்ள சீர்கேடு, இவை அனைத்துக்கும் மேலாக சீனா தேசம் நமது மண்ணில் ஆக்கிரமித்துள்ளதால் ஏற்பட்டிருக்கும் சிறுமை ஆகியவற்றிற்கெல்லாம் ஒரு முடிவு ஏற்படவேண்டுமென மக்கள் விரும்புகிறார்கள்,

எதிர்கட்சியின் தேவை

நம் மக்களின் இன்றைய தேவை தூய்மையும் திறமையும் நிறைந்த அரசாங்கம். இன்று காணமுடியாத அத்தகைய அரசாங்கத்தை அவர்கள் பெறவேண்டும். இதற்கு ஒரு நல்ல, கட்சி பதவியிலிருந்தால் மட்டும் போதாது. விழிப்புள்ள பலமான

தோர் எதிர்க்கட்சியும் அவசியமாகும். உருப்படியான முறையில் கண்டனங்கள் கூறவும், சமயம் நேரிடும்போது ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்கத் தயாராகவும் உள்ள ஓர் எதிர்க்கட்சி அவசியம். தொடக்கத்தில் எவ்வளவு நல்லதாக இருக்கும் அரசாங்கமும், நாளாவட்டத்தில் பொறுப்பில்லாமலும் மனம் போனபடியும் மாறுவது இயற்கையே. கடந்த பதினேழு ஆண்டுகளில் காங்கிரஸ் கட்தி தரம் குறைந்து போனதற்கு முக்கியமான காரணம் முறையான ஓர் எதிர்க் கட்சி இல்லாதது தான், இப்போதுள்ள சோஷலிஸ்ட் கட்சியும், கம்யூனிஸ்ட் கட்சி போன்ற தேசியமல்லாத கட்சிகளும் காங்கிரசுக்கு உண்மையான எதிர்க்கட்சிகள் ஆகா.

நமது தேசிய வாழ்வைப் பொறுத்துள்ள ஜனநாயக அமைப்பில் இந்த ஜீவாதாரமான அம்சம் காணப்படவில்லை. இதனை அளிப்பதற்காகவே ராஜாஜி அவர்கள் தலைமையில் சுதந்திரக் கட்சி அமைக்கப்பட்டது, அது இன்றைய ஆட்சி முயையிலிருந்து மாறுபடும் வேறோர் ஆட்சிமுறையை ஆதரிக்கிறது. அது, மக்கள் விரும்பும் போது, ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்கக் கூடிய கட்சியாகும் எனவே. அது செயல்படுவதற்கு வாக்காளர்கள் ஆதரவு அளிப்பார்களானால், இந்த நாட்டுக்கு முதன்முறையாக ஓர் உண்மையான எதிர்க்கட்சி கிடைக்கும். இப்படிப்பட்ட ஓர் எதிர்க்கட்சியின் முக்கியத்துவத்தை உணரும் ஒவ்வொரு வாக்காளரும் - காங்கிரஸ் கட்சியின் சர்வாதிபத்திய சர்க்காரை விரும்பாத ஒவ்வொருவரும் - சுதந்திரக் கட்சி தனது அபேட்சகரை நிறுத்துகின்ற தொகுதிகளிலெல்லாம் அந்த கட்சிக்குத் தவறாமல் வாக்கை அளிக்கவேண்டும்.

சுதந்திரக் கட்சியின் குறிப்பிடத்தக்க கொள்கைகளில் ஒன்று என்னவென்றால், அக்கட்சியின் கொள்கை அறிக்கையிலும், இந்த விஞ்ஞாபனத்திலும் இல்லாத எந்த விஷயத்திலும் கட்சி அங்கத்தினர்கள் தங்கள் சொந்தக் கருத்துக்களைச் சட்டசபையிலும், வெளியிலும் தெரிவிக்கச் சுதந்திரம் பெற்றிருக்கிறார்கள். இதனால் நாட்டில் தேசிய அபிப்பிராயமே நிலைபெறும் என்று சுதந்திரக் கட்சி உறுதியளிக்கிறது. இன்று, காங்கிரஸ் ஆட்சியிலோ எனில் ஆளும் கட்சியிலுள்ள பெரும்பான்மையினர் கருத்துத்தான் நிலைபெறுகிறது.

தெளிவான மாற்று வழி

கடந்த பதினாறு ஆண்டுகளாக அரசாங்கம் செய்துள்ள எல்லாக் காரியங்களுக்கும் தானே காரணம் என்று தனிப் பெருமை பாராட்டிக் கொள்கிறது காங்கிரஸ். நிர்வாகக் கடமையை ஏற்று, வரிவசூல் செய்யும் எந்த அரசாங்கமும் இக்காரியங்களில் பெரும் பங்கினைச் செய்யவேண்டியது முறையே ஆகும். இந்த சாதனைகளைக் காங்கிரஸ் ஆட்சியின் தனிச் சிறப்புக்கள் என்று உரிமை கொண்டாடுவதற்கு இடமில்லை.

அரசியலிலும் பொருளாதாரத்திலும் எல்லா அதிகாரங்களையும், பொறுப்புக்களையும் பதவியிலுள்ள ஒரு கட்சியினிடமே குவிக்கும் முறைக்குத்தான் இன்றைய காங்கிரஸ் கட்சி காரணமாக இருக்கிறது. இதனால் க்ண்ட்ரோல்கள், பெர்மிட்டுகள், லைசென்சுகள் இவற்றைக் கொண்டு தேசத்தின் வாழ்வைக் கட்டுப்படுத்தும் கொடுங்கோன்மை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதன் விளைவாக நாட்டின் பொருளாதார அபிவிருத்தியில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளும் வாய்ப்புக்களை மக்கள் மேலும் மேலும் இழந்து வருகிறார்கள், வரிச்சுமை மக்களை நசுக்கிக் கொண்டிருப்பதற்கும், விலைவாசிகள், ஏறிக்கொண்டே போவதற்கும், இவ்வாறு அதிகாரம் குவித்திருப்பதே காரணம். கண்மூடித்தனமான வீண் செலவுகள், கிளைத்துப் படரும் பணவீக்கம், கள்ளச் சந்தை—இவையெல்லாம் சர்க்கார் சர்வாதிபத்தியத்தின் விளைவே. பிரம்மாண்டமான காரியங்களைச் செய்யவேண்டும் என்ற அசட்டு மோகத்துக்காக ஊதாரித் திட்டங்களை வகுத்திருக்கிறது ஆளும் கட்சி. தற்போது பரிதாபகரமாக உள்ள மக்களின் வாழ்க்கை நிலையை மேலும் நலிவுறச் செய்தாவது இந்த மோகத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் தன்மையுடையது ஆளும் கட்சியின் திட்டம். நீண்ட நாட்களின் பின் பலன் தரக் கூடிய பகட்டான திட்டங்களுக்காகப் பொதுமக்களின் இன்றைய நலன்களைப் பலியிடும் கம்யூனிஸத் திட்ட முறைக்கு மிகவும் நெருங்கிச் செல்கிறது காங்கிரஸ் கட்சி. அதிகாரிகள், மந்திரிகள். கட்சி எஜமானர்கள் ஆகியோரின் தயவுக்கு மக்களைத் தவங்கிடக்கச் செய்யும் தவறான கொள்கையால் லஞ்சம் பரவுவதற்கும், அதன் விளைவாக அறநெறிகள் குலைந்து போவதற்கும் காங்கிரஸ் கட்சி ஊக்கம் அளித்திருக்கிறது.

அதற்கு மாறாக, சுதந்திரக் கட்சியின் ஆட்சி முறையோ மக்களின் ஆற்றலில் நம்பிகை வைத்து, ஒழுங்கான ரீதியில் முன்னேற்றம் அடைவதை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த இலட்சியத்திற்கு உதவும் வகையில்தான் நிர்வாகம் நடைபெறவேண்டும் என்று அது கருதுகிறது. 'மிகவும் குறைவான அதிகாரம் செலுத்தும் அரசாங்கமே நல்ல அரசாங்கம்; அதிகாரம், பரவல் முறையில் அமைந்தால்தான் மக்கள் பூரண விடுதலை பெற்று முழு வளர்ச்சியடைவதற்குத் தகுந்த சூழ்நிலை உருவாகும்' என்ற காந்தியத் தத்துவங்களுக்கு உறைவிடமாகத் திகழ்கிறது சுதந்திரக் கட்சி.

2. பொதுமக்கள்

நாட்டுப் பொதுமக்களுக்கு முதன்மையும்' முக்கியத்துவமும் அளிப்பதே சுதந்திரக் கட்சியின் அடிப்படைக் கொள்கை. மனிதனுக்கு உணவும் உடையும், இருப்பிடமும் அளிப்பதுதான் அரசாங்கத்தின் தலையாய கடமை எனக் கருதுகிறது; வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தைத் தீர்ப்பது, உணவு தானிய விளைச்சலில் பெருக்கம் காண்பது,மேலும் பல சிறிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் நிறுவுவது,பள்ளிக் கூடங்கள் கட்டுவது. பொதுமக்கள்

உபயோகிக்கும் பண்டங்களை உற்பத்தி செய்யும் சிறு தொழில்களை வளர்ப்பது ஆகிய இவற்றுக்காக உழைக்கும் சுதந்திரக் கட்சி.

கிராமப்புறங்களில் சுத்தமான குடிநீர் வழங்குவதற்கும், பட்டணங்களையும், அவற்றின் சுற்றுப்புறங்களையும் போலவே கிராமப்புறங்களிலும் வீட்டு வசதி அளிப்பதிலும் சுதந்திரக் கட்சி முதல் கவனம் செலுத்தும்.

சாலைகள், மூடுகால்கள், பாலங்கள், சாலைப் போக்குவரவு, உள்நாட்டு மரக்கலப் போக்குவரவு ஆகியவை எவ்வளவு முக்கியம் என்பதை இக்கட்சி உணர்ந்துள்ளது,

வசதிகள் படைத்த வைத்திய நிலையங்களின் சிகிச்சை கிராம மக்களும் எளிதிலும் காலதாமதமின்றியும் பெறுமாறு ஆம்புலன்ஸ் வண்டி வசதியை இக்கட்சி விஸ்தரிக்கும்.

சுதந்திரக் கட்சி திட்டங்கள் கூடாது என்று சொல்லவில்லை. இப்போதுள்ள பிரம்மாண்ட, படாடோபத் திட்டங்கள் மக்களின் உடனடித் தேவைகளைக் கருதாதவை. அல்லது அப்படிக் கருதினாலும் அத்திட்டங்களைக் காரியமாக்கும்போது செலவிடும் தொகையில் பெரும்பகுதி பயனற்ற இனங்களில் வீணாகிவிடுகிறது. இந்தத் தொகையைச் சரியானபடி செலவிட்டால் சுதந்திரக் கட்சியின் நோக்கங்களை மிகவும் சுலபமாக நிறைவேற்றிவிடலாம். நவீனகால இயந்திர வசதி பெற்ற சிறு தொழில்களை ஊக்குவதற்கும், மலிவான துணி வகைகளைத் தயாரிபபதற்கும் இந்தத் தொகையைச் செலவிட்டால் குறைந்த மூலதனச் செலவிலேயே ஏராளமான பாட்டாளி மக்களுக்கு லாபகரமான வேலை அளிக்கமுடியும். இதனால் நாட்டிலுள்ள திடகாத்திரமான மக்கள் யாவரும் வேலை பெறுவது சாத்தியமாகும்.

பணவீக்கத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி

சரியான மதிப்புப் பெற்ற நாணயம், ஸ்திரமான விலைவாசிகள் இவைகளே பொதுமக்களுக்கு மிகவும் நெருங்கிய நண்பர்கள். இவையில்லாவிடில், அவர்கள் அழிந்துபோகவேண்டியதுதான்; இந்நிலையில் நடுத்தர வர்க்கத்தினர் கதியும் அதோகதிதான். கடந்த ஆண்டுகளில் நாட்டில் பணப் பெருக்கத்தை அதிகரித்து, வருஷத்திற்கு வருஷம் விலைவாசிகளை மேன்மேலும் உயரச் செய்துள்ள காங்கிரஸ் கட்சி, ஏழைகள் தங்கள் கடும் உழைப்புக்காகப் பெறவேண்டிய பலன்களை அபகரித்துவிட்டது. விலைவாசிகள் உயரக் காரணமாயிருந்த காங்கிரஸின் நாசகரக் கொள்கைகளைச் சுதந்திரக் கட்சி கைவிடும்; பொருளாதார நிலைமையைச் சீராக மாற்றும்.

உற்பத்திக்கும், வேலை வாய்ப்புக்கும் பெரும் தடையாக உள்ளது இன்று விதிக்கப்பட்டுள்ள அளவு கடந்த வரிகளின் சுமை. சுதந்திரக் கட்சி இந்தச் சுமையைப் பெருமளவுக்குக் குறைக்கும். விற்பனை வரியை அமல் செய்வதில் ஏற்படும் இன்னல்கள் குறையுமாறும், நாட்டில் உள்ள சில்லரை வியாபாரிகளின் நிலைக்கு உகந்த முறையில் விற்பனை வரி முறையை மாற்றி அமைத்தும் சீராக்கும். மறைமுக வரிகளைக் குறைப்பதால் மக்களின் அன்றாட உபயோகப் பொருட்களின் விலை இறங்கும். மக்களின் ஆக்கத் திறன் வெளியாகி, நாட்டுத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து. சுபிட்ச நிலையை உயர்த்த உதவுமாறு நேரடி வரிகளும் ஒழுங்குபடுத்தப்பெறும்.

கிராமப் பகுதிகளில் வாழும் விவசாயிகள் உழவுத் தொழிலாளர்கள், நகரங்களில் வாழும் மத்தியதர மக்கள் தொழிலாளர்கள் ஆகியோருடைய வருமானத்தின் உண்மையான மதிப்பும், வாழ்க்கைத்தரமும் கடந்த ஆண்டுகளில் தாழ்ந்துகொண்டே வந்திருக்கின்றன. மேலே கூறியுள்ள கொள்கைகளை நிறைவேற்றுவதனால் மட்டுமே இந்த நிலையைத் தவிர்த்து அவர்களது வருமானத்தின் மதிப்பையும், வாழ்க்கைத் தரத்தையும் உயர்த்த முடியும். அபிவிருத்தி என்ற பெயரில் அவல நிலையைப் போற்றி வளர்க்கும் அமைப்பையுடையவையே இன்றைய திட்டங்கள். நிகழ்கால இன்னல்களின்மீது, என்றோ ஏற்படக்கூடிய, நிச்சயமற்ற அபிவிருத்தியை எழுப்ப அவை முயலுகின்றன. சர்வாதிக்க ஏகாதிபத்திய நாடுகளிலிருந்து இரவல் வாங்கிய இந்தத் திட்டக் கொள்கை பாரத மக்களின் ஆற்றல்களைப் பயனுக்குக் கொண்டுவர உதவாது.

3. விவசாயம்

சுதந்திரக் கட்சியின் கவனத்தில் முதலிடம் பெறுவது விவசாயம். விவசாயம் வளம் பெற்றால் தொழில் துறையும் தானே செழிப்படையும் என்பது எளிதில் உணரக்கூடுமாகையால் இக்கட்சி உழவுத் தொழிலை வலுவான அடிப்படையின்மீது அமைக்கும்.

விவசாயிகள் சொத்துரிமை பெற்று எஜமானர்களாக இருப்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு, தானாகவே இயங்கித் தனக்கு உயிரூட்டிக்கொள்ளும் நிலைக்குக் கிராமப் பொருளாதாரத்தை மீண்டும் உருவாக்கினால்தான் இந்தியா போன்றதொரு விவசாய நாட்டில் மக்கள் முன்னேறமுடியும் என்று உறுதியாகக் கருதுகிறது சுதந்திரக்கட்சி. விவசாயிகளின் நில உடைமை பெரியதாக இருந்தாலும் சரி, சிறியதாக இருந்தாலும் சரி, அவர்களது சொத்துரிமையைச் சுதந்திரக் கட்சி மதித்துத் தற்போதைய நிச்சயமற்ற தன்மையை நீக்கும்; உற்பத்தி உயர்வுக்கு உற்சாகமளிக்கும். 16 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகுதான். ஆளும் கட்சிக்கு ஞானோதயம் ஏற்படுகிறது. 28-8-64ல் டெல்லியில் ஸ்ரீமன் நாரயணனின் திட்டகமிஷன் விவசாய அங்கத்தினர் இந்த உண்மையை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

விவசாயிகளின் சுதந்திரம்

தானே தனக்கு எஜமானனாகச் சுதந்திர வாழ்வு நடத்தும் விவசாயிக்காக ஏற்பட்டது இக்கட்சி. அவனுக்கு நீரும், உரமும், விதையும், கருவியும், கடனும், தொழில் நுணுக்க அறிவும் அளித்து, அவனது நிலவளம்

முழுவதும் பயனுக்கு வருமாறு தீவிர சாகுபடிக்கான வசதிகளைச் செய்து தரவேண்டும் என்பது சுதந்திரக் கட்சியின் கொள்கை. நிலப்பறிமுதல் நடவடிக்கைகளினால் ஏற்பட்ட பல கேடுகளில் ஒன்று; உழவர் பெருமக்களுக்கு வலுவான தலைமையில்லாமல் செய்வதாகும். விவசாயியினுடைய சொத்துக்களைப் பறிமுதல் செய்யும் எல்லா நடவக்கைகளையும் சுதந்திரக் கட்சி ரத்து செய்யும்.

சொந்தக்காரர்கள், சாகுபடியாளர்கள் உழவுத்தொழிலாளர்கள் ஆகியோரிடையே இணக்கமான நல்லுறவு ஏற்படுத்தும் எல்லாச் சீர்திருத்தங்களையும் சுதந்திரக் கட்சி முன்னின்று தொடங்கி வைத்து ஆதரவு தரும். விவசாயிகளின் நிலைமையில் நிச்சயமின்மையையும், தொழிலில் அக்கறையின்மையையும், பூசல்களையும் உண்டாக்கும் நடவடிக்கைகளை அது எதிர்க்கும்.

கூட்டுப் பண்ணைக்கு ஆட்சேபம்

விவசாயிகளின் சொத்துரிமைகளை எவ்விதத்திலும் பாதிக்காத நிலச் சீர்திருத்தங்களை மட்டுமே சுதந்திரக் கட்சி ஆதரிக்கிறது. அரசாங்க ஆதிக்கத்தின் கீழ் பலரது நிலங்களை ஒன்ருக்கிப் பயிர் செய்வதையே இன்று "கூட்டுறவுப் பண்ணை முறை" என்று மறு பெயரிட்டழைக்கிருர்கள். இதில் நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ அடங்கியுள்ள பறிமுதலை. சுதந்திரக் கட்சி எதிர்க்கிறது. சேவைக் கூட்டுறவுகள், உற்பத்தி கூட்டுறவுகள், பொருள் வாங்குவோரின் கூட்டுறவுகள், கூட்டுறவுப் பாங்குகள் முதலிய உண்மையான கூட்டு முயற்சிகளில் மட்டுமே இக்கட்சி நம்பிக்கை கொண்டுள்ளது. பலருடைய நிலங்களைப் பறித்து ஒன்ருக்கிப் பயிர் செய்ய வேண்டும் என்ற கொள்கைக்கு உபாயமாகக் கூட்டுறவு முறை உபயோகமாவதைச் சுதந்திரக் கட்சி எதிர்க்கிறது.

உண்மை மதிப்புக்கு மிகவும் குறைவாக நஷ்டஈடு கொடுத்து நிலச் சொந்தக்காரர்களின் உடைமைகளைப் பறிமுதல் செய்யக் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு வசதியளிக்கும் விதத்தில் அரசியல் நிர்ணயச் சட்டத்துக்குத் திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இந்தத் திருத்தங்களைச் சுதந்திரக் கட்சி ரத்து செய்துவிடும். நிலச்சீர்திருத்தம் என்ற பெயரில் இதுவரையில் சொத்துப் பறிமுதலான நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்கு உண்மையான நஷ்டஈட்டையும் தரும்.

விவசாயிகளை நியாயமான முறையில் நடத்தவேண்டும். நாட்டுக்குத்தேவைப்படும் உணவை, கஷ்டங்கள் மிகுந்த சூழ்நிலையில் உற்பத்தி செய்யும் விவசாயிகளது சேவைக்காகத் தக்க வெகுமதி தரவேண்டுமே யல்லாது அவர்களுக்கு வரி விதிக்கலாகாது என்பது இக்கட்சியின் கோட்பாடு. எனவே சுதந்திரக் கட்சியானது:

(I) இப்போது நிலத்தின்மீதுள்ள வரிகளை ரத்து செய்துவிடும். நில உடமைக் கணக்குகளை வைத்துக்

கொள்வதற்குத் தேவைப்படும் அளவுக்கே நிலவரி வசூலிக்கும்.

(II) கிராம வாழ்க்கைக்குத் தேவைப்படும் ஆலைப்பண்டங்களின் விலையோடு பொருந்துமாறு விவசாயப் பொருள்களின் விலைகளை அமைக்கத் தக்க நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ளும்.

(III) இயற்கை உற்பாதங்களிலிருந்து காப்பு அளிப்பதற்கான ஓர் இன்ஷூரன்ஸ் நிதியை நிறுவும்.

விவசாய தொழிலாளர்கள்

நிலமில்லாத உழவுத் தொழிலாளிக்குப் போதுமான ஊதியம் கிடைக்க வேண்டுமென்பதும், உழவுத்தொழிலையே நிரந்தரமாகக் கொண்டவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கவேண்டும் என்பதும் சுதந்திரக் கட்சியின் கொள்கை. நிலமில்லாத உழவுத் தொழிலாளர் பிரச்னை என்பது உண்மையில் கிராம மக்களின் வேலையின்மைப் பிரச்னையில் அடங்கியதேயாகும். இவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக்கள் அளிக்கவும், நிலத்தையே நம்பி வாழ்பவர்களின் நெருக்கடியைத் தவிர்க்கவும் சிறு தொழிற்கூடங்களைக் கிராமப்புறங்களில் நிறுவுவது. சுதந்திரக் கட்சியின் கொள்கையாகும்.

அழகுக்கும்
உறுதிக்கும்
கைத்தறி பட்டும்
நூல் சேலைகளும்
நேர்த்தியான ரகங்களில்
கிடைக்குமிடம்
இங்கிலீஷ்
வேர்ஹவுஸ்
திருச்சிராப்பள்ளி-1.

உ
ரைஸ்மில் & எலெக்ட்ரிகல் சாமான்கள் வாங்குவதற்கு நம்பிக்கையான இடம்:—
ஸ்வாமி மில் ஸ்டோர்ஸ்
போன் நெ. 2627
மேலப்புலிவார்டு ரோடு,
தெப்பக்குளம் போஸ்ட், திருச்சி-2.
கிளை :
ஸ்வாமி எலெக்ட்ரிகல்ஸ்,
போன் நெ. 2626
கோட்டை ஸ்டேஷன் ரோடு,
திருச்சி-2.
கிளை :
ஸ்வாமி எலெக்ட்ரிகல்ஸ்
நெ. 1 பிஷப்ஹீபர் பில்டிங்ஸ்,
சிங்காரத்தோப்புத் தெரு,
திருச்சி-3.

மின்சாரம் வழங்குதல்

சுதந்திரக்கட்சியானது :

(i) கிராமப்பகுதிகளில் விரைவாக மின்சாரம் வழங்குவதற்கான ஏற்பாடுகளில் விசேஷ கவனம் செலுத்தும்.

(ii) உபரியாக உள்ள உழவுத் தொழிலாளரை இதர துறைகளில் ஈடுபடுத்துவதற்காகச் சிறிய அளவில் அமைந்த நவீன இயந்திரத் தொழிலகங்களை நிறுவும்.

(iii) விவசாயக் கருவிகளையும் இதர கருவிகளையும் சீரான முறையில் வைத்திருப்பதற்காகத் தொழில் நுணுக்கக் கல்வி அளிக்கும் பட்டறைகள் பல அமைத்து அவற்றின் சேவையால் மக்கள் பலனடைய வழி வகுக்கும்.

கால்நடைச் செல்வத்தைச் சிறப்புறச் செய்யவும், விவசாயத்துக்காக ஆர்ஜிதம் செய்யப்படாத நிலங்களில் காடு வளர்க்கவும், விவசாயிகளை ஒருங்கு சேர்த்து அவர்களுக்குச் சுதந்திரக் கட்சி பயிற்சி அளிக்கும். அவர்களைக் கொண்டு, தரிசு நிலத்தை சாகுபடிக்கு கொண்டுவரும். இதில் செயல் துடிப்புள்ள விவசாயிகளின் பணியை அது பயன்படுத்திக் கொள்ளும். இதற்காக குறிப்பிட்ட ஒரு காலம் வரையில் சலுகை விகிதத்தில் மானியங்கள் வழங்கும். இந்த உதவியைப் பெறுவதில் ஏழை மக்களும் பின்தங்கிய வகுப்பினரும் முதலிடம் பெறுவார்கள்.

4. தொழிலும் வர்த்தகமும்

தொழில்துறை முறையீட்டு உரிமையானது பெருகிப் பரவுவதற்குச் சுதந்திரக் கட்சி வகை செய்யும். இதற்காக முதலீட்டுச் சங்கங்கள், டிரஸ்டுகள் ஆகியவற்றை நிறுவி, பணவசதி அதிகம் படைத்திராதவர்களுக்கும் சிறு முதலீடுகள் செய்ய வாய்ப்பு அளிக்கும். இதே நோக்கத்தை முன்னிட்டுத் தொழில் துறை ஊழியர்கள் தங்கள் தொழிற்சாலைகளில் பங்குதாரர்களாக ஆவதற்கு அது வசதி அளிக்கும். இதனால் ஏராளமான ஊழியர்கள் தாங்கள் பணிபுரியும் ஸ்தாபனங்களில் உரிமையாளர்கள் என்ற அந்தஸ்தைப் பெற முடியும். தொழில் துறையில் மேற்கொள்ளும் இந்தச் சீர்திருத்தங்களாலும், விவசாயத் துறையில் விவசாயிகளின் நில உரிமையை நிச்சயப்படுத்துவதாலும், எல்லாத் துறைகளிலும் அக்கறையோடு உற்பத்தியைப் பெருக்கும் மக்களையுடைய நல்லதொரு ஜனநாயகம் உருவாக வழி ஏற்படும்.

Phone : 2342
நாணயமான விலை ! நம்பிக்கையான இடம் !
பென்னியின் (I. C. I.) டெரிலின் காட்டன்,
வெர்சிட்டி சூட்டிங் & மில் ஜவுளி ரகங்களுக்கு
ஸ்ரீ அருணாசலம் ஸ்டோர்ஸ்
46, நேத்தாஜி சுபாஷ்போஸ் ரோடு,
மலைவாசல் :: திருச்சிராப்பள்ளி-2.
செவ்வாய் விடுமுறை. ஞாயிறு கூட உண்டு.
உங்கள் திருப்தியே எங்கள் நோக்கம் !

அரசாங்கத்தின் செயல்

தொழில்களில் அரசாங்கம் பங்கு கொள்வதை இக்கட்சி ஆட்சேபிக்கிறது. தொழிலிலும் வர்த்தகத்திலும் அரசாங்கத்தின் கடமை அவை வளரச் சகாயம் அளிப்பதும், அவற்றைத் தக்கவாறு ஒழுங்கு படுத்துவதுமே அன்றி அவற்றில் ஈடுபடுவதல்ல. அரசாங்கத்தின் வேலை ஆட்சி புரிவதுதான்; வியாபாரம் செய்வதல்ல. அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் ஒரு நாட்டில் சர்க்கார் செய்யக்கூடியது எவ்வளவோ உண்டு; சாலைகள் முதலிய போக்குவரவு வசதிகளை அபிவிருத்தி செய்வது, மக்கள் ஒருவரோடொருவர் தொடர்பு கொள்ளும் இதர சாதனங்களை வளர்ப்பது, மலிவாக மின்சாரம் கிடைக்கச்செய்வது — இவை சர்க்காரின் காரியமாகும். இன்றைய அரசாங்கத்தில் இந்தக்கடமைகள் புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளன, அரசாங்கம் வியாபாரத்திலும் பொருள் உற்பத்தியிலும் அநாவசியமாகத் தானே ஈடுபட்டிருக்கிறது. இவைகளில் பல பொருள்கள் பொது மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவையில்லாதவையேயாகும்.

ஒரே சீரான அபிவிருத்தி

அடிப்படைப் பொருள்களைத் தயாரிக்கும் உற்பத்தி தொழில்கள், மக்கள் உபயோகிக்கும் பொருள்களை உற்பத்தி செய்யும் தொழில்கள், கிராம மக்களுக்கு உபரி வேலையளிப்பதான, விவசாயப் பொருள்களைப் பதப்படுத்தும் தொழில்கள் ஆகியவை ஒன்றோடொன்று இணைந்த முறையில் சீராக அபிவிருத்தி அடையவேண்டும் என்பது சுதந்திரக்கட்சியின் கொள்கை. நமக்குள்ள வசதிகளுக்கு ஏற்பக் கனரகத் தொழில்களையும், ஆதாரத் தொழில்களையும் அபிவிருத்தி செய்

Factory : Phone 51425 Gram : KAMDAR
INSIST ON
KAMDAR'S TELEPHONE BRAND STAINLESS STEEL UTENSILS
Do Visit
Show Room : 425, Mint Street., SOWCARPET MADRAS-1 Phone No. 32469
Wholesale Depot : 23, Errabalu Chetty St., MADRAS-1 Phone No. 21818 or 23989
Show Room : 123, Big St., TRIPLICANE MADRAS-5 Phone No. 86526

வதை நாம் ஆட்சேபிக்கவில்லை. குறைந்த வருமானமுள்ளவர்களின் வாழ்க்கையை வளமாக்கும் விவசாயத்தையும், குடிசைத் தொழில்களையும், மக்கள் உபயோகிக்கும் பண்டங்களை உற்பத்தி செய்யும் தொழில்களையும் அசட்டை செய்து, இணக்கமற்ற முறையில் கனரகத் தொழிற்சாலைகளுக்கு மட்டுமே பிரதான இடமளிப்பதைச் சுதந்திரக் கட்சி எதிர்க்கிறது.

தொழிற்சாலைகள் ஒரே இடத்தில் குவியாமல், ஒவ்வொரு பிரதேசத்திற்கும் ஏற்றபடி பரவலாக அமைக்கப்படவேண்டும் என்பது சுதந்திரக் கட்சியின் கொள்கையாகும். நாட்டின் ஆலைத் தொழிலமைப்பை உருவாக்கும் காரியக் கிரமத்தில் இந்தப் பரவல் முறை பெரும்பங்கு பெறவேண்டுமென்பது கட்சியின் கருத்து. இதனால் பிரதேசங்களுக்கிடையேயுள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகள் குறையும். சொந்தமாக வேலைசெய்யும் தொழிலாளிகள் வியாபாரிகள் ஆகியோருடைய சுதந்திரத்தைக் காத்துத் தரவேண்டும் என்பது சுதந்திரக் கட்சியின் கோட்பாடு. தொழில் செய்யவேண்டும் என்ற ஆர்வத்திற்கு ஆக்கமளிக்க வேண்டுமேயல்லாமல் எல்லாவற்றையும் ஆலைத்தொழில்மயமாக்கி விடலாகாது என்று இது கருதுகிறது. இவ்விஷயங்களில் சுதந்திரக் கட்சி மகாத்மா காந்தியைப் பின்பற்றுகிறது; இதற்கு மாறாக சோவியத் சித்தாந்தத்தின் பிரதிபலிப்பாக இருந்து வருகிறது ஆளும் கட்சியின் கொள்கை. அதை இக்கட்சி எதிர்க்கிறது.

தனியார் முதலீடு செய்வதற்கு ஊக்கமளிப்பதே சுதந்திரக் கட்சியின் நோக்கம். தேவைப்படுமானால் இதற்காகக் கடன்களும், உதவிகளும் அளிக்கும். கிராமப்பகுதிகளில் பொதுத்துறை மராமத்துகளைப் பரவலாக அமைத்து எல்லா பகுதிகளிலும் வாழ்பவர்களுக்கு வேலை கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும்; அதனால் நிலத்தை மட்டும் நம்பி வாழ்வோருடைய நெரிசலைக்

பொதுமக்களுக்கு ஓர் அறிவிப்பு.
சிற்றுண்டி வகைகளுக்கும் அறுசுவை உணவிற்கும்
குடும்பத்தோடு வசதியாக தங்குவதற்கும்
சிறந்த இடம்.
சேலம் ஸ்ரீ கிருஷ்ண விலாஸ்
போர்டிங் & லாட்ஜிங்
உழுந்தூர் பேட்டை ❊ தென்னாற்காடு மாவட்டம்

குறைக்கவேண்டும் என்கிறது சுதந்திரக் கட்சி.

ஆளும் கட்சி, அதன் விருப்பப்படி செயலாற்றும் அதிகாரிகள் ஆகியோர் வசமுள்ள கண்ட்ரோல்கள், பெர்மிட்டுகள், லைசென்ஸுகள், கோட்டாக்கள் ஆகியவற்றின் விளைவாக நாட்டுப் பொருளாதாரத்தில் ஏற்பட்டுள்ள குழப்பத்தையும், ஊழலையும் சுதந்திரக் கட்சி ஒழித்து, நிலைமையைச் சீராக்கும்.

தர்மகர்த்தா முறை

உற்பத்தியாளர், பொருளை வாங்கி உபயோகிப்பவர், முதலீடு செய்பவர், தொழிலாளர் ஆகியோர் தங்களுக்கு உகந்ததைத் தாங்களே சுதந்திரமாக தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ள வாய்ப்பும் முக்கியத்துவமும் தரவேண்டும் என்ற கொள்கையில் நம்பிக்கைக் கொண்டது சுதந்திரக் கட்சி. தொழில் துறையில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுக்குள் போட்டியிருப்பதால் உற்பத்தி உயர்வுக்கும், தொழில் வளர்ச்சிக்கும் இயற்கையான தூண்டுதல் கிடைக்கும் என்பது அதன் கருத்து. தொழில்களில் போட்டியில்லாததாலோ அல்லது வலுவற்ற போட்டியினாலோ தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்படாமலும், விலைவாசிகள் ஒரேயடியாக உயர்ந்தும் கொள்ளை லாபம் ஏற்படாமலும் சுதந்திரக் கட்சியானது பாதுகாப்பு அளிக்கும். சொத்து உடைய

"உதய சூரியன்"
சின்னத்திலும், தரத்திலும் நம்பிக்கை கொண்டது
விலை குறைவு தான்! தரம் உயர்வு தான்!!

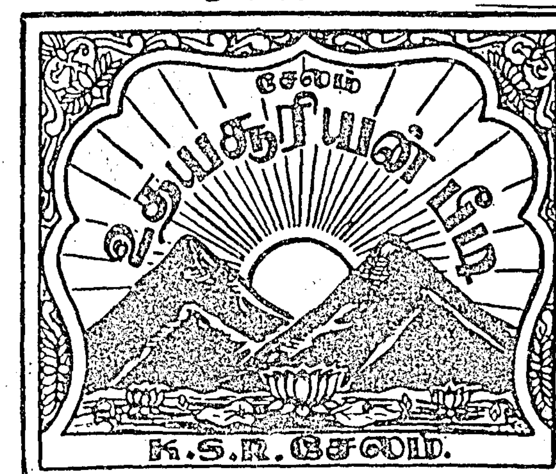

சேலம் ஏஜண்ட்
P. P. பத்மநாபன்
சேலம் 2.
பலரக ஜெனரல் கூட்ஸ்
கிடைக்குமிடம்
P. P. P. ஏஜென்ஸீஸ்
இல்லம் போன் : 2543
S. N. T. லாரி ஆபீஸ்
போன் : 2618.
சேலம் நகராட்சி தினசரி மார்க்கெட் 11 நெ. ஸ்டால்
செவ்வை ரெயில்வே கூட்ஸ் செட் எதிரில் :: சேலம் 2.

வர்கள் அதனைத் தர்மகர்த்தர்களைப் போலிருந்து பாதுகாத்து, சமூகத்துக்குப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற காந்தீயக் கொள்கையை இக்கட்சி பின்பற்றுகிறது. இதுவே தொன்று தொட்டு இந்திய வாழ்முறையில் அடங்கிய ஓர் அம்சமாக இருந்திருக்கிறது. எனவே, சமூகத்தினிடம் தாங்கள் கொண்டுள்ள கடமை உணர்ச்சியினால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு, அதே உணர்ச்சியினால் செழிப்பும், வலிவும் பெற்ற மக்களின் சுதந்திரத் தொழில் முறையை இக்கட்சி ஆதரிக்கிறது, இம்முறைக்கே அரசாங்கத்தின் கொள்கைகள் ஊக்கமளிக்க வேண்டுமென்றும் கருதுகிறது.

ஏகபோக உரிமை கூடாது

சர்க்காரிடமும் சரி, சுதந்திரமாகவுமுள்ள தனியார் துறையிலும் சரி ஏகபோகத் தொழிலுரிமையையும் அதிகாரக் குவிப்பையும் சுதந்திரக் கட்சி எதிர்க்கிறது. அவசியமேற்படும் போதெல்லாம் ஏகபோக உரிமைக்கு விரோதமான சட்டங்கள் செய்வதற்கு ஆதரவு தரும். வர்த்தகத்தின் சில துறைகளில் ஏகபோக உரிமைபெற்றுள்ள அரசாங்க வர்த்தகக் கார்ப்பரேஷன், ஆயுள்-இன்ஷூரன்ஸ் கார்ப்பரேஷன், அரசாங்க போக்குவரத்துக் கார்ப்பரேஷன்கள், ஆணைக்குழுக்கள் ஆகிய சர்க்கார் கார்ப்பரேஷன்கள் தற்போது அனுபவித்துவரும் ஏகபோக உரிமைகளுக்கு அது முடிவு காணும்.

Phone { Res: 169 / Off. 2315 } Tele: TIMBER

FOR

QUALITY TIMBER

AND

TILES

N. V. VAIDYANATHAN
Timber and Tiles Merchant
West B. Road
TIRUCHIRAPALLI-8.

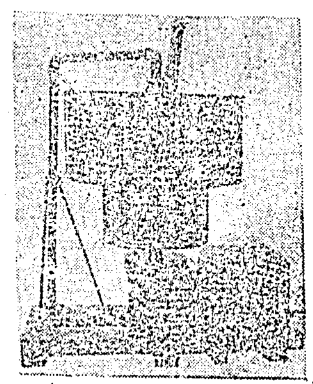

Chandra Grinding Stone
Reg DESIGN No. 121136
PAT. No. 92234

P. B. No. 2 'Gram: "CHANDRAUTO"
Manufacturers:
CHANDRA AGENCIES
Visit CHANDRA AUTOMOBILES
Reliable House for Auto Spares
41-A, Madurai Road,
Melapudur, Tiruchirapalli-1.

சர்க்காரும், சுதந்திரமுள்ள தனியாரும் இரு இயல்பான சகாக்களாக அமைந்து சமுதாய சேவையில் ஈடுபடும் கலப்புப் பொருளாதாரத்தை நம்புகிறது சுதந்திரக் கட்சி. இந்தக் கலப்புப் பொருளாதாரமே ஜீவனுடன் தொடர்ந்து வளர்ச்சிபெறத்தக்கது. தனியார், சர்க்கார் இரு துறைகளும் ஒரேவிதமான வாய்ப்புக்களுடன் போட்டியிட்டு பலனைக் காட்டவேண்டுமென்பது சுதந்திரக் கட்சியின் கொள்கை. எவ்வளவுக்கு முடியுமோ அவ்வளவுக்குப் போட்டி; எவ்வளவுக்குத் தேவையோ அவ்வளவுக்கு கட்டுப்பாடு. இவையே குறிக்கோள்.

அரசியல். தலையீட்டுக்கு உட்படாத சட்ட பூர்வமான, குழுக்களின் மேற்பார்வையின் கீழ், வர்த்தகமுறை நிர்வாகத்தில் சர்க்கார் நிறுவனங்களை அமைத்து அவற்றின் தரத்தைச் சுதந்திரக் கட்சி உயர்த்தும்.

எம்முறையில் திட்டம்?

திட்டக் கமிஷனைப்பற்றிப் பிரமாதமாகப் பேசப்படுகிறது. உண்மையில் அதன் போக்கு சர்க்காருக்கும் மேம்பட்ட, பொறுப்பற்ற, ஒரு மகா சர்க்காரைத் தோற்றுவிப்பதாகவே இருக்கிறது. சுதந்திரக் கட்சி இத் திட்டக் கமிஷனைக் கலைத்துவிடும்; பார்லிமெண்டுக்கு அதன் உண்மையான, ஆக்கமுள்ள தலைமை அதிகாரத்தை மீண்டும் பெற்றுத்தரும். இதனால் அரசியல் நிர்ணயச் சட்டத்துக்கு அடங்காத திட்டக் கமிஷனின் ஆதிபத்தியத்திலிருந்து மத்திய, மாநில சர்க்கார் நிர்வாகங்களை விடுவிக்கும்.

திட்டப் பொறுப்புகளை மையப்படுத்தி அடிநிலைகளைவிட உச்சியிலேயே எல்லாப் பளுவையும் ஏற்றி வைக்கும் சோவியத் முறையே இன்றையத் திட்ட அமைப்பில் காணப்படுகிறது. அடையமுடியாத இலக்குகளை இது உள்ளடக்கியுள்ளது. இது காரணமாகச் சகிக்கமுடியாத கட்டுப்பாடுகள் ஏற்பட்டுள்ளன. இந்தக் கட்டுப்பாடுகள் அதிகாரத்திலுள்ள கட்சியே ஆட்சியில் நீடிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டவை. இந்தத் திட்ட முறையைச் சுதந்திரக் கட்சி மறுத்து விலக்குகிறது. அரசியல் சட்டம் உத்தரவாதமளித்துள்ள சுதந்திரங்களை மீறாதவாறே திட்டங்கள் வகுக்கப்படவேண்டும். மக்களின் ஆக்கத்திறன் கட்டுப்பாடுகளின்றி, முழுப் பயனளிப்பதற்கேற்ற சூழ்நிலையை வளர்க்கும் திட்டங்களே முறையானவை என்று சுதந்திரக் கட்சி கருதுகிறது. பார்லிமெண்டுக்கும், அதன் வழியே மக்களுக்கும் கடமைப்பட்ட மந்திரிசபையேதான் நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்கான இவ்விதத் திட்டங்களை வகுப்பதற்கும் வருடாந்திரப் பணிமுறைகளை வகுத்துத் தேசத்துக்கு அளிக்கவும் தகுதி வாய்ந்தது என்று நம்புகிறது. சர்க்காரானது ஆலோசனைகளுக்காக நிபுணர்களை நாடலாம்; எனினும் நாட்டு வாழ்வைப்பற்றிய கொள்கைகளை உருவாக்கும் அதிகாரத்தை சர்க்காரிடமிருந்து வேறெந்த ஸ்தாபனமும் பறிக்கலாகாது என்கிறது சுதந்திரக் கட்சி.

ஏற்றுமதிகள்

இந்தியா தான் ஏற்றுமதிகளைப் பெருக்கவேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும் என்பதைச் சுதந்திரக் கட்சி ஐயமின்றி ஒப்புக்கொள்கிறது; ஆனால், உள்நாட்டுக்குத் தேவைப்படும் பண்டங்களை நிர்ப்பந்தத்தின் மீது ஏற்றுமதி செய்து, வசதிக்குறைவையும் இன்னலையும் விளைவிக்கும் கொள்கையை எதிர்க்கிறது. உற்பத்தித்திறன் அதிகரித்து, குறைந்த செலவிலே திறமையாக உற்பத்தி செய்தால்தான் நம்முடைய பொருள்கள் உலகச் சந்தைகளில் போட்டியிட முடியும். சுதந்திரக் கட்சி இதற்கேற்ற கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து ஏற்றுமதியைப் பெருக்கும்.

அந்நியக் கடன்கள்

சர்வதேச சமாதானம் என்ற மெல்லிய இழையில் ஊசலாடும் அந்நிய உதவிகளை நம்பித்தான் காங்கிரஸின் திட்ட அமைப்பு உருவாகியுள்ளது. இந்த இழை எந்த நிமிடமும் அறுந்து போகக்கூடும். கடன்களை அடைக்கும் வகையில் ஏற்றுமதியைப் போதிய அளவுக்குப் பெருக்குவதற்கான திட்டமோ, அறிகுறியோ சிறிதும் இல்லாமல் அந்நிய நாடுகளிலிருந்து ஏராளமாகக் கடன்வாங்கும் கொள்கையைச் சுதந்திரக் கட்சி முற்றிலும் எதிர்க்கிறது. தேசத்தின் புகழுக்குப் பங்கம் ஏற்படக் கூடாதென்பதற்காக இந்த வருந்தத்தக்க போக்கைத் தடுத்து நிறுத்த சுதந்திரக் கட்சி இயன்ற அளவு முயற்சி செய்யும். ஆனால் இங்குள்ள தனியார் நிறுவனங்களில் அந்நியர்கள் முதலீடு செய்வதற்குச் சுதந்திரக் கட்சி ஆதரவும், ஊக்கமும் தரும். இந்த ஏற்பாடு விரைவில் தொழிலபிவிருத்தி ஏற்பட உதவும்.

5. தொழிலாளர்

தொழில், விவசாயம் இரண்டு துறைகளைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களுக்கும் நியாயமாகச் சேரவேண்டியதை வழங்குவதற்குச் சுதந்திரக் கட்சி உறுதி பூண்டிருக்கிறது. தமது வாழ்நிலையையும், வேலை முறையையும் வளமாக்கிக் கொள்வதற்காகத் தொழிலாளர்கள் ஒன்றுசேரும் உரிமையை இக் கட்சி ஒப்புக்கொள்கிறது. இப்போதுள்ள தொழிலாளர் சங்கங்கள் அரசியல் கட்சிகளின் கைப்பாவையாகவே உள்ளன. இவ்விதமன்றித் தொழிலாளர்களாலேயே நிர்வகிக்கப்படும் பலம் வாய்ந்த, பொறுப்புள்ள, தொழிற் சங்கங்கள் ஜனநாயகத் தொழில்முறையின் ஓர் இன்றியமையாத அங்கமாகும். ஊதிய நிர்ணய விஷயத்தில் தொழிலாளர் கூட்டாகச் சேர்ந்து பேரம்பேசும் உரிமையைச் சுதந்திரக் கட்சி ஆதரிக்கிறது. அவசியமானல் அவர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்யும் உரிமையையும் அது ஒப்புக்கொள்கிறது.

ஆலைத்தொழிலாளர்களும், நிர்வாகிகளும் இப்போதிருப்பதைவிட நெருக்கமாக இணைந்து நிற்பதற்குச் சுதந்திரக் கட்சி பாடுபடும். அதனால் உற்பத்தியில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களிடையே தாங்கள் கூட்டாளிகள் என்ற உணர்ச்சி வளர வேண்டுமென அது விரும்புகிறது.

அன்றாட நல்ல உழைப்புக்கு நல்ல ஊதியம் கிடைக்கவேண்டுமென்பது சுதந்திரக் கட்சியின் கொள்கை. உற்பத்தித்திறன் அதிகரிப்பதற்கேற்ப, ஊழியர்களின் வருமானம் அதிகரித்து அபிவிருத்திப் பலனில் அவர்களும் பங்கு பெறச் செய்வதை ஊக்கவேண்டும் என்பது கட்சிக் கருத்து. முக்கிய இலட்சியமாகிய தேசிய சுபிட்சத்துக்குத் தடை ஏற்படாமல் உற்பத்தித்திறன் உயர்ந்து, விலைகள் இறங்க வேண்டும் என்று இது கருதுகிறது.

6. அரசியல் சட்டமும் பொது நிர்வாகமும்

நமது அரசியல் நிர்ணயச் சட்டத்தின் நோக்கங்களை முற்றிலும் மதிக்க வேண்டும் என்றும் இதனால் சுயராஜ்யம் என்பது மக்கள் தன்னிச்சையாக இடையறாமல் செய்யும் முயற்சியாக இருக்கவேண்டும் என்னும் குறிக்கோளையுடைய சுதந்திரக் கட்சியானது,

(i) பத்திரிகைகளுக்குப் பூரண சுதந்திரம் கிடைக்கச் செய்யும். சமூகநலப் பணிகளை மேற்கொள்ளச் சுயாட்சி உரிமையுள்ள அதிகாரச் சார்பற்ற ஸ்தாபனங்களை வளர்க்கும். சமூக நலன் என்ற பெயரில் அதிகாரச் சார்புள்ள திட்டங்களைத் திணித்துச் சர்க்கார் சர்வாதிபத்தியத்தையும், ஆளும் கட்சியின் பலத்தையும் பெருக்கிக்கொள்ளாது.

(ii) ஏற்கனவே அரசியல் நிர்ணயச் சட்டம் அளித்த ஜீவாதார உரிமைகளுக்கு மீண்டும் இடம்பெற்றுத் தரும்.

(iii) அரசியல் நிர்ணயச் சட்டம் மாநிலங்களுக்கு அளித்திருந்த அதிகாரங்களையும், கடமைகளையும் ஆணை வரம்புகளையும் மீண்டும் அவற்றுக்குக் கிடைக்கச்செய்யும்.

(iv) யூனியன் நேராட்சியிலுள்ள பகுதிகளின் நிர்வாகம் ஜனநாயக ரீதியில் அமைவதற்குப் பாடுபடும்.

(v) ஏற்கனவே வரையறுத்துள்ள நீதிபரிபாலனத் துறையின் சுதந்திரத்தையும், அதிகாரங்களையும் ஒவ்வோர் அம்சத்திலும் பராமரிக்கும்.

பணபலத்தின் செல்வாக்கைக் குறைத்து, வாக்காளர்களின் உண்மையான கருத்துக்கள் நிலவுவதற்குரிய வாய்ப்புக்களை அளிக்கவேண்டும்; இவ்விதத்தில் தேர்தல் சட்டத்தைச் சீர்திருத்த வேண்டுமென்பது சுதந்திரக் கட்சியின் ஓர் இலட்சியமாகும். ஒவ்வொரு வாக்காளருக்கும் அவர் எங்கு எப்போது வாக்களிக்கலாமென்பதையும், வாக்காளர் பட்டியலின் அவர் இலக்கத்தையும் தெரிவிக்க வேண்டியது சர்க்காரின் கடமையாக வேண்டுமெனவும் கூறுகிறது.

அரசாங்க சேவை

முக்கியமாக இந்தக் கட்சி நாட்டுக்கு ஒழுங்கான நிர்வாகத்தை அளிக்கும். அன்றாட நிர்வாகத்தில் ஆளும் கட்சி அல்லது வேறெந்தக் கட்சியைச்

சேர்ந்த அரசியல் வாதிகளின் குறுக்கிடும் இராது என்று அது உறுதி அளிக்கும்.

இந்நிலையைத் தோற்றுவிக்கும் பொருட்டு, யூனியன் ஜனாதிபதியும், மாநில கவர்னர்களும் கட்சிச் சார்பற்றவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்றும், தங்களது நியாயமான கருத்தையொட்டி பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் அங்கத்தினர்களை அவர்களே நியமிக்கும் அதிகாரத்தைப் பெறவேண்டுமென்றும் இக்கட்சி வற்புறுத்தும். பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் அங்கத்தினர்களுக்குக் காப்புத்தருவது ஜனாதிபதி, கவர்னர்கள் ஆகியோரின் விசேஷப் பொறுப்பாக்கப்படவும்வேண்டும்.

அதிகாரிகளை வீணாக அதிகரித்துப் பெருஞ்செலவு செய்வதைச் சுதந்திரக் கட்சி நிறுத்தும். உற்பத்திக்குதவாத இனங்களுக்காகக் குறைந்தபட்ச செலவே செய்யும். மிதமிஞ்சிய செலவில் பெரிய பெரிய கட்டிடங்கள் எழுப்புவதை அது நிறுத்தும்.

குறைந்த வருமான வர்த்தகத்தைச் சேர்ந்த ஓய்வு பெற்ற அரசாங்க ஊழியர்களின் பென்ஷன் விகிதங்களை வாழ்க்கைச் செலவு உயர்வுக்கேற்ப உயர்த்தவேண்டுமென இக்கட்சி கருதுகிறது.

லஞ்ச ஊழலையும், பிரஜா உரிமைகளை மனம் போனபடி தகர்ப்பதையும், தடுத்து நிறுத்துவதற்காக ஸ்காண்டிநேவியாவிலுள்ள ஆம்புட்ஸ்மான் என்ற அமைப்பைப்போல மத்திய நிலையிலும், மாநிலங்களிலும் ஒரு சுதந்திரமுள்ள ஆணைக்குழுவை அமைக்கவேண்டுமென இந்தக் கட்சி வலியுறுத்தும். இது மக்களின் குறைபாடுகளையும், நிர்வாக ஊழல்களையும் விசாரணை செய்து நிவாரணம் அளிக்கும்.

7. சர்வதேச உறவுகளும் பாதுகாப்பும்

நம்முடைய நிலப்பரப்பின்மீது நமக்குள்ள உரிமையைக் கம்யூனிஸ்ட் சீனா மீறியிருக்கும் தருணத்தில் 'சகவாழ்வு', 'கூட்டு சேராக் கொள்கை' ஆகிய மானசீகமான கருத்துக்கள் பொருள் இழந்துவிட்டன என்று சுதந்திரக் கட்சி கருதுகிறது. நம்முடைய அந்நிய நாட்டுக் கொள்கையை மீண்டும் பரிசீலனைசெய்து உலக நாடுகளில் நிலவும் பிரத்தியட்சமான நிலைமைக்கு ஏற்ற முறையில் அவற்றைத் திருத்தி அமைக்கவேண்டும் என்கிறது. சீன விவகாரத்தில் உறுதியான, உஷாரான, கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து ஆக்கிரமிப்பை எவ்வளவு விரைவில் இயலுமோ அவ்வளவு விரைவில் அகற்றுவதற்கேற்ற நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள உறுதி பூண்டுள்ளது.

" கம்யூனிஸ்ட் கோஷ்டி நாடுகளுக்கு இசைவாக இந்தியா பாரபட்சம் காட்டுகிறது" என உலக நாடுகளிடையே ஏற்பட்டுள்ள துர்ப்பாக்கியவசமான கருத்தை மாற்றுவதற்குச் சுதந்திரக் கட்சி முயலும்.

உலக அரங்கில் இந்தியாவுக்கு இருந்த தார்மீகச் செல்வாக்கை மீண்டும் அடையச் சுதந்திரக் கட்சி கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. அதன் மூலம் சமாதனம், நீதி, சுதந்திரம் இவற்றுக்காகப் பாடுபடும், அமைதியே இந்தியாவின் பண்பு, உள்ளத்திலிருக்கும் ஆத்ம பலத்தால் அச்சத்தை வெல்லும் முறையை உலகுக்கு எடுத்துக்காட்டுவதால் நமது இப்பண்பு வெளியாகிறது.

இராணுவம்

(i) இன்று இராணுவத்தில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களில் ஒழுங்கு நெறி பலவீனமுற்றிருப்பதற்குக் காரணம் அரசியல் வாதிகளின் தலையீடுதான். சுதந்திரக்கட்சி அரசியலையும்இராணுவ சேவையையும் கலக்கவிடாது.

(ii) இக்கட்சி இராணுவத்தை செயல் திறனுள்ளதாக ஆக்கிப் பராமரிக்கும். முன்பு இராணுவ சேவையிலிருந்தவர்களின் நியாயமான குறைகளுக்கும் பரிகாரம் தரும்.

பல்வேறு இனங்களையும், மதங்களையும், மொழிகளையும் சேர்ந்த பிரிவினர் கலந்து வாழும் நாடு இந்தியா; அதன் ஒருமைப்பாடு உருவாகி வரும் நிலையிலுள்ளது எனச் சுதந்திரக் கட்சி நம்புகிறது. தேசியக் கட்டுக்கோப்பு குலையாமலிருக்க வேண்டுமானால், நாட்டின் அங்கமாகிய மாநிலங்கள், இப்போது உருவாகிவரும் ஐக்கியத்தைச் சிதைக்கும்படியான எக்காரியத்தையும் செய்யாமலிருக்க வேண்டும்; மேலும், ஒன்றோடொன்று பொருந்தி வாழ்வதற்கு ஒவ்வொரு மாநிலமும் உதவவேண்டியது அவசியம் என்பது சுதந்திரக் கட்சியின் கருத்து.

வெளியாரும், காங்கிரஸ் கட்சியிலுள்ள மதியூகிகளும், எவ்வளவோ எச்சரித்தும் பொருட்படுத்தாமல் காங்கிரஸ் கட்சி பிடிவாதமாகப் பின்பற்றிய கொள்கைகளின் விளைவாகப் பிரிவினை மனப்போக்குகள் நாட்டில் ஏற்பட்டுள்ளன. அக்கட்சி கடைப்

SRI GANESHRAM'S 777 BRAND FOOD PRODUCTS · MADRAS · I · S · INDIA
(REGD)

SOUTH INDIAN FOODS

"Dhideer (instant) IDLI, DOSAI, SAMBAR, RASAM (all in Powder form) PICKLES, etc.

FREE By way of GIFT PARCELS from your friends in INDIA upto Rs. 50/-inclusive of P. & F. charges by Sea Mail. We undertake to send such Gift Parcels by AIR or SEA-MAIL on receipt of your indent to anywhere in the Globe please.

Ask for full particulars of the Sea-Mail charges for various places.

Manufactured by
M/s. R. S. N. IYER & R. S. G. IYER.
Enquiries to SRI GANESHRAM & Co., MADRAS-1. S. INDIA

"Dhideer"
(FOR INSTANT PREPARATION)

பிடிக்கும் மொழிவாரிக்கொள்கை ஒரு பிரிவினைச் சக்தியாகிவிட்டது; ஒவ்வொரு மாநிலத்திலுமுள்ள பெரும்பான்மை மொழியினர் இதர சிறுபான்மை மொழியினரை நிரந்தரமான அந்நியர்கள் நிலைக்கு ஒடுக்க மாநில மக்கள் யாவரும் இயற்கையாக இணைந்து வாழும்போக்கைத் தாமதப்படுத்த அன்றி தடை செய்யக் காப்பளிக்கும் ஒரு கவசமாகிவிட்டது, இந்தச் சீரழிவைத் தடுத்து நிறுத்தச் சுதந்திரக் கட்சி தக்க ஏற்பாடு செய்யும்.

சிறுபான்மையினரும் பின்தங்கிய வகுப்பினரும்

பிரதிகூலமான சூழ்நிலையில் உள்ள ஹரிஜனங்கள், ஆதிவாசிகள், ஏனைய பின்தங்கிய வகுப்பினர், சிறுபான்மையினர் ஆகிய எல்லோருடைய உரிமைகளையும் நலன்களையும் பாதுகாப்பதற்காக அரசியல் நிர்ணயச் சட்டம் கூறும் விதிகளைச் சுதந்திரக் கட்சி சற்றும் பிறழாமல் காரியத்திற் செம்மையாக நடத்திக்காட்டும்.

குறிப்பிட்ட ஒரு வகுப்பு அல்லது சமூகத்தின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்கென உள்ள சங்கங்களை 'வகுப்புவாத அமைப்புகள்' என்று கூறி அவற்றுக்கு இடமளிக்காமல் தடை செய்ய வேண்டும் என்று கருதுவதைச் சுதந்திரக் கட்சி ஆட்சேபிக்கிறது.

கல்வி

நாட்டில் பிரிவினைச் சக்திகளைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்காகச் சுதந்திரக் கட்சி,

(i) வருங்காலப் பிரஜைகளுக்கு மானிடப் பண்புகளின் அடிப்படை அறிவு கிட்டுவதற்கு இலக்கியம் அறிவியற் கலைகள் இவற்றோடு ஆன்மீக அறிவுப் பகுதியையும் கல்வி முறையில் சேர்க்கும்.

(ii) சுயேச்சையாகப் பணியாற்றும் நிறுவனங்கள், சிறுவர்களுக்குச் சுதந்திரமாக தார்மீக, சமயக்கல்வி புகட்ட வாய்ப்பு அளிக்கும்; நிறுவனம் எந்த பிரிவைச் சேர்ந்ததோ அதனைச்சேராத பகுதியினரின்மீது அவ்விதக் கல்வி முறை திணிக்கப்படாமலும் பார்த்துக் கொள்ளும்...

கீழ்க்கண்ட கொள்கைகளைச் சுதந்திரக் கட்சி பின்பற்றும்.

(i) பல்கலைக் கழகங்களும், பிற கல்வி நிலையங்களும் சுய ஆட்சி உரிமை உள்ளனவாக இருத்தல் வேண்டும்.

(ii) அதிகாரிகளின் நிர்பந்தங்களுக்கு உட்படாமல் ஒவ்வொரு பிரஜையும் சுதந்திரமான சூழ்நிலையில் தனது குழந்தைகளுக்குத் தன் விருப்பப்படி கல்வி அளிக்கும் உரிமையை அளிக்க வேண்டும்.

(iii) இளம் தலைமுறையினரின்மீது குறிப்பிட்ட சில சித்தாந்தங்களைப் புகுத்துவதற்கான திட்டமிட்டு மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகளை — உதாரணமாக, பாடபுத்தகங்களைத் தேசியமயமாக்குவதை — தடுக்கவேண்டும்.

(iv) நாடு முழுவதற்கும் பொதுவான ஒரு கல்வித்தரத்தை நிலைபெறச் செய்வதற்காக மத்திய பல்கலைக் கழகங்களை நிறுவவேண்டும்.

(v) ஆசிரியர்கள் அந்தஸ்திலும் ஊதியத்திலும் வித்தியாசமில்லாமல் அவற்றை ஒரே சீராக உயர்த்த வேண்டும். பேராசிரியர்களுக்கும் அப்படியே. அதனால் அவர்கள் ஒரு பிராந்தியத்திலிருந்து வேறொன்றுக்குத் தங்குதடையின்றி மாற வசதி ஏற்படும்.

பொதுஜனத் தொடர்புச் சாதனங்கள்

மக்கள் ஒருவரோடொருவர் தொடர்பு கொள்ள உதவும் பலவித சாதனங்களில் ஏகபோக உரிமை ஏற்படுத்தவோ, அவற்றை சர்க்கார் நிர்வகித்துக் கட்டுப்பாடு செய்யவோ முயலுவதைச் சுதந்திரக் கட்சி எதிர்க்கும்.

(i) இன்று அரசாங்கத்தின் ஏகபோகத்திலுள்ள அகில இந்திய ரேடியோவை பி. பி. ஸி..(பிரிட்டிஷ் பிராட்காஸ்டிங் கார்பரேஷன்) போன்ற சுய நிர்வாக பொறுப்புள்ள ஒரு கார்ப்பரேஷனாக மாற்றவேண்டும். வேறு வானொலி இணைப்பு நிலைய ஸ்தாபனங்கள் அதனுடன் போட்டியிட்டுத் தொழிற்பட அனுமதிக்க வேண்டும்.

(ii) இன்று இந்திய செய்தித்திரைச் சுருள், குறிப்பிட்ட ஒரு கட்சியின் பிரச்சாரத்துக்குக் கைப்பாவையாகவே உள்ளது. இதனை சுயநிர்வாகப் பொறுப்புள்ளதாக்கிச் செய்தியையும் அறிவையும் பரப்புவதற்குரிய சாதனமாக ஆக்கவேண்டும்.

(iii) அரசாங்கச் சலுகை அல்லது அச்சம் காரணமாக ஆட்சியிலுள்ள கட்சியின் செல்வாக்குக்கு உட்படுத்துவதற்காகச் செய்யப்படும் எல்லா முயற்சிகளையும், எதிர்த்துத் தனது சுதந்திரத்தைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதில் இந்நாட்டுப் பத்திரிக்கைகள் காட்டிவரும் உறுதி பாராட்டுக்குரியதாகும். இப்பத்திரிகையுலகம் சக்தியுடன் விளங்கச் சுதந்திரக் கட்சி ஆக்கம் தரும்.

மதம்

ஒவ்வொருவரும் தமக்கு விருப்பமுள்ள மதத்தை மேற்கொள்ளவும், மதக்கோட்பாடுகளைப் பின்பற்றவும் முழு உரிமையுடையவர். அரசியல் நிர்ணயச் சட்டம் உறுதி தந்துள்ள மதசுதந்திரம் யாவருக்கும் உண்டு. அரசாங்கம் சட்டத்தாலோ, அன்றி ஒழுங்கு முறைகளை வகுப்பதாலோ காணமுடியாத நல்லொழுக்கத்தை மதந்தான் மக்களிடையில் வளர்க்க

முடியும். ஆதலால் அறநெறியை வற்புறுத்தும் மதம் இன்றியமையாதது என்பதை ஆட்சி உணரவேண்டும். இவை சுதந்திரக் கட்சியின் அழுத்தமான கருத்து.

எனவே சுதந்திரக் கட்சியானது வாழ்க்கையில் மதம் அதற்குரிய இடத்தை மீண்டும் பெறுவதற்காக எவ்வளவு முடியுமோ, அவ்வளவும் செய்யும். முக்கியமாக,

(i) மதஸ்தாபனங்கள், தர்மஸ்தாபனங்கள் இவற்றின் வருமானத்துக்கும், நன்கொடைகளுக்கும் வரிவிலக்களிக்கும்.

(ii) ஒவ்வொரு மதமும் அதற்கென எழுதிவைக்கப்பட்ட சொத்துக்கள், இதர உடைமைகள் இவற்றின் முழுப் பலனையும் சர்க்கார் தலையீடின்றி அநுபவிக்க வசதி ஏற்படுத்தித் தரும்.

(iii) எல்லாச் சமூகத்தினருக்கும் தமது மத அநுஷ்டானங்கள் மதிக்கப்படும் என்ற நம்பிக்கையை உறுதிப்படுத்தும்.

ஒவ்வொரு மதமும் தன்னைச் சார்ந்த சமூகத்தினர் அறநெறி ஆன்மீகத் துறைகளில் நிலைத்து நிற்பதற்கு வலுவூட்டி, அதன்வழியே பொது நலனுக்கு உதவுவதற்கேற்ற சூழ்நிலை உண்டாக்க சுதந்திரக் கட்சி பிரயாசைப்படும்.

அறநெறி ஆன்மீகத் துறைகளின் தலைசிறந்ததொரு சமுதாய நாகரிகத்தைப் பெற்ற நமது மக்கள்—ஏனைய நாடுகள் இந்நாட்டோடு ஒப்புநோக்கும் நிலையைப் பெறுக்குவதற்கு பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே இந்த நாகரிகத்தைப் பெற்ற மக்கள்—அதே வாழ்முறையைத் தொடர்ந்து பின்பற்றவேண்டும். இந்த வாழ்முறையில் ஒவ்வொரு தனி மனிதனும் சமுதாயத்துக்குச் சுதந்திரமாக தனது பங்கென ஒன்றை அளிக்கிறான்; அரசாங்க நிர்ப்பந்தத்துக்கும், அரசாங்க அதிகாரிகளின் உத்தரவுக்கும் உட்பட்டு வெறும் பொருளாதார முன்னேற்றம் என்ற மாயத்தை அடைவதற்காக, உயிரற்ற ஓர் இயந்திரத்தின் விளிம்பில் ஒன்றையொன்று பற்றுமாறு வெட்டப்பட்ட பற்களாக மக்கள் வாழக்கூடாது என்பது சுதந்திரக் கட்சியின் கருத்து.

எல்லா விதமான இங்கிலீஷ் மருந்துகளுக்கு
அணுகுக:
லெட்சுமி மெடிகல் ஹால்
29. A. நேதாஜி போஸ் ரோடு
தெப்பக்குளம் – திருச்சி–2
டெலிபோன் நெ. 2668
டிஸ்பென்ஸரி இணைக்கப்பட்டுள்ளது

9. முடிவுரை

கடந்த சில ஆண்டுகளாகக் காங்கிரஸ் கட்சியானது ஜனநாயக சோஷலிஸம்', 'க்ஷேமநல அரசாங்கம்' என்ற பெயர்களில் கடைப்பிடித்துவரும் கொள்கைகளால் அது மக்கள் வாழ்வின் எல்லா அம்சங்களையும் நெருக்கிப் பிடித்து வைத்துக் கொள்ளும் நிலையை அடைந்துள்ளது. கம்யூனிஸ நாடுகளிற்போல ஒரே கட்சி ஆட்சியை விதைப்பதற்கு நிலத்தை நன்றாகத் தயார் செய்தாகிவிட்டது.

ஜனநாயகத்துக்கு இப்படி ஓர் ஆபத்து நேரிடும் என்று வெளிப்படத் தெரிந்தபோதுதான், 1959ம் ஆண்டின் மத்தியில் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பதற்காக ஒரு கட்சி ஏற்படவேண்டுமெனக் கருதிச் சுதந்திரக்கட்சி தொடங்கப் பெற்றது. இது தனது பணியை ஆற்றுவதில் மிக்க சிரமம் இருப்பதை உணர்கிறது. இதற்குக் காரணம் அந்நிய ஆட்சியை எதிர்த்துப் போராடிய ஒரு ஸ்தாபனத்தின் பெயரையும், கொடியையும் கொண்டுள்ள ஒரு கட்சியிடம் பற்று செலுத்தப் பழகிவிட்ட மக்களை வேறுபுறம் திருப்புவது கடினம் என்பது மட்டுமல்ல; காங்கிரஸ் கட்சியும் அதன் மந்திரிகளும் தங்களுடைய கட்சியின் பலத்தைப் பெருக்கிக்கொள்வதற்கு எல்லா வாய்ப்புக்களையும் பயன்படுத்தி வருவதும் ஒரு முக்கியமான காரணமாகும். அரசாங்க நிர்வாகத்துக்குரிய காரியங்களில் எல்லாவிதமான சமூக சேவைகளையும் உட்படுத்தி, அந்தச் சேவைகளுக்கும் பஞ்சாயத்துக்கள், கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் இவைகளுக்கும், கட்சிக்காரர்களை நியமித்திருப்பதால் ஆளும் கட்சி வேறு, அரசாங்கம் வேறு என்று புரியாமல் இன்று சாதாரண மக்கள் குழம்பியிருக்கிறார்கள்; ஆளும் கட்சியும் அரசாங்கமும் ஒன்றே என எண்ணுமாறு அவர்கள் நடத்திச் செல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

எத்தனையோ தடைகள் இருந்தபோதிலும் சுதந்திரக்கட்சி எடுத்துக் கொண்டுள்ள நோக்கம் நியாயமானதாகையால் அதுவே தடைகளைத்

POST BOX 1625
TEL: "NATHELLA"
TELEPHONE SHOW ROOM: 32002
RESIDENCE: 61725
NATHELLA
SAMPATHU CHETTY SON & CO. (P.) LTD.
177, N. S. C. BOSE ROAD
MADRAS-1
Wholesale & Retail SILVER-WARE Manufacturers
SPECIALISTS IN CINEMA-SHIELDS, TROPHIES, GOPURAMS AND WATER DRUMS. ETC.

தகர்த்து இக்கட்சி முன்னேறத் திறன் அளித்துள்ளது. பெர்மிட்-லைசென்ஸ் ஆட்சியின் விளைவாகத் தாங்கள் அனுபவித்த சிறுமைகளும், கொடுமைகளும், அநீதிகளும் மக்களுடைய கண்களைத் திறந்துள்ளன. மிகவும் மந்த அறிவு பெற்றவர்களும்கூட நன்கு உணருமளவுக்கு இன்றைய ஆட்சி சர்வாதிபத்தியத்தை நோக்கிச் செல்கிறது. கம்யூனிஸத்தின் வழியிலேயே காங்கிரஸின் போக்கு செல்வதும், அந்நிய ஆக்கிரமிப்பு குறித்துக்காட்டப்படும் அலட்சியபாவமும் நம் முன்புள்ள பேராபத்தை மக்களுக்கு உணர்த்தியுள்ளன. பிரம்மாண்டமான திட்டங்களுக்கு நிதி சேகரிப்பதற்காகத் தீர்க்க முடியாத அந்நியக் கடன்களில் நாட்டைச் சிக்க வைத்திருப்பது மக்களின் பீதியை அதிகரித்துள்ளது.

இந்தச் சூழ்நிலையில் உள்ள ஆபத்தை உணருபவர்கள் காட்டும் வழியை நமது மக்கள் பின்பற்றுவார்கள்; மீண்டுமொருமுறை காங்கிரஸ் கட்சிக்கு வரம்பற்ற அதிகாரப் பட்டாவைப் புதுப்பித்துக் கொடுப்பது ஒரே கட்சி ஆட்சி வேரூன்றுவதற்கு வழியமைப்பதாகும் என உணர்வார்கள்; எனவே காங்கிரஸ் கட்சிக்கு வோட்டளிக்க மாட்டார்கள்; காலத்தின் தேவையை உணர்ந்து அதை நிறைவேற்றும் எழுச்சியைப் பெறுவார்கள்; சுதந்திரக் கட்சி அபேட்சகர்கள் தேர்தலுக்குப் போட்டியிடப்போகும் இடங்களிலெல்லாம் சுதந்திரக் கட்சிக்கே தங்கள் ஆதரவைத் தருவார்கள்; அதன் மூலம் ஜனநாயகத்தைக் காப்பாற்றுவார்கள் எனச் சுதந்திரக்கட்சி நம்பிக்கையுடன் எதிர்பார்க்கிறது.

*

THE KARUR VYSYA BANK Ltd.,

was founded in the year 1916. The story of its growth in the 48 years of service to the people is one fine record of banking sphere in Tamil Nad. Fine Traditions, Prompt service, and Prudent Investment and Lending Policy of the Management have gained the *TRUST and CONFIDENCE* of the people with the KARUR VYSYA BANK LTD. Now completing the 48th year, KARUR VYSYA BANK LTD., is serving its constituents intimately in its 30 branches and with the anticipated merger of other banks, with it. The KARUR VYSYA BANK LTD., will shortly be extending its sphere of activities with its usual courtesy and Service with many more branches in various places in Madurai and Ramnad Districts. Your kind enquiries are solicited.

KARUR VYSYA BANK LTD., OFFERS ALL BANKING SERVICE.

THE KARUR VYSYA BANK LTD,

(Registered Office : KARUR.)

CAPITAL & RESERVES	Rs.	25,00,000.
TOTAL WORKING FUNDS EXCEED	Rs.	5 crores.

C. RAMANATHA CHETTY,
Secretary & Manager.

With the compliments of

The South Madras Electric Supply Corporation Limited

TIRUCHIRAPALLI

The Largest Electricity Distribution Company in South India, established over 40 years back.

Area of Supply : Large parts in TIRUCHIRAPALLI & THANJAVUR DISTRICTS of the MADRAS STATE — covering 6200 Sq. Miles.

Consumers : 77,000 Nos.

Agricultural Pump : 4500 Nos.

Power Distributed in the area : 22,800 KW.

The Corporation offers all facilities to industry and agriculture.

Registered Office :
' POWER HOUSE '
Tennur, Tiruchirapalli-1.
(South India)

Managing Agents & Chief Engineers :
SESHASAYEE BROTHERS (Private) Ltd.
' Sita Sadan '
Williams Road, Tiruchirapalli-1.
(South India)

"BACK-UP THE SENTINELS OF DEFENCE
SPEED-UP INDUSTRIAL PRODUCTION"

☆

"ACCELERATE THE TEMPO OF
ECONOMIC GROWTH OF
OUR NATION
WITH
MORE SAVINGS AND WISE
INVESTMENTS"

Inserted by an

"FREEDOM IS DESERVED AND
PRESERVED BY DUTY-CONSCIOUS CITIZENS"

☆

"STRENGTHEN NATION'S
ECONOMY WITH
INCREASED PRODUCTIVITY"

Industry at Madras

WAGON
BUILDERS
TO
INDIAN
RAILWAYS

* DESIGNS
* GENERAL AND SPECIAL STRUCTURALS
* PRESSED AND WELDED WORK
* TANKS
* AIR VESSELS ETC.

Wagon Building in Collaboration with

M/s. METROPOLITAN-CAMMELL CARRIAGE & WAGON COMPANY LIMITED
BIRMINGHAM, U. K.

SOUTHERN STRUCTURALS LIMITED
GDC. Building, Cathedral Road, Madras-6.

Factory : PATTABIRAM, SOUTHERN RAILWAY

THE ORDER OF BATTLE

By RAJAJI

The new Prime Minister and his cabinet cannot afford to ignore public opposition and criticism. This throws additional responsibility on all those who can contribute to good Government who are not in the ruling party. The Swathanthra Party in particular, which totally eschews all communal bias and subversive ideas but wants the Government of the country to be carried on in terms of Part IV of the Constitution and with complete respect for the Fundamental Rights originally inscribed in Part III of the Constitution, has a great responsibility. Its members have a great opportunity to compel the ruling party to retrace its steps in many matters and adopt a reasonable course, for the welfare of the people.

The Nation battles with poverty and also faces external dangers.

The order of battle in internal affairs would be : First Production, before seeking to fight disparities; encouragement of competitive enterprise by lightening tax burdens and suitable fiscal policy; a revolutionary policy generating a sense of security in the minds of all farmers, without discrimination; free movement of all products without any zonal restrictions; equal opportunity for all citizens and giving up the systems of monopolies for a selected few not only because it is immoral and leads to corruption, but also because the talents and energy and capital of all citizens are needed to produce an expanding economy. These principles should be put in action and not simply mouthed in order to neglect them.

The order of battle for the defence of the country should be friendship with Pakistan and with the Western Powers, and not doing it alone driving the economy into bankruptcy.

Some Reminiscences Of Bapu During The Last Phase

By

Sri N. G. RANGA

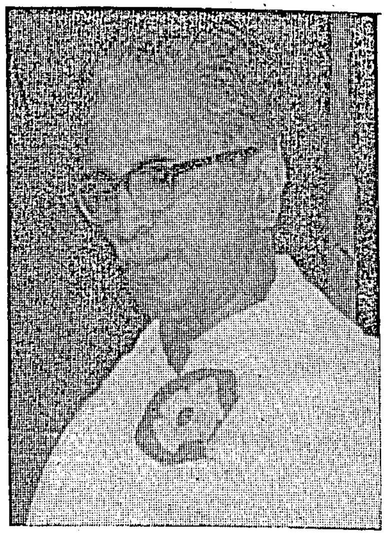

I was naturally in a state of great excitement and trepidation because the response given by Bapu to so many of my long cherished but shyly expressed thoughts and aspirations was so unexpectedly wholehearted. So many of my past experiences over a period of twenty years were battling against my sense of realistic exaltation over that day's (Nov. 1944) wonderful success.

So many of the Kisan-born Congressites of the thirties could not imagine the possibility of the success of my aspiration for Kisan Raj in Swaraj India. Even the Socialists and Communists working in co-operation with me on the All India Kisan Congress needed prolonged persuation from us, the Kisan Congressites, to agree to couple the Kisans with Mazdoors in indicating the kind of Raj we should have after the advent of Swaraj and so, it was with great difficulty that the GAYA SESSION (1938) of the Kisan Congress presided over by Acharya Narendra Deva accepted the ideal of Kisan Mazdoor Raj. Subhash Chandra Bose, the Congress President, was prepared to extend his blessings to our Kisan Congress but was hesitant when we asked him to bless the ideal of Kisan Mazdoor Raj. Indeed those Kisan workers who were fellow-travellers of the Communists were as reluctant to accept this ideal as so many of the orthodox urban-minded Congressites because they could not think of a State and a society which would be under the influence and control in due measure, to the hitherto politically under-privileged and socially submerged Kisan majority of our country.

I dared to preach persistently with the help to the faithful Kisan Congressites, this ideal as if it was a gospel truth

and worked at my studies to demonstrate both the right and historical ability of peasants and artisans to gain and exercise their due share of political power and social justice in order to achieve progressive and happy humanity within our democracy. All the time I was anxious to win Bapu's blessings for this noble ideal because I know that his blessings, would help it to gain the necessary spiritual, momentum and political currency and win an abiding place in the hearts of our masses.

As we were discussing the pros and cons of this ideal in our daily discussions during Jail Seminars, and lectures and Socratic talks, the detenus in Tanjore Jail used to exclaim, again and again that if only Bapu would agree to our political ideal, we could more confidently face the Communist challenge and hold the imagination and faith of our youths and students. So when I was taking my leave of the detenus, on the day of my release, in October 1944 one and all of them wished me all success in my forthcoming talk with Bapu. It is time I felt sure that if only I could ably present the case on behalf of our peasant masses for their just place in Swaraj India, Bapu of our dreams and contemplation would be sure to extend his blessings to our ideal. But how could I be sure that I alone would be enough to expound all our thoughts, ideology, plans regarding what should be our ideals to be achieved after Swaraj, when our struggle for Swaraj had almost got into a stalemate! All these and other fears were present in my heart every wakeful moment from the time of formulation of this ideal of KMP Raj in 1942 in Vellore Jail to that historic moment when I entered the presence of Bapu. Once I saw him welcoming me with his benign smile and blissful wave of his hand, I forgot much of my fear.

And when actually Bapu assured me of his abiding interest in our aspirations for Kisans and declared his faith in their right for due share of political and economic power, I was so much overjoyed as not to note the epoch making importance of that triumph of the tapas of all of us, the Kisan Congressites.

But as I was contemplating over the results of those talks in the light of all my past hopes, fears, disappointments I did begin to wonder whether after all, what happened on that November day was only a dream. I wondered whether Bapu approved our idea fully and unreservedly or whether there was any scope for his secretariat to water down his blessing. Again and again I marvelled at Bapu's freedom from inhibitions, prejudices – personal or political predilections. As I went for my interview on the next day, Bapu greeted me with his exclamation of the K. M. P. Raj and asked me what more was I going to ask him to give. That transported me to the realm of hope and happiness.

As our morning's talks were over Bapu advised me to put down in writing the points raised in the course

of the discussion, so that, he could give more precise answers, when I would meet him in the evening. So I was busy during the afternoon preparing my questions and Kurshid Ben, one of his Secrataries and a grand-daughter of Dadabhai Naorojee the G. O. M. of Swaraj, was very helpful in putting the finishing touches to them.

Srimati Bharatidevi and myself were privileged to take part in Bapu's evening prayers on many an occasion. We found those communions with God morally strengthening and inspiring. I used to feel as if my mind was being toned up. I could not be certain whether the inspiration and sense of moral exaltation I used to experience was due to the recital of songs from the Holy books of all religions during that prayer as such or to my awareness of the presence of Bapu and my sense of unity with him during that wonderful communion with some force or basic element of life that brought me so close to the noblest of all humans that I have known.

The great thing about Bapu was that he shared that high privilege of communing with God with the aid of both vocal and silent prayers with all the people who cared to join him. I was fortunate to draw moral strength and spiritual happiness from those mass and public prayers from 1926 upto the fatal month of 1948.

Therefore, when I joined him during the prayers of those two evenings in November 1944, I had already been attuned to the inspiring vibrations of that great experience of being together with him in prayer.

Twice or thrice I tried to look at Bapu during that first day's prayer. I found him suddenly transformed, so soon as the gong sounded and he adjusted his upper cloth, into another personality, millions of miles away from us all around him and withdrawing himself into himself. It was so difficult to realise that only a moment ago, he was so close to us, smiling, talking or in some sort of lively presence in our midst. When the moment for silent prayer came, it was so difficult for me to feel that he was in our midst at all. Such was his great power of withdrawing himself from his environment at the moment of prayers.

Those communions at prayer with him during those cold evenings on the sacred open space on the south of his cottage in Seva Gram made me realise the great responsibility placed on my shoulders by Bapu through his acceptance of our ideal of democratic Kisan Mazdoor Kalakar Buddhijeevi Raj. I felt myself blessed with necessary moral strength to spread his message in India and abroad. I could realise his great love for our Kalakars, as it was embodied in his epoch-making campaign for Khadi and all other village industries. I saw then more clearly than ever how passionately he must have been devoted to the peasants as a class of independent, freedom-loving, non exploitative, co-operative-minded and public-spirited manual workers of the best and most

ancient order. He appreciated their self-employed status and readiness to share their meagre resources with all their dependents. It was to protect and promote the interests of these two classes of toilers that Bapu dedicated the growing orders of public workers who sought his leadership since 1920. I was convinced that the National Movement had meaningful significance in his eyes in the measure in which it could and would appreciate our rural civilisation, avoid evils of urban life and industrial centralisation and exploitation, and would enlarge the scope for every human-being willing to work by hand and brain to enjoy a free and happy life without being a slave of the State or any organisational boss.

The fact of his having appreciated my studies about our political ideas and uttered through his own lips the very ideal of democratic Kisan Mazdoor Praja Raj, making it his own and assured his full support to the campaign of all coloured and under-privileged peoples all over the world to win national freedom and social progress, has lifted me up to a higher level of understanding of the depth and breadth of the vision of Bapu regarding contemporary movements for human happiness and progress.

He would not allow any scope, within his scheme of Social Organisation, for totalitarianism of any class or society, nor would he permit the bosses of the Soviet type or beauracratic order to rob the freedom of the masses. His would be the Gandhian way and not Gandhism and there would be full scope for everyone as he had demonstrated during those two memorable days, to make his constructive, and creative contribution to the growth of that Gandhian way. While these and other thoughts were coursing through my mind, my heart consecrated itself to the service of all humanity through the peace-loving and humane Gandhian leadership and ideals.

After the prayer was over and at about 9-00 P. M., I was again asked to see Gandhiji to get more clarification about some of the points raised about Kisan Organisation. I could see, after half an hour of our talk that Bapu was feeling tired, but could keep himself awake with an effort and his body was imperceptibly sagging. When I realised his painful effort to be attentive to my talk, I felt ashamed of my importunity to keep on with that interview, and so I begged Bapu's pardon and suggested that I might be permitted to leave him for the night. He smiled in such an affectionate manner, as if he was grateful to me but pressed me to go on with our discussion. I would not trouble him any more and so obtained his permission to withdraw for the night. Such was his sense of duty and he would discharge it at great personal pain.

I talked to Bapu about the urgent need for training our public workers in the idealogical and organisational spheres and narrated to him the good results achieved by the workers trained

in the Indian Peasant Institue which he was good enough to inaugurate in 1934. He agreed with me that we should organise an All India Samaj of Constructive workers, trained in such schools. Bapu wanted me to study the working of the Ahmedabad Mazdoor Sangh and said it was also trying to train workers to take up the responsibility of serving and leading the Working Classes. True to his blessings to me and the ideal of Kisan Mazdoor Praja Raj, Bapu persuaded the Hindustan Mazdoor Sevak Sangh of which Sardar Patel was the President and Gulzarilal Nanda, the Secretary, to accept this ideal and print it at the very head of its Constitution. Little wonder, that soon after, the All India Students Congress, Youth Congress and Kisan Congress adopted it as their ideal also.

The whole world mourned the sudden death of Bapujee on that evening of the 30th January 1948 as an irreparable loss to the causes of freedom, democracy peace and Dharma. But the world cause of peasants rural peoples and all the self-employed masses-who are till now almost unorganisable, in the modern sense-was orphaned by his swargarohan.

It was on that day I went into the Prime Minister's room in the Parliament House. Soon after the House rose to attend the meeting of the Executive of the Congress Parliamentary party, Sri Nehru came in and was beginning to talk to me and Sri Ayyangar, the Secretaries about the agenda for that meeting when he was called into the next room to answer a telephone call. In that brief interval the members were talking with each other as usual over the happenings in the Parliament. Soon Panditjee returned but with a grave demeanour. I feared he was going to be difficult in our meeting as he usually was when in bad mood. Sri Nehru told us that something terrible has happened and after a brief painful pause he said that someone shot at Bapu; he fell down and doctors were sent for and we should all rush to the Birla House.

My mind was all in a whirl and was rapidly getting benumbed. It conjured up the worst possibilities and I began to fear as if the whole world around me was collapsing. As I was speeding by car towards Bapu I remembered only a few days earlier there was an abortive attempt to bomb Bapu's gathering at prayers. I recalled my meeting with Bapu only a week previously. when he said " I am tired and tired. I wish to sleep sleep eternally, my eyes are burning but my mind is in greater anguish over all these horrors happening all around me ". So I began to be afraid that his end might have come to release him from the agony caused by the forces of communal hatred and vengeance.

When at last I reached that room where I had seen him so many times during the sittings of the Congress

Working Committee and many a personal interview-oh, how long it took me to reach him on this occasion from the gate to the room thronged as the path was with so many bereaved comrades-I saw him lying on the white cloth, covered with the usual snow-white Khadi upper cloth. He looked so serene. I felt that possibly he was self-absorbed with the pain of the wound. He did not look as if life had gone out of him. He did not look much different from how I found him on that January morning (in 1945) lying down on a mat in the sunshine in front of that famous cottage of his in Sevagram and sleeping all so restfully. So I was hoping against hope that our prayers would be answered and doctors would assure us that once again Bapu triumphed over death, Alas, a few minutes after we reached that room, doctors pronounced the painful happening that Bapu had already joined our sacred ancestors.

How we passed through those long long moments of sorrow and suffering, it is not now possible for me to describe. Men and women were all enveloped and gripped by an unbearable sorrow and anguish.

Bapu asserted himself through us all, once again by quickening our sense of duty and life's inescapable demands for action. Sri Nehru, Patel, Rajaji, Kripalani, Rajen Babu and so many of us were prompted by the crowds who gathered and the AIR to say a few words to condole with the masses of India. I thought of the sorrow and sufferings of the kisan masses and peoples of all communities and prayed that they and their causes of freedom, democracy and peace should be fortified with the spirit and thoughts of Bapu. I conveyed my confidence that Bapu's spirits would still be with us to inspire, guide and lead us in our endeavours to fulfil his hopes for us.

Soon the decision was taken to offer his last remains to Agni Deva at the Raj Ghat. At dead of night I returned home but I could not find any rest. My mind was going again and again over the many happy occasions when I had the great privilege of being with him in trains and cars in his tours in Andhra, in Sevagram, Bombay, Delhi, the Harijan colony and Bhangi colonies. I joined him in many a prayer meeting and in so many political discussions. My only consolation was that while I could not be at home when my father died, I was able to atleast see this noble Bapu in his last resting place.

The whole world was in deep mourning during the next week. Lakhs of us gathered at the Raj Ghat to witness the ascension and absorption of the worldly remains of that sacred soul in the body that we had come virtually to love, by all the elements and we sustained one another, by our common suffering and thoughts of Bapu and memories of his teachings to bear up with that awful loss.

I flew to Nagpur and took part in the memorial meeting, organised by the late R. S. Shukla the Chief Minister and then rushed to Vijayawada to join the great gathering of people in deep mourning. The Andhras used to vie with Gujeratis in their love and loyalty to Bapu and this blow was felt very much by them both. So I spent a week going from one town to another in Andhra, doing my best to assuage the people's sorrow and suffering. But all the time I was myself finding it hard to heal the wound that I found in my own heart.

Shri Nehru's condolence speeches in Parliament gave some consolation to people. But I could not find much comfort in his Government's policies towards agriculturists. Bapu disliked the augmentation of the State Powers of compulsory procurement, conveyance and sale of foodgrains and distribution of food rations in all towns. He realised the growing threat of controls and their source of power, statism, to the freedoms of our Peasants and other producers on one side and the vast masses of small consumers on the other. He was shocked to find how Nehru was fascinated by the post-war world's fondness for controlled economy. So he repeatedly warned the Nehru Government against its growing dependence upon controls and compulsory procurement of foodgrains etc. When his warnings seemed to have no effect on Governmental policies, he found it necessary to hint his readiness to go on Satyagraha against the continuation of war-time controls before that aweful date. It was only then that the Government agreed to withdraw the food controls. Thus it was Bapu who prevented that menace and gave breathing time to our masses to recover their freedom. No wonder they all felt so forelorn and orphaned by his death. That tragedy has proved to be the heaviest blow to me personally and to all the movements with which I have long been associated.

I realised more poignantly than ever before how weak I was in the committees and councils in which Bapu had placed me vis-a-vis Nehru's drive towards the reintroduction of controls over the procurement and distribution of foodgrains, because of the absence of Bapu. Previously I could go to him and report how and when I needed his guidance and word of support and used to moderate the attitude of Nehru. After the thirtieth of January 1948 I had no longer that last sanction to invoke. To what good effect we were able to put Bapu's affection for kisans and kisan-workers could be seen from the after-prayer-speeches he made in December-January 1948.

'CAUVERY' brand CHEMICALS
for Indian Industry

HYDROCHLORIC ACID
LIQUID CHLORINE
STABLE BLEACHING POWDER
CAUSTIC SODA (Solid, flakes and lye)
BLEACH LIQUOR
CALCIUM CHLORIDE
FERRIC CHLORIDE
SULPHATE OF ALUMINA
COMMON SALT
BURNT LIME
SLAKED LIME
POTASSIUM CHLORATE

KAMADHENU VANASPATI
Ideal cooking medium...
enriched with Vitamins 'A' and 'D'

THE METTUR CHEMICAL & INDUSTRIAL CORPORATION LIMITED
Mettur Dam R.S. Salem Dt.
Managing Agents:
SESHASAYEE BROTHERS PRIVATE LIMITED

CRITERION-MC-426

With the best compliments from

KOTHARI & SONS

Share & Stock Brokers, Merchants and Agents

HEAD OFFICE:
'Oriental Buildings'
Armenian Street, MADRAS-1

Phone No.: 22431-35 & 22535
Grams: 'KOTHARI'
Telex No: 325

☆

Managing Agents

Kothari Textiles Ltd.,
The Madras Safe Deposit Co., Ltd.,
Adoni Spg. & Wvg. Co., Ltd.

BOMBAY BRANCH OFFICE:
3rd Floor, French Bank Bldg.,
62, Homji St., Fort, BOMBAY-1

Phone No.: 252395
Grams: 'KOTARISONS'

☆

Associate Companies Managing Agents:

Blue Mountain Estates & Industries Ltd.,
Waterfall Estates Limited
Balmadies Plantations Limited
Investment Trust of India Limited
Kothari Sugars & Chemicals Limited
Kothari Coffee Curing Works
Kothari Superphosphate Factory

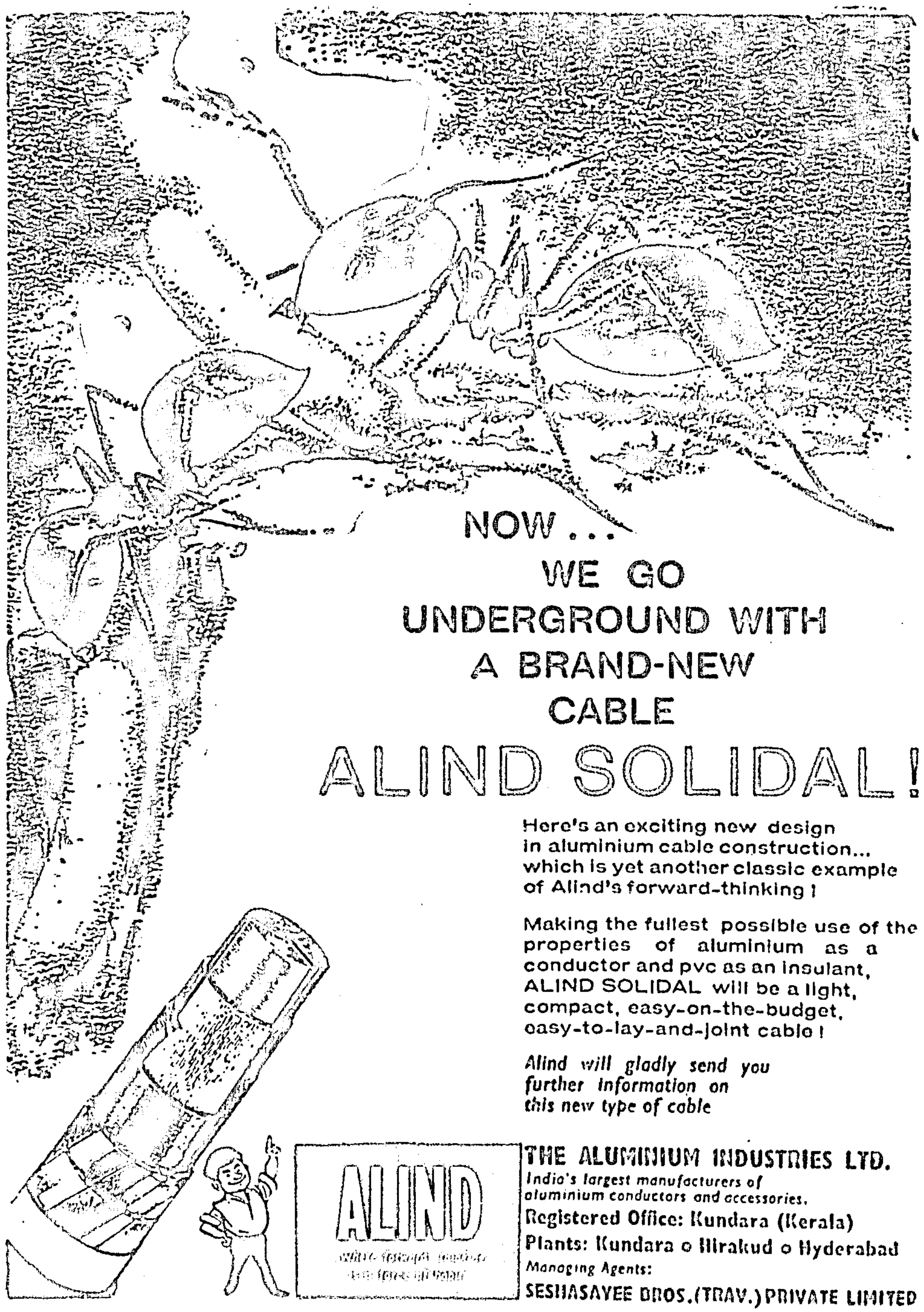

THE CONCEPT OF NON-ALIGNMENT

By

MR. FRANK MORAES

Editor-in-Chief "Indian Express"

MR. SHASTRI'S first assignment abroad will be the non-alignment summit meeting in Cairo in October. In the shifting kaleidoscope of international affairs the term non-alignment has come to acquire a somewhat different connotation than it had when Mr. Nehru first employed it way back in 1947. The thaw in Soviet-American relations has put Sino-Soviet cooperation into deep freeze while nearer home the Chinese aggression of October 1962 has altered the old Sino-Indian complex.

Projected against the concept of non-alignment was the doctrine of the cold war personified at one stage in the challenging personalities and policies of Jawaharlal Nehru and John Foster Dulles. A thaw in the cold war necessarily postulated an adjustment in the concept of non-alignment which is what Mr. Nehru seemed to be groping towards in the last few months of his life.

CHINA'S TRUCULENCE

Had the thaw been unaccompanied by other manifestations, the problems posed before the non-aligned world would have been less complicated. But as relations between Washington and Moscow grew less tense and prickly, though they have never been relaxed the attitude of China to Soviet Russia grew more truculent and minatory. Almost simultaneously China was embroiled with India. Obviously non-alignment could not emerge unscathed from this turmoil. The sights had to be adjusted.

As a means to an end, non-alignment is logically and demonstrably the best policy for a developing, newly independent country whose first priority is a period of peace within which to give economic content to political freedom. A non-aligned country cannot afford to offend either bloc. If it has any opinions they are best kept to itself. That this technique can be worked successfully is demonstrated by Switzerland which in the process of minding its own business has done very well for itself.

To be successfully non-aligned calls for the e x e r c i s e of two virtues—humility and practicality. Here again Switzerland provides a model, for while remaining neutral, which is a more honest term than non-aligned, she wisely maintains a sufficiency of armed forces to defend her neutrality should this be challenged or endangered at

any time. Neutralism costs money. Switzerland has also been humble and has not exploited her own peaceful posture by mounting a moral pedestal and preaching to Europe, if not to the world, the virtues of being neutral and peaceful like herself.

It is in the implementation, not the adoption, of non-alignment that India has gone wrong. We have been neither humble nor practical. Our habit of advising all and sundry on what they should do and how they should behave, has not surprisingly, exasperated those on whom this gratuitous advice has been showered and branded us as political Pharisees. Simultaneously, as the Chinese aggression demonstrated, our military safeguards in the interests of our policy of non-alignment were inadequate. A developing newly independent country, we were told, had to choose between guns and bread. In the result we are left with neither.

NEUTRALS

One development which disconcerted many Indians and outraged not a few, was the reaction of our Afro-Asian friends to China's aggression. To our surprise we discovered that they were non-aligned and even refrained from extending a modicum of moral and political support to India in the conflict. Yet why should we have been surprised? Our Afro-Asian friends were only flattering us by imitation, and we should have realised that their stance was inherent in the nature of non-alignment which is another word for non-involvement. They refused-from their point of view quite logically-to be arbiters in the Sino-Indian dispute. They wanted only to be neutrals. As arbiters they would have had to choose between the good or the right. As neutrals they did not need to have opinions or express them.

The obvious lesson to be drawn from this episode is that non-alignment is not collective security. The non-aligned countries of the world will no more automatically stand together in a crisis than will the African or Asian countries as between themselves. John Mander in a book entitled "Great Britain or Little England" (A Penguin Special) has some interesting, if provocative, things to say about non-alignment. He refers to the shock provoked in India by President Nkrumah's message to the then British Prime Minister, Mr. Macmillan, insisting that he send arms to "neither side" in the Sino-Indian conflict. Yet Nkrumah was only behaving, though with unnecessary officiousness, as a neutral. Mander observes (in the opinion of this writer rightly) that Nkrumah's action opened Indian eyes to the fact that "the logic of the median position favours the aggressor, especially where the aggressor is known for his ruthlessness and the victim for his moral sensitivity." This is certainly true of disputes as between Afro-Asian countries.

ILL-ADVISED

I think that the distinction India sought to draw between neutralism and non-alignment, in the sense that the neutral kept silent while the non-aligned had his opinion and insisted on voicing it, was ill-advised and not to our advantage. Thereby, unnecessarily, we projected an image of India as a political Pharisee insistent on voicing her opinion and moral authority in the councils of the world and attempting to exercise power without assuming responsibility. The explanation or excuse that India had to do so as a large country ("the biggest democracy in the world") begs the question. For the question then inevitably is "Why be non-aligned?"

Compulsive neutralism raises an old issue, that of means and ends. Gandhiji regarded non-violence not only as a means but as an end, a position which Nehru challenged. Ironically, Nehru himself in his passion for non-alignment sometimes seemed to project it not only as a means but as an end. One consequence was the equivocal attitude of the Colombo conference countries after the Sino-Indian clash.

It will be interesting to see how Mr. Shastri interprets and practises non-alignment. It will be easier to implement the policy if he takes India to the open and honest position of being neutral and of entertaining no desire to exercise moral authority or leadership in any area. He would also make his task less difficult if he and Mr. Swaran Singh regarded and implemented non-alignment as a means and not as an end.

THE RADIO HOUSE

(ESTD. 1937—PHONE 2266)

SINGARATOPE, TRICHY-8.

With Compliments to those who are keeping the fire of free thought & speech alive in our Dear Motherland.

From

THE RADIO HOUSE

TRICHY — TANJORE — PUDUTKOTTAI.

CONTROLS

By

Sri B. RAMACHANDRA REDDI.

DID you hear a story of the Moghal Court?

Beerbal a poor Bengali, unable to protect himself and his old mother migrated to Delhi and secured an interview with the Moghal Emperor. He requested the Emperor to grant him employment to protect himself and his old mother. The Emperor asked him what job he would be able to discharge. The reply was 'any Job'. The Emperor jocularly suggested to him that he can count the waves of Jamuna. Beerbal agreed and secured a Firman. He set up an office on the sands of Jamuna and ordered the plying boats not to move until he counted the waves. There upon he collected from them some amount and allowed boats to pass. He flourished in this trade and made some money. After some time the Emperor came to know about this and remembered the incident. He sent for Beerbal and accosted him whether he maintained the account of waves counted. He produced the volumes of accounts maintained by him. The Emperor then deputed him to do an unremunerative work, namely to be in watch of the Brass Gate. Beerbal secured a seal and began to issue passes charging at the gate something for each person entering the palace. Even here he made quite good money and flourished. The Emperor once more sent for Beerbal and enquired about his activities at the gate. He was satisfied at the resourcefulness of Beerbal and deputed him to an activity which will fetch him nothing, namely to strike the bell throughout day and night. The Emperor was in the habit of visiting his numerous wives in the harem and the visits were regulated by time. The Queens in the harem sought Beerbal's assistance and remunerated him fabulously for striking the bell to their convenience. This process remunerated Beerbal richly and went on for some time. The Emperor came to know about it. He discovered Beerbal's great resourcefulness and appointed him as one of his ministers to hold the finance portfolio.

The Controls that are introduced by the Government from time to time remind us of the Moghal court story. Controls have, to our knowledge and according to reports, not only completely failed but worked hardship on the producers and consumers. The middlemen and the controlling Department were the beneficiaries. In war time controls of food grains have proved this fact. The Government lost through controls 234 crores of Rupees to ration only 15% of the population, not to speak of the destruction of vast quantities of food grains due to bad transport, neglect and bad storage facilities. It was only the urban population to some extent that were benefitted by controls. The black-market prices rose exhorbitantly. The poor in the villages starved. The honest producer was marked as a thief and culprit. The trader was benefitted and the administrative staff got their supplies without paying for them.

In 1952 Mr. Rafi Ahmad Kidwai the then Food Minister at the centre toured the entire country by road, understood the situation, took the advice of Rajaji and removed the controls. The country and the consumer became happy and the prices came down to normal.

Faulty calculations of Food grain productions in the country created wrong notions of our stocks and promoted the import of huge quantities from U. S. under P. L. 480. Even here the faulty distribution and the creation of zonal system have promoted despair and distrust in Govt. management of controls. The people do not know how the U. S. stocks are handled and distributed. The wagon supply for transport of rice was painfully short inspite of paying Rs. 50/- per wagon to the station master for securing a wagon. This inadequate, costly and delayed transport by train necessitated road transport which the dealers had to resort to meet the demands of the deficit areas within each zone. The transport by lorry became costly not only because of the rising hire rate of the lorry but also due to the other incidental charges. Each lorry proceeding from the Andhra to Madras or Kerala has to pay Rs. 50/- at each check post and Rs. 2/- for each constable on the road. Thus the gulf between the producers price and consumers price became very wide. Further the oft changing orders of the Governments, centre or states, have baffled the confidence of the dealer resulting in his reluctance to buy from the producer,

About two decades back there was a Madras Govt. report which said that the producer will get only Rs. 0—8—3 of the consumers price of Re. 1/-. Things have not changed for the better now. The producers' cost has increased from 200 to 300% and expenditure before it reaches the consumer has also increased in a similar proportion. These are facts which the urban consumer does not know and the Food administration does not want to know.

The latest order of the Government of India fixing the price of rice in different states indicates only incapacity to think and inability to act correctly and wisely. The present administrative tendency in food grains diverts the attention of the producing agriculturist for production of agricultural commodities other than food grains and leads to the promotion of food grains imports indefinitely from U. S.

Controls of other sectors like commercial tax, State trading etc promote only corruption in administration, perdition of the producer and intolerance in the consumer.

Illegal controls have crept into other channels of administration. The movement of files in offices is controlled. They can be pushed only with a coin or a currency paper. Though the tolls on the road have been removed in 1932, they have grown in abundance at every office, hampering quick discharge of administrative work. Forced collections from time to time by the official for a Fund or a Loan called voluntary but raised by Govt. have controlled the legitimate work of the official. The State Trading Corporation and Commercial tax Department which earn even without handling the goods slow down the movement of goods and the progress of trade. The Export Promotion for foreign exchange, controls the use of cheap consumers goods by the nation Gold control is another that reduced self employment into slavery maintained by doles. Birth control is yet another that has failed to achive the object. Population growth in the poor and labour class is usually rapid, but there is no birth control there. The public money is thereby vastly wasted. The population growth reduction ratio has not been even 0.000001 per cent.

Similarly sugar control and cement control have failed completely, creating **blackmarkets** in the **broad day light**. The former sweetens and the

later cements the lives of the middlemen, whereas the consumer for whom the controls are sought to be imposed is in dispair.

Freedom of enterprise is controlled by the Permit, Licence, Quota system, which hampers honest economic progress. Thus the all round and increasing controls develop in India a decade of decadence where as in U. S., we notice a decade of development.

The Swathanthra slogan that the least administered state is the best governed, proves progressively a truth. Will the Congress Government try to discover it in the interests of independant India.?

With the best Compliments of :—

VASAN MEDICAL HALL

NETHAJI ROAD,

TIRUCHIRAPALLI—2.

WANTED A PARTY FOR CONSUMERS

By

Sri J. M. LOBO PRABHU, I.C.S., Retd.,

Editor: "INSIGHT"

The country is witnessing a Revolt of the Consumers. High prices have made everyone shorten on food. The workers without families eat less because they have to pay more in hotels. Those with families find that their increased dearness allowances do not cover the needs of their families. The Middle classes have, cut down on subsidiary food like milk, meat, vegetables and fruits as grain and oil absorb most of their pay pockets. Even the rich have become economical because wages, prices and taxes leave them little for maintaining their status symbols. The revolt has spread to industrial production because necessities leave little room for luxuries. Except the classes which have unaccounted incomes, others are spending more and buying less.

Though every one is a consumer, a very small number have the compensating advantage as producers. The rise in food prices benefits only those who have food surpluses, those with more than five acres, who constitute only 28.3% of the rural households. Even among these, only those who did not sell at harvest time have the advantage of the subsequent rise. Other producers suffer from the rise in the cost of raw material, including seed, on one hand and the fall in demand due to absorption of incomes by food. Wage earners find that wages have not caught up with prices and that in the prevailing inflation, enterprises are pulling in their demand for workers. It would be safe to conclude that at least 75% of the population is in distress from high prices, without any Party really representing them.

The Congress, in the image of the Mughals, has become a Bureaucratic Party, increasing the numbers and emoluments of the staff including now that of municipalities, panchayats, community and welfare projects, co-operatives and State Enterprises at the expense of the remaining sectors. This transition which follows the political overlordship of the Congress, is not realised by the people, who are called upon to pay incrased taxes. Other sections favoured by the Congress are only Power groups. There are the group created by Congress ideologies of bootleggers, black marketers, political bosses and touts. Secondly there are the tenants, 11% of the population, favoured by Land Reforms for whom other agriculturists and all consumers have been saddled with the payment of compensation, on one hand and loss of agricultural improvement and

production, on the other. The tenants favoured do not find themselves in a better position as they have to pay increased taxes. In any case, they have nothing to expect from the Government. In towns, the consumers are angry about food prices. The other group favoured by Congress, Industrial workers, is relatively small, only 3% of the population. It is more disposed to favour other Leftist Parties, which can naturally promise more than the Government.

The Leftist parties are even less representative, only of Industrial and organised office workers, less than 4% of the population. They have succeeded in elections because of their organisation to capture the votes of those dissatisfied with the Congress. As they stand now, they are politically weaker first because of the division in the Communists and second because the S. S. P. represents fewer Socialists than the parties it has absorbed. They would lose all support outside their parties, if the public could be made to understand that their support of organised workers not only adds to the price of consumer goods but starts the spiral of rising prices. In truth, there is no party more against the consumers than the Leftists, who have done little except for industrial workers.

The Jan Sangh party has not elaborated its economic programme though in the bid for votes; it has backed the current Congress and Leftist programmes for industrial workers. Its appeal is largely cultural, which in the existing communal tensions appeals to Hindus where Muslims form a considerable part of the population.

Only the Swatantra Party has represented the Consumers. though paradoxically, it has been misrepresented as the party of the rich. It has not been understood that its basic principle of Free Enterprise is for competition among rich producers for the benefit of the vast body of poor consumers. In opposing Controls, it opposes Monopoly, which in a closed market dictates the prices. The Swatantra Party must clearly restate Free Enterprise as Consumer Service. Secondly, the Party's opposition to extension of State Activity and Enterprises is to save Consumers from the burden of taxes and public debts, on one hand and official corruption and arrogance, on the other. The Party's foreign policy aims at reducing the burden of Defence expenditure, on one hand and of increasing assistance for development from Democratic countries, on the other. Its agrarian policy assures

permanent tenure and fair rents, without the cost and corruption of State ownership. It is the only party which has pressed for the abolition of land taxes. Its Labour policy is to create more employment by encouraging enterprise on every side. It respects individual rights, subject to the protection of the weak, through tried democratic laws, to increase the National Product and to serve the Consumers. It aims to make food available, not by creating unemployment to those engaged in conveying it, but by reviving competition among them to make food available to every place in the country, at the same price. If these simple equations can be clarified to the Consumers, no party will be nearer to the people than the Swatantra Party.

YOUR FAVOURITE SHOPPING CENTRE

GOPALDAS GARMENTS

43, N. S. B. Road.

TRICHY—2.

Largest Stockists Of :—

MILTON'S
FALCON
HARVEST TONES
INTERNATIONAL
BARONET
AND ALL SUPERIOR GARMENTS.

PARLIAMENTARY DEMOCRACY AND EMERGENCY

By

Sri R. N. SINGH DEO.

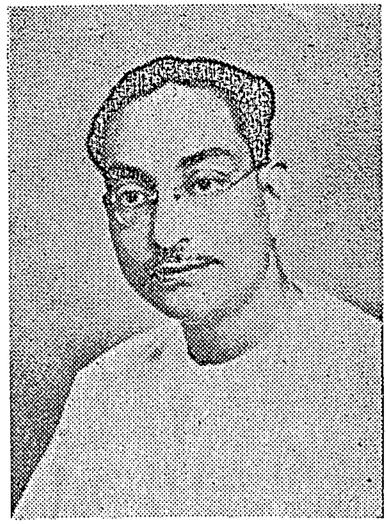

We still continue to be in an emergency. A question has already been raised regarding its justification and propriety and it seems to be receiving fresh consideration by the new Prime Minister and his Cabinet. The Prime Minister ought to give due consideration to the question whether or not the Government could continue the state of emergency for an indefinite period in the absence of any desire to take initiative in recovering our territories under forcible occupation of the Chinese and in the absence of or imminence of any military operations.

After the declaration of a state of emergency, Government have assumed extensive powers of detention without trial, control and regulation of life and property and of suspension of fundamental rights and civil liberties, under the Defence of India Act and Rules thereunder. These powers are similar to those assumed by our foreign Rulers during the second World-War when this country was not an Independent Democratic Republic. It will, therefore, be interesting to note how Parliamentary Democracy functioned during a grave emergency during the second World War in the U. K. In the prelude of precautionary measures in anticipation of the outbreak of war, a number of laws had been swiftly enacted by the U. K. Parliament some days before the actual declaration of War. Measures for control of coal consumption in time of War; rationing of coal, gas and electricity; compulsory insurance of ships, cargoes and commodities against enemy risks; plans for maintenance of petrol and oil supplies; provision of steel shelters; evacuation of children from vulnerable areas; complete mobilization of the Fleet; calling up of Army and supplementary Reserve and Air

Force Volunteer Reserve, had been adopted by the end of August, 1939. 17 other Bills – Bills relating to War measures became Acts on the 1st September, 1939. The National Service (Armed Forces) Bill, providing for military conscription, was passed on 2nd September 1939 on the eve of the declaration of War. Although the Emergency Powers (Defence) Bill was passed with near unanimity on the 24th August 1939, it is important to remember that it did not give extensive dictatorial powers to Government nor did it suspend the civil liberties of the citizens.

Immediately after the declaration of War on the 3rd September 1939, Mr. Neville Chamberlain (Conservative) Prime Minister of the U. K. sought the co-operation of both Labour and Liberal Opposition in a Coalition Ministry, but although the opposition was willing to give general support to war policy, the invitations were declined on the ground that the retention of independence of action might prove useful in giving expression to public opinion in its criticism of the conduct of the war without causing internal Ministerial dissension. But the main reason was that Labour was opposed to participate in a Government under the Premiership of Mr. Chamberlain and the Liberals also were averse to serve under a Prime Minister whose prewar policy of appeasement had collapsed. Mr. Chamberlain was not prepared to step down since the Conservatives had a Government majority of 200 in the House of Commons. So, the one party Government of the Conservative Party remained in control for the first nine months and one week of the war. Both opposition Leaders had declared their readiness to adopt sympathetic attitude and render all possible aid from outside as long as Government prosecuted the war with energy.

During this phase, the opposition continued its benevolent support; party considerations were in the main laid aside in the general desire to promote the successful prosecution of the war and there was no conscious attempt from any side to make political capital out of any situation. But although the groups tried honestly and loyally to achieve complete co-operation without equally sharing in the responsibility of Government, in the circumstances, it could not be a Government of complete co-operation between all the Parties nor of the full collaboration of the ablest minds in Parliament, and an under-current of struggle remained below the surface. The opposition did not give up its right of critical judgment of issues on merits and of exposing defects and deficiencies. There were occasional tendencies to revert to party alignment and strife and the Government also did not expect the other Parties to endorse all its actions.

The House of Commons did not become a compact body of yes-men and criticism was never entirely absent, although criticism tended to be selective with a motive to keep the Ministers keyed up to top pitch. Critical differences of opinion were freely voiced over the question of production and relation beween wages and prices, on the means test in the debate on the Old Age Pension Bill, on the policy of economic control, and over the question of utilisation of man power. Even during that epic struggle despite the benevolent support by the opposition, neither were by-elections suspended nor did the opposition fail to challenge divisions in the House on important issues. A division was challenged in February, 1940 in the debate on the Agriculture (Miscellaneous War Provisions) Bill, reducing Government majority to 33 and a division on 5th April on the question of utilisation of the credit balance in the fund, in the debate on the Unemployment Insurance (Increase of Benefit in Respect of Dependant Children) Order, 1940 reduced the Government majority to 21. In March 1940 the first vote of censure against the Government over the Palestine policy was moved during the war. On the 8th May, 1940, the opposition challenged a division with its implication of no confidence and Government's majority of 200 was reduced to 80 which was considered a sufficient indication for Mr. Neville Chamberlain to resign two days later, paving the way for the formation of the All Party National Government under the leadership of Mr. Winston Churchill.

Although in the earlier stages, there was no general offensive and there were only assaults on defaulting departments, there were repeated attacks on the Ministers of Food, Shipping, Labour, Transport, Mines and Information & Censorship, leading to change of four Ministers in the latter Ministry within a period of nine months and there were also changes in other Ministers and occasional reshuffling of the Ministry. Critics continued to doubt whether a sincere "appeaser" was likely to be a vigorous leader in war. Later on criticism developed at the relative unpreparedness of the country and at the feeble character of the leadership and developed into an examination of Government's general record and the character of Mr. Chamberlain's Ministry, culminating in the division of the House on 8th May, 1940 and the consequent resignation of Mr. Chamberlain. A Government majority of 80 in a vote of no confidence is not an insignificant majority. Yet the reduction of the majority from 200 to 80 was considered a sufficient indication of the changing trend of public opinion which induced Mr. Chamberlain to tender his resignation.

As long as a single party Government was in office, during a very grave period of emergency, Parliament was chary of investing extensive powers of control and of suspension of civil liberties in the Government. But soon after the National All Party Government was formed under Mr. Churchill's leadership,

Parliament did not hesitate in adopting most sweeping and revolutionary measures in British constitutional history, thereby staking the treasured liberties of the people, in the shortest possible time. The Treachery Bill imposing death penalty in serious cases of espionage and sabotage was passed through all three stages and was sent to the House of Lords in one day, on 21st May, 1940. The amendment to the National Service (Armed Forces) Act of 1939, was also passed through all stages on the same day. The most important and speedy passage of a Bill was the amendment to the Emergency Powers (Defence) Act of 1939 which contained provisions for revolutionary and extensive powers of complete control and dictatorial powers over person and property and by which civil liberties were suspended on the 22nd May, 1940. This Bill became law having passed through all stages through the House of Commons and then through the House of Lords and received the Royal Assent, all within the record time of two hours and forty-five minutes.

Althrough after the historic and stirring words of Mr. Churchill, the new Prime Minister, that he had nothing to offer but "blood, toil, tears and sweat," and that the country's only choice was victory or annihilation, Parliament was ready to invest the All Party National Government under the leadership in which all parties had full confidence, with extensive powers, it did not mean that Parliament ceased to be vigilant nor did this indicate any readiness to sacrifice private rights unnecessarily. The Supplementary Bill (Emergency Powers (Defence) No. 2 Bill) to set up special courts, received rough treatment from all sides of the House and would have led to Government's defeat had various amendments not been accepted. Amended Regulation 18. b gave sweeping powers of arrest and detention of members of organisations having association with the enemy or subject to foreign influence or control, without public trial with right of appeal to Advisory Committee on 24th May, 1940. But it is interesting to note that Sir Oswald Mosley, an ex-M. P. and Leader of the British Union of Facists, who had been detained under this regulation was later released even during the duration of the war, demonstrating the spirit of tolerance and respect for individual liberty in which Parliamentary Democracy functions in the U. K.

Parliamentary practice underwent significant m o d i f i c a t i o n s during II World War. There was weakening of the rule of 'whipocracy' and with the weakening of the disciplinary powers of the whips, independence of individual members was restored. The agency or criticism moved from the opposition Front Benches to the general back benches irrespective of party. Thus, even during the All Party National Government, the vigilant role of the opposition was not absent from the British Parliament. Even after its leading members joined the All Party Government, the Labour Party, which was till then the main opposition party, maintained its separate identity, and to some extent its independent voice and freedom of action for Parliamentary purposes. This was ensured by setting up an Administrative Committee elected by the (Labour) Parliamentary Party to occupy the Opposition Front Bench and to act as an Executive Committee with an elected acting Chairman (Mr. Lees-Smith) as temporary custodian of the Leader's authority within the Party. Although, in the changed context, its opposition function was a much restricted, even after assumption of 'full partnership' in the country's Government, the members of the Labour Party in the House of Commons held sternly aloof from the politics of coalitionism as Mr. Churchill's Government was not founded on a coalition of parties, but was a Government of national union. The parties on whose support it depended were in a curious way at once its friends and its critics. But Mr. Attlee had made it clear that the Party's independence and freedom would fortify and not injure the unity of the nation and the political solidarity was guaranteed by the fact that Labour entered the Government as partners and not as hostages, with the full support of the party in Parliament and the full assent of the organised Movement behind them.

Prevailing consideration in India are not comparable with those obtaining in the U. K. during the Second World War. Here the dangerous trend towards a party dictatorship was already manifest during peace time and the trend has become more aggravated with the extensive dictatorial powers during the existence of the state of emergency. Instances of misuse of the extraordinary powers against individuals and against the Press are not rare. Methods of coercion and intimidation with the democles sword of the Defence of India Rules dangling overhead, were employed even in the raising of contributions of cash and gold for the Defence Fund. Hence, these extraordinary powers have been given not to a National Government but to a One Party Government which is not restrained by any real check. Even the assertion of strength within the ruling Congress Party in the first week of November 1962, which resulted in the dismissal of Mr. Krishna Menon from the Ministry of Defence, was more like a temporary aberration after which the Party seems to have relapsed into the old regimentation of 'Whipocracy'. It is, therefore, essential for Parliamentarians and democrats of this country to see that the state of emergency is not unduly and unnecessarily prolonged for an indefinite period without proper and adequate justification.

How our One-Party Government Lacks the Elements of Real Parliamentary Democracy

By

Sri A. S. BHARATAN

OUR Constitution which is mainly a combination of the British Parliamentary system and the Federal Democratic structure of the United States, has lacked vigour and vitality mainly because of the lack of dynamism generated by the two-party system.

Because of historic reasons and circumstances, the Indian National Congress came to inherit power from the British and it has continued to maintain its hold on the country. This very fact has prevented the growth of a vigorous and purposeful opposition.

Only an equally matched two-party system can make Parliamentary Democracy the success that it has proved to be in the Western countries. So long as there is a monolithic party in power, the growth of a healthy and powerful opposition becomes difficult. This is what has happened in India. The direct result of such a monolithic one-party system is that those in authority become less and less responsive to criticism by the opposition and the opposition parties, in turn become more and more irresponsible in their criticism of Government. This is particularly so when they know that there is no chance of unseating the Government in power and therefore they can be reckless in their criticism, since they do not have to assume responsibility for running the government.

Such a state of affairs tends to make the ruling party become gradually totalitarian in its outlook and approach to national problems, because it is sure that there is none to replace it. Such a totalitarian trend gets augmented when dogma-bound political parties, like the Communist Party of India, egg on the ruling party to become more and more authoritarian in its policies and actions. In fact there is a systematic race between the ruling party and the Communists and their fellow-travellers in trying to prove who is more "Progressive in outlook and dogmatic in approach to economic and social problems.

This is what has happened in India during the seventeen years of her independence. The ruling party, the Indian National Congress has become an irreplaceable party in power. The political opposition parties, all of them, were splinter groups rather than political parties, in the ture sense are anxious to feather their own nests, and therefore are not willing to join hands much less submerge their political differences; and they are therefore irresponsible in their criticism. The ruling party in turn has tended to become somewhat totalitarian in its outlook, though swearing by Parliamentary Democracy and is perpetually trying to steel the thunder from the so called "Progressives" in its policies.

The result is that there is no Opposition worth the name to the ruling party, either in Pariament or in the State Legislatures. The obvious danger is that while India will continue to have the external trappings of Parliamentary Democracy, she will progressively become less and less democratic in her actions in the Western sense of the term, Parliamentary Democracy, and more and more authoritarian in outlook and performance.

This danger has assumed greater dimension in the last few years with Congress Leftists Communist fellow-travellers masquerading as "Progressives". The only way this danger can be overcome is through a proper and determined organisation of the opposition forces in the country, not motivated by any 'isms' but for the propagation and maintenance of Parliamentary Democracy in the real sense and the various freedoms guaranteed under it.

The Swatantra Party, which swears by no isms and does not claim to acquire the label of "Progressivism" is the only political party in the country which can organise an efficient opposition to arrest the current totalitarian trends. But the difficulty is that the Swatantra Movement while having the political vision, lacks the organisation and the much needed grass roots.

If your Conference succeeds in remedying these two basic defects in the Swatantra Movement it would have greatly contributed to the upholding of Parliamentary Democracy in India and freedoms that such a democracy guarantees.

PIONEER INDUSTRIES

No, 5. Macdonald's Road, P. B. 53, Tiruchirapalli-1.

Manufacturers of Hamsa Brand Stainless Steel Articles. Specialists in Solid Stainless Steel Wares.

"ECONOMIC PORSPECTS"

By

Sri H. P. MODI

There has lately been a sharp recrudescence of slogans and shibboleths in the ranks of the Congress. As the failures of the last few years of planning can no longer be glossed over, and have had to be officially admitted, an attempt is being made to cover them up by devising new catch-words to ensnare the electorate. Instead of sitting down to the task of analysing the causes, and re-adjusting the priorities and targets of our Five Year Plans, some of the Congress leaders seem intent upon injecting into our economy still larger doses of Socialism. If they succeed, we would have more of controls, more of nationalisation and more of taxation than ever. That way lies disaster.

For imparting health and vigour to the economy, it is necessary to look facts in the face and draw the right conclusions from them. At the outset, an appraisal needs to be made of how much the vast sums spent on development in the last few years have achieved, and what has been its impact on the well-being of the people. Let it be conceded that there has been an expansion in many fields of activity and a better integration of our economy- But has this been commensurate with the effort and the cost ? Can it be denied that agricultural production has been stagnant, prices and costs are rising, unemployment is increasing and there is much idle capacity in many of our established industries ?

That these and other disturbing features of the economy are due to defects and miscalculations in our planning is no longer open to argument ; in fact, there is growing evidence that, at long last, the planners themselves have begun to realise where their policies have led the country. The question is, whether they have the strength and the wisdom to retrace their steps and recognise the necessity of re-casting the Five Year Plans and the machinary for their implementation. From what has happened at Bhubanesawar, I am afraid there is not much room for optimism in this connection. The portentous resolutions that have been passed and the speeches that have been made indicate that many of the stalwarts of the Congress seem to believe that the cure for the failures of their particular brand of Socialism lies in still more Socialism.

Nevertheless, I am not without hope that a more realistic approach to this problem of planning may yet come about. But that by itself, though the first and the most important step to be taken, would not be enough. There is the problem of eliminating the enormous waste that is going on in the implementation of the projects that have been sanctioned. The reports of Parliamentary and other Committees bear ample testimony to the incompetence, negligence and corruption that characterise the execution of most of these planned enterprises. How much longer is this to be tolerated ? Have not the people, who are asked to bear burdens and privations of all sorts so that future generations may have a better life, a right to demand that the crores taken from them are well and wisely spent ? This would require a clean and efficient administration, which cannot be achieved by just creating more jobs and more departments.

An essential condition of democratic planning is, that the policies and methods of the Party in power should command the confidence and support of large sections of the people, and should not be just the handiwork of legislative majorities. It is also of the essence of national planning that every section of society, which has a contribution to make to the development of the country, be given the opportunity and incentive to do so, to the extent that the national interest would permit. This is what the Private Sector of the economy demands. It does not ask for any favours ; it wishes to be judged purely by what it has achieved in the past and by its potential for the future.

In the decade between 1950-51 and 1960-61, the contribution of organised industries and mining to the national income increased from 5.8 per cent to 10.5 per cent. Between 1950 and 1960, no less than 188 new items were taken up for manufacture by private enterprise for the first time in the country. Of these, 106 were in the difficult field of engineering. It is noteworthy that in this tale of progress, internal resources of industries played an important part, showing how essential profits are for economic growth. During the First Plan, Rs. 211 crores were provided by private enterprise from its own internal resources. During the Second Plan, this figure jumped to Rs. 400 crores.

Another direction in which private enterprise has contributed to the growth of the economy is, that of exports, which in 1962-63 crossed the Rs. 700 crore mark. They are still rising, despite the operations of the State Trading Corporation.

The obstacles to the attainment of rapid economic progress lie in the policies of Government, its passion for concentration of power in its own hands, and its imposition of harassing controls and heavy rates of taxation. In such a context, corruption which has assumed the proportion of a national malady, cannot be expected to be rooted out ; nor can the large-scale waste of the country's resources be arrested. If the men in power think that all they have to do to meet such a situation is to invent new slogans, they will soon find out that it is not possible to fool all the people all the time.

(March of the Nation 20—2—64)

THE GREAT ILLUSION

By

Prof. A. HIRUDAYASWAMI REDDIAR

SINCE the age of Plato, the pursuit of the Earthly Paradise where want and misery could be abolished had engaged the noblest intellects like Sir Thomas More. In the 19th century the first experiments for its foundation were conducted by the "Utopians". The history of these experiments is of some value at the present time when schemes are drawn up as if no one in the past had ever thought of them. Hence it is both useful and interesting to turn our attention to the experiments at establishing a voluntary society on the common ownership of the means of production. Of these experiments there were something like seventy in number; it is neither possible nor necessary to deal with them all.

The inherent futility of trying to organise society on the basis of common ownership and production of wealth, and its distribution among its members according to the needs of each had been demonstrated times out of number even when the experiment was tried under the most generous enthusiasm. When Lenin embarked upon the communist experiment in Russia, he was only imitating certain Utopians of the past with one difference. Robert Owen, William Lane, and other idealists in the 19th century endeavoured to found a new order far from the haunts of the capitalist world by the methods of sweet reasonableness, while Lenin had for himself the vast empire of the Tsars to establish the workers' paradise through the most hideous and savage methods of blood and iron known to history. The results of both the 19th and the 20th century communist experiments are the same bitter disillusionment starvation. and concentration camps. Among the schemes to build the mythical paradise undertaken in the 19th century, the one of William Lane provides food for reflection as well as mirth.

William Lane was by birth an Englishman, by religion a Puritan and by conviction an atheist. An ardent disciple of Karl Marx, he had been frenzied by the doctrines of the "Das Kapital" and quite early in life he became an apostle of the universal strike. Finding no honour in his country, he migrated to Canada where the prophet met with no better response. During this period a series of strikes and lockouts had broken out in Australia which resulted in the crash of several banks and the ruin of industries. Lane arrived on the scene of economic chaos with boundless joy and soon succeeded in reducing the workers to starvation and beggary. No doubt the employers were losing but the workers and their families. who were receiving on an average an annual wage of £ 170 per head now starved.

Gifted with remarkable powers of persuasion, Lane was soon the head of a large following to whom he depicted the glorious future of a workers' republic which he had resolved to found. Instead of labouring for wages, he cried, let them labour for themselves and keep the whole product of labour. They were now getting £ 170 per annum. Under the new dispensation he promised them £ 500. He floated a company, subscription flowed, and a large sum of money was collected. Like Moses of old, Lane despatched some men of experience to search for an ideal spot untrodden by man to establish the promised land. It was at last discovered in Paraguay whose government was willing to make a gift of an extensive tract containing some of the finest pastures and timber in the world. The pioneers returned to Australia to announce the happy tidings and arrange for the early occupation of the new Eden.

Lane managed to gather such ample resources that he purchased a ship to carry the chosen people who were carefully selected from the upper ranks of the working class. Though the ship was packed to capacity, it could not accommodate all those who had renounced the ways of the old world to found the workers' paradise in the new. The voyage itself was marked by two embarrassing incidents. The lessons of equality of workers had been learnt so well, that some of them wanted to have their say on the ways navigating the ship. Lane considered such practical applications of his oratorical outbursts highly intolerable and perilous and ordered them to hold their tongues. Some what surprised by this first taste of fraternity, the aspiring navigators submitted. The other incident caused a little more commotion. During the voyage, several of the faithful, particularly the young, were seen serenading the decks under the moon-light and indulgiug in romance. One morning Lane summoned the faithful and spoke in awful thunders about the tainted practiees of the capitalist world, and issued an edict that all romance must cease on the decks. Some of the bolder spirits questioned Lane's authority to order their lives. He answered the protest by producing from his pocket piles of papers and declared that he held the majority of the shares and was therefore the master of the company. At this capitalistic logic, the young sighed as lovers but obeyed as followers.

The ship reached the promised land and an advance party was sent to make preparations for the arrival of the immigrants. The pioneers of

democracy walked for two days and the question now arose where they should erect their tents. Nothing could be done till the general will had expressed itself. There ensured such an inceassant chatter about the exact location of their temporary abode, that no conclusion was reached till a downpour drove the animated pioneers to seek shelter under the trees. They pitched their tents in haste and proceeded to prepare tea to warm themselves. The rain turned into a deluge, and a furious gale carried away whatever was left of their slender epuipment. Shivering under the naked sky and without even a cup of tea to cheer themselves, the heroic souls were left to contemplate on the opening triumphs of the principles of pure democracy.

After these initial handicaps, they launched their colonial scheme by constructing dwellings of mud and rough-wood, more fitted for animals than for men as builders themselves observed; they purchased cattle, and implements and started on the career of building a brave new world. As Lane had yet sufficient money, one of the earliest equipment provided for the colony was a band. When these preliminaries had been completed, it was announced that certain officials of the Paraguan Government would do them the honour of a ceremonial visit. The band played, flags were unfurled and a great meeting was held. After several orations, the new settlement was formally inaugurated under the title of "New Australia".

For sometime the settlers continued their heroic adventure of toiling in common, and sharing the produce according to their requirements under the direction of Lane who played the part of modern dictators without, however, having recourse to purges and concentration camps. The conditions of life in the new Eden at their best were no better than those of the poorly paid workers in Australia; but they endured these hardships in the hope that the great millennium would take some time to dawn. A few years passed; the new order did not yet arrive. On the contrary the cattle became famished, the crops withered, and their implements were constantly lost. What was everybody's concern was nobody's. The autocrat Lane revised his old notions of the equality of workers, and placed the control of industrial and agricultural works under a few directors elected by the workers. And even then the economic affairs were not shaping according to the pattern described by Karl Marx.

In the meantime the heavy hand of Lane's dictatorship was felt in curious ways. Atheist as he proclaimed himself to be, he was convinced that alcohol was the devil. It came to his knowledge that many members had brought jars of drink from their homes, and that several crossed the frontiers of Eden to drink whisky. He gave orders for

a general search to be made, and all jars containing the heinous liquid were snatched and destroyed. There were disturbing murmurs and much gnashing of teeth among the settlers. When the evil continued among those who were resolved to solace themselves with whisky from drab and miserable existence of the workers' paradise, Lane summoned the aid of the Paraguan army and drove the obstinate rebels with the bayonets of alien capital.

While organising the new society, Lane provided that the workers should be superintended by officials of their own choosing. The tender democrat that he was, he had also laid down that if any group of workers were dissatisfied with the man chosen by them, they had only to ring a bell, summon a workers' council and depose the obnoxious official. It so happened that the poor bell was never given any rest and tolled all day long announcing the sullen dissatisfaction of some worker or other. The tocsin of democracy was sounded so incessantly that the entire colony was absorbed in the highly useful work of deposing one official and electing another. The only species of labour to which all took with unbounded enthusiasm was that of ringing the overworked bell-an art in which the boys excelled.

But these diverting activities were scarcely calculated to provide the people with abundant food, clothing and the luxuries of living on £ 500 per annum. Naturally they had to exhaust all their capital and starvation stared them in the face. A certain number seceded from the colony and demanded the repayment of a portion of their capital and went back to Australia. Lane gathered his flock, and informed them of the interesting fact that the average output of each was less than wages of an agricultural labourer in the wicked world outside, and that ruin was ahead of them if desperate measures were not adopted. He proposed to sell the entire cattle in order to raise new capital. These miserable beasts were sold for no more than the value of their hides. "Our cattle" he cried "many have gone but our forests still remain. Let us use our capital as wages, and turn our forests into gold by employing cheap native labour". The desperate use of capitalist devices rather late in the day could not avert disaster. At last Lane despatched his brother to Australia to canvass for fresh members and subscriptions. He got neither. The tidings of the new Australia had reached the old. The men were too satisfied with their £ 170 per annum to hunger for the fruits of Lane's Eden. Failing to obtain help from the wretched capitalist world, the prophet summoned his people and announced to them that they had brought ruin on their hoads by their wickedness, folly and selfishness. "As for me" he went on, 'I can work with enthusiasts only; and amongst you, though most have been found wanting, there are yet a chosen

few who are men after my own heart". With these chosen few he departed found elsewhere a new Kingdom, and abandoned the rest of the people to their fate. The unfortunate victims were clad in rags, and rushed out of the paradise to live on the charity of the people living in the exterior darkness. Many of them were shipped back to Australia by the heartless rich in Paraguay. The others obtained from the Government as private property the parts of New Australia which they had previously left unused through common ownership. Some of these settlers grew into prosperous farmers and retired to Australia with considerable fortunes.

But the story of the indefatigable Lane and his followers is not over yet. The ever-obliging Government of Paraguay granted Lane a new tract and once again the heroes started to reconstruct the communist castles. But the old problem cropped up; "each for all" meant nothing to eat. Even among the elect, Lane discovered the spirit of private gain and "Every man for himself and the devil take the hindmost" The women were the worst sinners in that each of them tried to appropriate the best of the common stock. Suddenly Lane announced that he was going to England, the land of his birth, and that he would return with new members and abundant capital. Lane duly returned with new converts. During his sojourn in capitalist England, Lane had grown so fat that was scarcely recognised by the starving colony. Among the new convers there were some who were speciments of robust health and good living. These could hardly believe their eyes when they saw the misery and starvation prevailing in the far-famed paradise. Their surprise knew no bounds when the citizens of the paradise vied with each other in appropriating their luggage containing the products of the capitalist society. From this moment there was no peace. Lane who had survived so many shocks and disappointments could not endure the sickening sight of jealousies, quarrels and conflicts among his faithful. Before another catastrophe overtook the settlers, Lane realised the painful necessity of departing from the new Eden if they were to be found alive. Wearied and disillusioned by the hopeless task of organising the workers to behave as if they were either ascetics or angels, William Lane cast a last lingering look on "New Australia," before boarding a ship to Melbourne. Back in the land where capitalism was still rampant, the hero sought his livelihood in the offices of a Melbourne newspaper.

William Lane was a sincere though misguided idealist. He failed not because communism was obstructed by the capitalist world but because it was inherently impossible to make men live "each for all". Outside a monastery or a religious house, a communist society not only does not exist, but cannot exist. Lane made

an honest attempt with excellent materials, and deserves honour for his unselfish enthusiasm. It is more than can be said of the modern monsters who have butchered thousands of kulaks and razed to the ground whole villages because the peasants cling to the soil and wish to own what they produce by their labour.

A few countries have sought to solve the problem of poverty and insecurity by abolishing the basis of the capitalist system-namely property in the means of production. The countries which have accepted the socialist order, in its original scientific meaning, have brought under public control and management all the means of production distribution and exchange. In this context, it should be clear that there is no distinction between socialism and communism as they are understood in economics. Socialism establishes an order where the individual is permitted to possess only goods for personal use. The means of production both in the socialist and communist system are owned by the State. Under Socialism every one is paid according to his work; under Communism every one is paid according to his need. Under both systems the individual is paid by the State. He has no power to provide for himself because he is not permitted to own the means of production-namely lands, factories, shops, small business units etc., It is very generally assumed that there are only two alternatives either to accept the capitalistic system or the socialist system. But the real alternative is not between the ownership of property in the means of production by none-which is socialism. The real alternative and the only alternative between the two is the widest distribution of property among the people. Such a system existed at one time and it exists now in many countries including India. Under this system it is not assumed that every one should own property for a living namely land, shops, small business units, small transports etc., etc. What is really intended is that the majority of the people should possess the means of living a free and independent life.

Capitalism as we have known it for over a century, the system by which a small number of owners of productive property control the mass of the population as wage-earners, is both dead discredited. It has always contained the seeds of its own decay, since it has proved itself unable to pay wages sufficient to keep the property-less millions in economic sufficiency, but has had to have recourse (and by no means always successfully) to various forms of State subsidy to prevent destitution. To-day it is succumbing to a new kind of regimentation: ownership of the means of production by the State.

The difference between these two systems, so far as the great body of wages-earners is concerned, is that under Capitalism they are free to withhold their labour or change their employment at will (though this free-

dom was frequently curtailed through economic stringency), where-as under State control these rights must be seriously diminished if not altogether withdrawn, owing to the necessity for bureaucratic planning to avoid State bankruptcy in any of its ventures. But since this latter system entails a greater degree of compulsion, it becomes necessary for the State, as employer, to take responsibility to a far greater extent than under Capitalism for the every day personal commitments of the wage-earning population. Thus it comes about that the mass of the people become dependent upon a bureaucratic ordering of their lives.

Both these social systems, deprive the citizen of his natural right to own and to organize his own life freely, and also because of the harmful effects upon human beings if it be the accepted norm of life. These harmful effects may be enumerated as follows: irresponsibility and a spirit of dependence upon an outside agency in all that concerns work and livelihood; loss of creative power which demands full liberty of action for its proper exercise; substitution of artificial communal units for the natural unit of the family; and, the loss of human dignity inseparable from the kind of work demanded from the bulk of wage-earners in mass production factories.

The 20th century has seen the progressive decline of two great forces which have built up the civilisation of mankind, namely religion and property. These two forces condition the mind of man and the shape of society The decline of religion and property have their inevitable consequences on society. We have paid the price, by two great wars and a great economic depression. In the absence of any ideal it is difficult to frame an economic system; what ought to be the ultimate objects of a right economic order. There are three very simple objectives; freedom, security, and progress. Any political or economic system must give economic freedom for a person to own the means of living, to shape his life, to found a family and to transmit the property to his children. On this objective no one can disagree. The second objective is some security for the individual against poverty, sickness, lack of employment and old age. And thirdly the system must allow scope for advancement and progress. For instance, a system in which all people are either equally poor or live under the control of the almighty state there can be no progress. If we consider for a while the history of human progress we will be convinced of at least one simple fact, the great literatures of nations, their philosophies their scientific advancement have been due to great minds freed from the perpertual preoccupation of want. Either these great men possessed properties of their own, or were patronised by men of property. If there are no patrons of learning there would be no progress. Hence the possession

of property is essential for the progress of society itself. If we agree on the ultimate objects of a right social and economic order we must admit that the individual is free only when he has the control over his means of living.

Men have always assumed that the highest form of property is land and that a country can truly be called prosperous and blessed if the majority of the population or the families possess family holdings namely agricultural lands sufficient to provide the needs of the family. Such a system is called "peasant proprietorship". It is even to-day the most widespread system of agriculture in the world. Neither the mechanised farm of the U. S. A. nor the collective farm of the U. S. S. R. can destroy this deeply-rooted and most ancient means of man's living. We have it in our country and in our state and it must be our endeavour to built up a system which has stood the test or centuries and of many revolutions.

A peasant proprietor cultivates his farm by the labour of his family and takes the whole produce of land. His farm is small, cultivated with limited capital but the great merit of this system is that he stands at no man's door for his livelihood.

The land is cultivated to the utmost advantage. Testimony is paid by almost all unbiased observers that small holdings yield better results than the mechanised farms: France, Belgium, Holland, Denmark, Sweden, Ireland, Italy and many other countries outside the iron curtain are examples of high efficiency of family holdings. One cannot but recall the words of the celebrated Arthur Young "The magic of ownership transforms sand into gold. Give a man the secure possession of bleak rock and he will turn it into a garden; give him a nine years lease of a garden, and he will convert it into a desert".

Experience proves that no more powerful motive can be brought into operation to encourage prudence than the prospect of a worker acquiring a plot of land which he can cultivate as his own property.

One other fact may be brought out in this connection, a point of some importance now. It is the experience of most people that peasant proprietors observe the greatest prudence with regard to marriage. As a general rule they are accustomed to a particular style of living. It is those who are poor and workless that show the least restraint with regard to marriage. A small landed proprietor of the middle class appreciates the value of his position, and is most anxious that his children should occupy the same happy state. Many writers of the 19th. century have drawn attention to the normal increase of population among the peasants and an abnormal increase among the working classes. We have the example of France where the population has been practically

stationary during the last thirty years. The reason is quite simple. The peasant proprietor knows quite well that his property has to be divided equally among his children. He knows the limit beyond which this division should not proceed and a just family pride, common to the peasant and to the noble-man makes him abstain from summoning into existence children for whom he cannot provide.

It is evident that a community consisting of peasant proprietors, a few large holding, a large number of small business men and a few large scale industries is indeed an ideal for planning to obtain freedom, security and progress. If there is agreement on these ultimate objectives, then we ought to plan for our state and for our country a system in which there will be the widest distribution of property in every form.

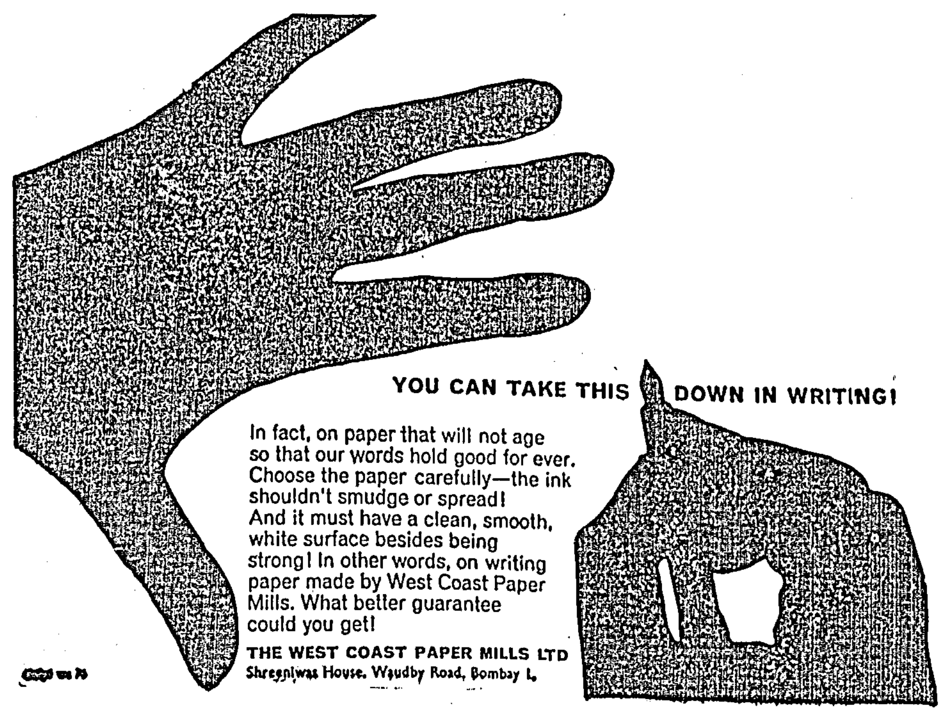

SOCIALIST PATTERN BREEDS CORRUPTION

By

Sri Phiroze J. SHROFF.

The efforts of the Union Home Minister, Mr. G. L. Nanda, to root out corruption in our country are commendable. Addressing a conference of the Bharat Sevak Samaj, Mr. Nanda said that moral standards in society had fallen to such an extent that sometimes he shuddered to look at the magnitude of the work. Mr. Nanda rightly added that the first and the main thing to be done to eradicate corruption was to create moral consciouness among the people and change their outlook.

The question is how to create moral consciousness among the people and change their outlook which accepts corruption as an inescapable evil prevalent in various walks of life? To emphasize the importance of enforcement agencies to eradicate corruption is to take hold of the wrong end of the stick. Why it is that corruption has assumed such vast magnitude in our days? The answer is that the totalitarian-type policies and programmes of the Government are primarily responsible for the country-wide corruption. Stringent laws, drastic punishments and preachings of Sadachar Samitis will be powerless against the demon of corruption if the Government persists in its perverse economic policies.

Doctrinaire planning by pseudo-economists who do not know the A. B. C. of the working of the human mind is responsible for corruption and other attendant evils which are rampant in our country. The great sages and teachers of humanity who propagated rules of right conduct for the people were, above everything else, great psychologists. They understood man's instincts. They had thoroughly probed into the basic motivation for human endeavour. They did not ascribe to human beings superhuman altruistic attributes which they do not possess at the present stage of their evolution. They, therefore, laid down rules which, while taking note of human failings and foibles would bring out the best in him. They realized that men must be given inducement for being good and that he cannot be whipped into being good. They knew that no enforcement agency can do what the policeman sitting in the heart of man can do. They therefore

inculcated the doctrine of individual responsibility. Their teaching was intended to harness the basic human drives and make man a happy and useful member of the society.

The teachings of the socialists and the communists are intended to bring out the worst in man. They are calculated to make a man self-centered, dependent, dishonest and cowardly. They inculcate the desire to get something for nothing and to live at somebody else's expense. This makes men crooked and of a thieving disposition. Robbing and pilfering public property becomes a profitable and absorbing pasture. Getting round governmental regulations and controls becomes the prime aim in life. Work is looked upon as something to be hated and avoided as far as possible. The great ambition of the people centres on getting on the band-wagon of the ruling clique and enjoy powers and possessions at the expense of the community which is reduced to the level of the dumb driven cattle. Under such a system production goes down and people suffer from chronic scarcity.

The wide-spread deterioration in national character and all-pervasive corruption in our country are the result of the implementation of "socialist" policies. Corruption would go down in our unhappy country, by 90 per cent if the Government were to do the following: (1) Stop interfering with production and cut down the number of economic controls to the barest minimum both on farms and in factories; (2) stop the expansion of the public sector and hand over the existing public sector concerns to the people as far as possible; (3) stop deficit financing and heavy taxation; (4) cut down the governmental expenditure to the bone and stop the expansion of the administrative machinery. Controls not only interfere with production but give power to the executive to amass corrupt gains. When production falls the prices go up. When corrupt official exact toll from producers and distributors, the latter add the amount of the exactions to the price and it is the consumer who suffers. Deficit financing is a veiled type of theft. By printing paper currency without any backing, the Government gets something for nothing. With created money, Government buys goods and services and creates scarcity and strain on people's legitimate markets. When prices soar, people who are in a position to exact corrupt gains, silence the still, small voice of the conscience and brazen-facedly say that they are forced to make corrupt gains to make both ends meet. Thus the vicious circle of socialism, controls, scarcity, deficit financing, rising prices, corruption, lapses in the highest echelons of administration, ministerial backsliding, fraudulent propaganda and further doses of socialism and controls is spun

to the ignominy of all who are involved and the ruin of the nation.

Communist ideology makes war aginst God and religion. It preaches that religion is the opiate of the masses and therefore religion should be denigrated. It propogates that morality consists in propagating and practising communism. According to the communist ideology whatever promotes the cause of communism is moral. Dishonesty, falsehood, injustice and violence are moral if they advance the cause of communism, Honesty, truth, justice, and humanity are immoral if they obstruct the cause of communism. Acceptance of this perverted ideology prepares people's minds for deceit and corruption. Contrary to the teachings of the great teachers of men throughout ages that ends do not justify the means, communsim preaches that ends always justify the means. Reverence for the Divine gives man strength to do the right and shun the evil gains arising out of corruption.

In our country corruption has almost become a way of life. Though there have been numerous convictions for bribery and corruption, there is no abatement in the incidence of corruption. It seems that the Government servants have come to regard arrest and conviction for corruption as a sort of occupational hazard. Corruption cannot be eradicated unless "Dharma" is installed in the heart of man and unless sound economic policies are pursued.

Telegrams : CONDUITS *Phone* : 2674

THE SOUTH MADRAS AGENCIES

16, West Bouleward Road, : : TIRUCHIRAPALLI-8.

Manufacturers of :—

Steel Conduit Pipes 5/8" to 2" diameter both Heavy and Light guages

AIR BREAK SWITCHES FOR H. T. MAINS

and

GENERAL FABRICATIONS OF ALL STEEL PRODUCTS

Distributors & Stockists of :—

PHILIPS, CROMPTON, G. E. C., BAJAJ, A. E. I.

for their lamps and light fittings, fans, Motors.

M/s. FERTILISERS & CHEMICALS TRAVANCORE LIMITED

for their Superphosphate in Tiruchirapalli Dist.

&

M/s. PREMIER FERTILISERS LIMITED

for Tanjore District

We hold Contractors Licence 'A' Grade and undertake electrical contracts big or small

From Gandhism To Nehruism Or Communism

By

Sri DAHYABHAI PATEL, M. P.

WITH THE COMING of Mahatma Gandhi on the political horizon of India, politics became something more real, with a goal to work for, an ideal not only to be cherished in one's mind but something concrete to be worked for and achieved, and something that called for sacrifice, for purity of life and a high standard of moral character. This country has always respected and worshipped people who renounced the world to seek Light and give comfort to ailing souls, minds and bodies, and Gandhiji's approach to politics therefore touched the masses and they were drawn to him at once. The arm-chair politicians, lawyers and others to whom politics was only a spare-time pastime, and who had dominated the political life of the country and the Congress till then, were soon thrown out. Gandhiji set the example of simple living and austerity that many found difficult to follow. But he was very liberal in this respect when it concerned others though he enforced it strictly on most of those whom he called his own, particularly the inmates of the Satyagraha Ashram.

During the 30 years of Gandhian era, the nation strived for independence, and the best from all walks of life—young and old, rich and poor, peasant and worker, factory labourer and factory owner were attached to him. People came to him to seek his advice though they were unable to follow his ideas in all respects. Workers came to him with tales of their woes. In fact, he was responsible for establishing the Ahmedabad Labour Union which has given Ahmedabad industrial peace and good relations with labour and prosperity to industry.

After 1857, the British Government treated the Musalmans with certain amount of suspicion—perhaps because in the background of their mind was the fact that the last rulers of Delhi were the Moghuls. They did not want to risk the remnants of the old empire to inspire people into another revolt against them. To establish their rule, they started giving liberal education so that they would have sufficient men to run their administration—as Macaulay tried to explain; but in fact what they wanted was clerical staff to run a country of such vast dimensions. So, it was the Hindus, particularly the Brahmins with their academic background, who took to English education quickly; some went abroad to England, qualified as barristers, doctors and for the Civil Service.

The knowledge in Indian languages and literature became of little practical value and hence apparently far sighted parents started sending their sons and sometimes daughters for education to England in their early age, Jawaharlal Nehru being one of such. The result was that they grew up in a completely strange atmosphere; they were neither Indian nor English, and many had to learn Indian languages and of rich historical and cultural heritage of this country, after their return from England. To them it was a real '*discovery of India*'. But it was not so in the case of Gandhiji as he has explained so well in his autobiography. Therefore, he was one with the people, he understood them, their feelings and how they reacted, and so was able to mobilize them for the attainment of Swaraj. In this also his high religious and philosophical background remained as for instance, his emphasis on non-violence, his personal routine of starting his day at 4 a.m. with prayer, a prayer which was not restricted either by the language or the religion n which he was born, but which was sufficiently broad and wide, like our own country, to accommodate our many languages, and faiths. It is well known that prayers of all religions were recited at his prayer meeting. The country was lifted up to a high pitch of patriotic fervour, mingled with a strong moral and religious feeling. It was this that drew people like Lala Lajpat Rai, Moti Lal Nehru, C. R. Das, C. Rajagopalachari, the Ali Brothers, Hakim Ajmal Khan and Dr. Ansari to him and with their help the struggle for freedom was forged. Disappointments came, but they never deterred Gandhiji or his followers, and they were able to keep up the spirit of the people until the attainment of freedom.

Gandhiji was acclaimed 'Father of the Nation'; his memory is cherished by every one, but the Congress, the organisation that he led started making capital out of his name and sacrifices and those of his followers, particularly with the masses in the rural areas, saying that Congress was Gandhi's Congress even though Gandhiji had ceased to be a member some 10 years before his death.

The Constitution for this country was framed and, because of Gandhiji, all parties were invited to participate in Constitution making, even those who had opposed Gandhiji and the Congress and sided with the British regime. Not only did they have a part in framing the Constitution but, some of them, like Dr. Ambedkar, were included in the first Government of the country.

But things began to change after Gandhiji's death, more so after the old Congressmen, associates of Gandhiji dying away one by one. While the

Constitution was framed with the idea of giving the people a democracy on the model of something that prevails in England or the United States, the two-party system, essential for the success of such a democracy, did not come about. While Jawaharlal Nehru always condemned groupism in the Congress, the Congress Socialist Party was a section inspired and encouraged by him to be used against Gandhiji and the old group of Congressmen. If enquiries are made even today with some of the people who know of the genesis of this party, this fact—though not very much known to the people—can be established beyond doubt. So, while Gandhiji forged the nation into a unity, his successor began by backing the splinter groups and trying to divide this unity.

The leftist ways—admiration for Communism by Jawaharlal Nehru—were known to Gandhiji but these he was able to control and also keep him in the Congress fold. Cleverly, Jawaharlal submitted to Gandhiji's leadership, worked for the Congress as its General Secretary under his leadership for many years, drafted many of the resolutions—even the Resolution of Karachi Congress Session guaranteeing property rights; and the resolution on religious freedom to all minorities and all sections of the people, was drafted and moved by Jawahar lal Nehru. But today all this he has conveniently forgotten.

He talks of land reforms of the Communist pattern. His Ministers slowly mislead people into believing that the reforms are to take away land from the large landholders and distribute it to the landless, whereas in point of fact, the land ceiling legislation in the States contains provisions of compulsory acquisition under certain circumstances so that all the land in the village could be brought under the communes. Even his Planning Minister has admitted that several States have been reluctant to proceed with these legislations, but the Prime Minister is bent on forcing the pace and the 17th Amendment is meant for that specific purpose. Just as he has played the game inside the Congress, he is playing the game between two sides outside the Congress not only in India, but even in the world. Today it is America that he likes, but tomorrow he discovers that he made a mistake and he cancels the VOA deal because it offends Russia, and his daughter makes a statement repudiating it in Moscow. Under what authority, one would like to know, could she say that India would never enter into an agreement of such type with any country, repudiating the agreement which bears the signature of representatives of the Government of India, duly authorised to negotiate under the seal and signature of the Rashtrapati himself ?

As his father Motilal Nehru had said, Jawaharlal is a poor judge of men and his condition today may be compared to the condition of the son of a rich father, who leaves a big legacy to an immature son, and what becomes of him after the death of his father and the trusted advisers that his father had! True friends who came to give correct advice have been brushed aside, while flatterers have managed to get their way. At the end of the War, when the British left, we had a large amount of Sterling balance to our credit in England. In these years of Jawaharlal's rule, we have squandered it and became a big debtor country. Even vanquished and divided Germany or atom-bombed Japan have recovered and are offering us loans. What have we been doing under Jawaharlal that we have to seek loans from such small and crushed countries who, in 10 year, have been able to rebuild their economy ?

And now a new plan—Kamaraj Plan—has been evolved; not to eradicate corruption, but to rehabilitate the Congress in the minds of the people. But how can it succeed if it means the change of a minister here or a Chief Minister there ? What is needed is the broom of the Kamaraj Plan right from the top, something that will clean the Augean Stables

In a democracy one party makes room for others, whether it is after a vote of no-confidence or a general election. The party that wins, corrects the mistakes of the out-going Government. Therefore the nation benefits. After every general election, if not earlier, the mistakes of the Government are thus corrected. Here we have a new plan of perpetuating the same policy and the same goverment, with only the difference in names of a few of the Ministers. Or is it, as many like me suspect, Mr. Nehru's plan to hand over the country to the Communists after his time is up ? On 13th September 1963, Communist flags were seen not only in their procession but on tops of government buildings and on government posts where flags of different nations are hung when foreign dignitaries are welcomed. The police or the government—if there was one—were totally absent. Is this not how the Communists took over in Hungary *or* Czechoslovakia ? Is not Delhi, the Capital of the Government of Jawaharlal Nehru, making it possible for the Communists to stage a drill and to practise how they will take over this country whenever they are strong enough to do so ?

(*Courtesy :* Organiser)

SWATANTRA AND LABOUR

By

Sri K. R. AVADHANI, B.A., B.L.,

Vice-President, Tiruchi Town Swatantra Party

Man, in his original state, was more isolated from the rest of the community than he is now. The Biblical concept of a man being his brother's keeper was little understood or appreciated. His wants were few and simple and could be obtained by a little personal exertion.

But, all the while, various forces in nature were at work complicating the situation in numerous ways. The increase of population threatened to reduce each man's share of the available necessities of life. And on the other, the multiplication of man's wants increased the number of items considered necessary for life and also encroached on what are called the luxuries. Therefore it became necessary for man to seek methods of producing the goods that he required and wanted. And as time went on, he improved the methods of production. Thus there arose an interplay between the two forces - one of Demand and the other of Supply.

When man's wants were multiplied another problem arose. When his wants were simple, he could supply them for himself by himself. But as they grew large in number, it went beyond the capacity of man to supply them by himself. And he had to depend on others than himself for such supply. Further as the quality of the goods supplied rose in utility, durability and beauty, it became necessary to seek for clever and skilled men to supply such wants. Thus arose a class of experienced, skilled and dedicated men who made it their profession to create goods or values and supplied them to those who needed them.

As conditions in the community became more settled and communications were improved, men who were wide apart were notionally brought nearer to each other. This process continued in the long course of ages to such an extent that goods available in one part of the community were not available in another distant part. Besides, in the nature of things, particular goods available in certain seasons of the year were not available in other seasons. But as man's wants in the mass were steady, the community of producers discovered modes of creating time and place utility for the goods to ensure a steady supply of goods all-round.

In the long run, special and distinct communities of persons engaged in production, transport and preservation were crystalised as part of the community. While the whole community, including the specialised communities

mentioned above, continued to be the consumer. Man's wants continued to increase. Distances were annihilated; mechanisation in production and transport and preservation reached such an extent that inevitably, what is called "Money economy" came into being. In a simple state of society a barter economy might be possible. But in a highly ramified state of society, money economy is inevitable. This factor in its turn, brought to the forefront the capitalist - the man who commands money, without which no business could be started. The capitalist could start an industry, build a factory, purchase machinery and install them and obtain raw materials, but the machinery has to be run and supervised by men. Therefore man-power is required as an integral part in every industry. And it follows necessarily that the earnings of the capitalist should be equitably shared between the two important parties, but for whose co-operation, production will be impossible, i. e., the capitalist and the worker.

During the last century the working classes have organised themselves and have become so vocal as to enable themselves to place forcefully and fearlessly their claims before the capitalist and the public. The decided advantage that the working classes have in outnumbering the few capitalists have in several so-called democracies, the effect of enlisting for the worker the sympathy of the Government. Thus is modern society, we find capitalist combining his forces in companies and cartels, while on the other side, the workers have large labour unions and federations of unions. As the two above sections tend to have conflicting claims and their importance to the community is great and as it is vital to establish good relationship between the two, the only organised third party available to-day being the State, it becomes incumbent upon the State to interfere and settle the dispute amicably. This three-party effort was tried with very great measure of success by that bold and intrepid labour leader Mr. V. V. Giri during the time he held the office of Minister in charge of Labour at Madras and later at Delhi. But it must be admitted that the decisions of the Government in such discussions tend to be more political decisions than otherwise. Therefore, it is necessary that we should evolve a machinery by which the views of the consumer who makes up the community in its entirety as distinguished from the producer, the entrepreneur and the business-man who form but a part of the community could be reflected. After all at a tripartite conference, the capitalist and the labourer are represented individually. And the Government in seeking to do justice between the two parties ought never to forget that there is a yet third party, whose interest it can never afford to ignore. This is the class of the consumers. The capitalist is organised and able to look after himself. The worker is organised and able to look after himself. These two classes may be said to be comparatively compact. *But the vast un-organised class of consumers are*

not yet organised. This is a great draw-back in our society. For after all the capitalist and the labourer can shake hands and pat each other on the back, but the man who pays through his nose is the consumer. And equal justice could not be rendered to each class in the community and the whole community so long as the claims of the consumer, are not given the recognition and respect which are their due.

This important aspect of the matter has not been dealt with by the various political parties in our country. **It is the unique glory of the Swatantra Party to have placed the claims of the consumers on a par with the claims of the producer, the investor and the worker.** Social justice becomes practicable on this basis and not otherwise. I believe there is more in the first one sentence of 35th Article of the Manifesto of the Swatantra Party than in all the constitutions of all the political parties in this country put together.

With best compliments from :

SESHASAYEE BROTHERS (PRIVATE) LTD.

Regd. Office : "Sita Sadan"
4, Williams Road, Cantonment
Tiruchirapalli-1.

Managing Agents of:

1. The South Madras Electric Supply Corporation Ltd., Tiruchirapalli.
2. The Mettur Chemical & Industrial Corporation Ltd., Mettur Dam R. S.
3. Seshasayee Industries Ltd., Vadalur Post S. A. Dist.

SESHASAYEE BROTHERS (TRAVANCORE) PRIVATE LIMITED

Regd. Office : 'Bakthi Vilas'
Kalamassery Post, Via. Alwaye
Kerala State.

Managing Agents of:

1. The Aluminium Industries Ltd., Kundara Kerala State.
2. Seshasayee Wire Ropes Ltd., Edathala Post Via. Alwaye Kerala State.

PLANNING AND THE PEOPLE

By

Sri S. NARAYANASAMI

India has had a triple dose of planning in that we have so far had three five year plans implemented by the Planning Commission, the last of them three fifths. What has been planned is economic development of the country according to a certain time table that claims to reckon with what comes first what second and so on. Planning implies and involves a recognition of limitation of resources, man power and modern techniques within the country and the fact that machines and those who can teach us to operate them economically, have to come from outside and have to be paid for or borrowed on terms agreeable to those countries that can lend the men and the material.

Now all these plans and the layout of money, men and material are obviously for the benefit of and to improve the economic condition of the people of India, who are by and large poor. Seventy per cent of them are agrarian by occupation and have small and often precarious farm surpluses and hence are declared by our economists as carrying on subsistence farming – that is to say employed to that limit of productivity which would enable them to keep body and soul together. It is obvious that we must make a beginning with improving our primary economic activity – Agriculture. The first step in such a programme is to improve the quantum of agricultural production – in a country whose population is increasing at a rate, which is itself accelerating and which presently means and involves an addition of 6½ million mouths per year to feed. A rough idea of the pace of intensification of population density can be had from the fact that India after the 1947 partition had more population within 10 years thereafter, than it had before partition. Mother earth has a fixed quantum of land, a part of which is arable and she is in no position to oblige a fast proliferating population by expanding its cultivable area. Human ingenuity does the job of converting uncultivable land into cultivable area to mitigate pressures.

Meantime the Country has concerned itself not with increasing food production, but with legislating and with implementing such runaway ideas as who should own how much land and what the cultivator's crop sharing should be and such like. We have had food deficits even in the pre-independence days and parts of the country were dependent in good measure on imports from Burma. After World War Two dislocations, Burmese agriculture was disorganized and our deficits began meantime to assume gargantuan proportions. The

rate of increase of foodgrain production within the country unhappily could not keep pace with the snowballing needs of a population, that increased at a pace that is creating diversified imbalances in our economy. We have had Uncle Sam shipping PL 480 wheat to us to meet our deficits and it is lucky for us that U. S. Government has still surpluses of wheat and ships in which she could send them over at short notice. If, instead of producing tomes and ponderous reports and inviting foreign agricultural experts to tell us what is wrong with our agriculture, we had allowed urban capital to flow into rural agriculture, as it was tending to do in the post World War II and in early Independence years and clamped a moratorium on implementation of cock-eyed land reform ideas, we would have had a problem of far smaller dimensions on our food grain front. The food deficits have been a major cause of present inflation, and wage structure upsets in industry, apart from becoming mincing machines of the reputation of successive food ministers. Our major mistake in planning, that has made people feel they are being planned against than planned for, is that on the Agricultural front, we have had a programme that disturbed tenures, ownerships, cultivation rights and rural credit and provided few incentives for cultivation. In the result, between a mounting population on the one hand and negligible improvement in food grain production on the other, our dependence on external sources for food supplies was never greater that today. We try to practise escapism by talking of "Crash programmes" and putting food production on a "War footing". Verbal heroisms are not substitutes for adequacy in basic production.

On the industrial development front, we have done some work – we have set up a large number of new industries. They are beginning to do a reasonable job of substituting imports. But this encouraging phenomenon has been accompanied by problems. Uncertainties of raw material availability, high transport costs, high wage demands and insistence on labour amenities which it is not possible to provide with the limited resources of industrialist, confront the industrialist, even as he enters the gateway of maiden operations. High cost of imported machinery swollen by customs duties, high cost of processing material inflated by excise and sales taxes and mounting cost of electric power are among the other problems. On top of all this comes taxation of corporate profits, that renders a fair return on invested money very difficult and leaves very little indeed to plough into industry. In the result the indigenous industry produces goods at high costs and this results in high consumer prices. The consumer wonders why in the name of indigenous production, he should be asked to pay such unconscionable prices for goods that were being imported and sold at very reasonable levels.

Our public sector industries produce fertilizers, steel, machine tools, telephones and some other materials. We know what the end prices of these are and

wonder. We are asked not to, because capital costs in terms of costly imported machines and no less costly erection charges are high, and operating costs are high because of high wages, elaborate and well-serviced townships and so on. But the people continue to wonder and ask how are one of the poorest people in the world (in terms of accepted per capita income figures) to consume such high-priced material. The cost is so high in most cases that they cannot be marketted outside India – because other countries produce them cheaper. With subsistence farming still the rule and with the creation of effective demand for goods dependent largely on a prosperous agricultural community that has good farm surpluses, what sense of direction have we given to all our plan effort asks the man in the street.

One hopes the sagacious men in Yojana Bhavan that are working hard spelling out a Rs. 20,000 crore Fourth Plan are not too busy to give a convincing answer. When one is forthcoming, people will feel the Plan is for them and not for the Planning Commission and their expert advisers.

Phone : 33786

V. S. SRIKUMAR

Importer & Wholesaler of All Kinds of Chemicals, Reagents &
Stockist for S. Merck Vitamins & Sorbitol

495-A. MINT STREET, MADRAS-3.

On the Solemn occasion of the Second State Conference let us reaffirm our resolve to restore Individual Freedom to its high pedestal.

FOR ALL YOUR WEDDING REQUIREMENTS !

Suitings & Shirtings
Sarees & Cholies
Please step in

H. N. HABIB & Bros.,

54, Singaratope Street, TIRUCHIRAPALLI-8.

WHAT IS DEMOCRATIC SOCIALISM ?

By

Sri Sri PRAKASA

IT is a curious fact that we very often use words the exact implications of which we do not understand. Not unoften we are inclined to use what appear to be attractive phrases that may have gained currency without appreciating their meanings ourselves. A habit like this may easily be dangerous for the consequences may be fatal, and their effect on the minds of men almost disastrous.

For some time past we have been hearing that the ideal of our leaders is to establish democratic socialism in the land. Democracy is a word that has been used since Aristotle's time, when he elaborated various forms of government, and spoke of their beneficient and malificient phases giving definite names to each. He described a government of the many as 'Polity' if the same was worked for the welfare of all; and called its perversion 'Democracy' if utilised for selfish ends.

Now, generally speaking 'Democracy' is regarded as government of the many i. e. the majority, in its good aspect; and in order to keep up the analysis of Aristotle—the father of Western political science—the learned have invented the word 'ochlocracy' to denote the perversion of this form of government when the majority in power representing democracy, rules in its own interest, and not in that of the people as a whole.

OLD & NEW

Though democracy is thus an old conception—coming down for over two thousand years—the idea of socialism may perhaps be regarded as having been born say only about 200 years ago. Perhaps the United Kingdom (i.e. England really) may be regarded as expressing this principle of democracy at its best, though it is quite on the cards that many may think that America presents it even better because of the more or less complete separation of executive, legislative and judicial powers of the State as envisaged by Montesquieu, which England does not, where the legislature is dominated by the executive.

Socialism after its many struggles in France, England and other countries, has found its expression in almost its most extreme form in the Russia of the post-revolutionary (1918) period. Some may be inclined to think that the present-day China represents it better. I have ventured on this rather long introduction so that we might try to understand our own ideal of democratic socialism in its proper perspective, and not be lost in the cloud-land of an aspiration, which may be impossible of realisation in the world, with all its limitations and its strict laws of nature.

I have no desire to indulge in cheap learning. I do not want either to embark on the study of the problems involved from the standpoint of theoretical political science. I am looking at the picture as a layman—a person of ordinary understanding—anxious to learn, and also to help as far as lies in his capacity to better the state of affairs around him.

So far as I can see, democracy recognises the inherent differences between man and man. It seems that all men are really not equal so far as their physical bodies, mental capacities and spiritual bents, ambitions, temperaments are concerned; but democracy also recognises the need of every one getting an opportunity for the attainment of what he is capable of and also regards it as the duty of the state, that it creates, to care for all those who may be physically and mentally handicapped. It recognises that the world is a world of struggle and competition, and that its welfare and advancement lie in allowing free play for the exercise of human nature in this behalf, subject to proper control in case that should tend to become anti-social i. e. harmful to others, and inclined to throw the weak to the wall, or crush them out of existence.

Democracy also takes it for granted that everyone knows his own interest best, and so it gives an equal vote to all in the expectation that the forum called the legislature, in which the general mass of the people will be represented as the result of general elections, will consist of representatives of all interests, each of whom will present before all others his own difficulties, and see that everybody's welfare is being equitably considered, and as far as possible everybody assured of a fair deal.

The result of this thinking and acting as we see in England, is, the formation of definite parties that take power in turns, and work under the strictest scrutiny of the public eye with the torchlight always turned on them, so that the smallest defect could be exposed and proper steps taken to remove it. The governance of the country is therefore in the hands of the people as a whole all the time.

Socialism, on the other hand, has for its ideal the ensuring that everyone contributes in labour—physical, mental or otherwise—to the utmost of his capacity, and receives in return of the same, all that he needs. This means that the capacity of each man is to be assessed and his needs prescribed. For this, some authority is wanted. That authority, in the nature of things, can only be the state. The state is not a human being, but a mental entity which can function only through ordinary human beings. Thus the state

comes to mean the power as exercised by a few in authority who are supposed to be in a position to know what every person's capacity is and what he actually needs. The state thus comes very prominently in the picture, and it tends to be totalitarian with a few—very few indeed—persons monopolising all power. There is very little freedom left for even thinking, let alone acting. to the general mass of the people. I believe this is so in Russia, and even more so in China.

If all that I have said above is at all correct. then democracy and socialism are really very different each from each, and cannot be combined, as the juxtaposition of the words 'democratic' and 'socialism' shows that they can be. If proof of this were wanted, it can be found in the very lurid fact that America, that stands for democracy, and Russia, that stands for socialism are at endless ideological war, which threatens to turn into a shooting one at any moment. If democracy and socialism could be brought together in a harmonious whole, this should not be the case; and the world would not be on tenter-hooks all the time, in constant terror of a global war—the third great war threatening our civilisation itself, that has been built up by the patient labours of man through the centuries.

We must not forget also that our Constitution has given us the status of a Sovereign Democratic Republic, of which the word 'Democratic' is easily the most important. The makers of the Constitution were not thinking of socialism even though the example of Russia, no less than that of England and America, was before them. The ideal of socialism has come to the fore because that is the platform, and the programme of certain political parties of the country.

Our leaders, who are actually in charge of affairs, have, I believe, talked of democratic socialism with a view to telling the people that they stand both for democracy and socialism, so that the ideal of our constitution makers and the ospiration of certain political parties may alike be fulfilled. The task seems difficult; and the object almost unattainable, for there is an inherent and inseparable conflict between the two conceptions; and it is best that we should know where we stand.

In the matter of running of the government of a country and the consolidation and organisation of the society in which it functions it is best to take the psychology of the people concerned into active consideration; and so conduct affairs that all changes that may be necessary for the reaching of the ideal, may come, in the form of natural evolution, and not by shocks and jolts, and certainly not by the exercise of physical force in the form of stringent penal legislation by those in power. We are an intensively individualistic people, and we like to be left to ourselves, as far as possible,

For us that government is best that governs least. We have, as a rule, a horror for the interference of the state in our private life. We do not like constant supervision of what we should eat, how we should live, how much we should work, etc. etc. But we have also to go with the times, otherwise we would be lost. Democracy suits us best, because it recognises that we ourselves know our own interests best, and gives us an opportunity of ventilating our convictions in forums where laws are made, so that everybody's welfare may be reasonably assured, and individual freedom guaranteed to everyone.

We are nervous of socialism because, however attractive its objective may appear, in its actual working it goes counter to the democratic ways of life. All attempts to combine the two would really mean the adaptation of socialism in its extreme forms, and that would not be good for the race, inasmuch as it will upset the even tenor of our lives, and cause confusion, when we are anxious for progress on peaceful and harmonious lines.

The ultimate purpose of socialism, so far as I can understand, is that there should be no poverty and want, on the one hand, and no excessive affluence and ostentation on the other Democracy can effectively take steps to vanish penury and starvation, and also prevent accumulation of wealth in a few hands as effectively as socialism can do. These matters become important, for, I presume, it is not the desire of persons concerned to keep them merely as subjects for academic discussion, but to implement them.

Those who propagate particular belief principles and ideals, have also to show by their personal lives as to what exactly they are aiming at. If their lives do not conform to the ideals they preach, then their actual influence on the minds of the people in general would be particularly nil, even if they receive kudos and applause for their high aspirations. One would naturally like to learn from a person who advocates democratic socialism as to how exactly one has to conduct oneself in life commensurate with one's means and conditions; and that can best be learnt by how the preacher himself lives.

The proof of the pudding is always in the eating; and I doubt if those who propagate various doctrines are really proving by the manner of their own living as to what exactly they mean. I, for one, have been feeling confused for a good long time past; and I shall indeed be happy to have a clarification of my doubts so that I may also be able to follow the leaders in a very practical manner, by proper adjustment of my own life, in my own humble way, to reach the goal that they have in view.

Courtesy—Indian Express.

The Image Of The Swatantra Party

By

Prof. M. RATHNASWAMY, M. P.,

Vice President, Swatantra Party.

WHAT is the image that the people have of the Swatantra Party? In other words, what do they think of it? In the first place they think of it as a rich man's party. And they have some justification for it Because a rich man here and there, like Sir Homi Mody or Mr. G. K. Sundaram or a Maharani like Gayatri Devi of Jaipur or a few Rajahs like the Maharaja of Patna or of Kalahandy in Orissa (such rich men can be counted on the fingers of one hand) are its enthusiastic supporters of the Swatantra Party it painted by its opponents, mainly the Congress and Communist Parties, as the rich man's party. Also because the Swatantra Party in its published policies and programmes seeks to defend the rich against unjust and unjustified spoliation of their properties by legislative and administrative acts, just as it defends the rights of the poor to better standards of living than the Congress Government has been able to make possible, because it is against the soaking of rich through Congress budgets, killing the goose that lays the golden eggs of capital and investment, although at the same time, it protects the poor against the injustices of the rich, the Swatantra Party is called the Party of the rich. Whereas, it is the Congress Party that is the party of the rich, because it gets more financial support from the rich. At the last general election it was able to collect more than one crore of rupees by contributions from the rich businessmen of the North and South. And the Congress Party have more Maharajahs Maharanees in Parliament, than the Swatantra Party. It is also called the party of reaction, because it fights for the fundamental rights guaranteed the Constitution to the owners of property, especially the small owners, like the ryots, endangered by the 17th Amendment to the Constitution. Because it is against all amendments to the part of the Constitution which protects the fundamental rights of the citizens the Swatantra Party is called the party of reaction. The reason why the Swatantra Party opposes changes in the Constitution, which protects the rights of property is an incentive and encouragement of greater productivity and greater productivity is required for raising the income and standard of living of the people; Whereas the Congress Party seeks to acheive progress at the expense of the liberty of the individual and voluntary corporations of the individual; for liberty everywhere has been productive of progress. England, the U. S. A, France, Germany, Japan have all shown how necessary individual liberty and security of property are for economic progress.

Such an image of the Swatantra Party, as a party of rich men and reaction and of backwardness, is due not only to false and mischeivous propaganda of the Congress and Communist parties, it is due also to the Swatantra Party itself. It is due to the fault of the Swatantra Party in not putting before the public the true features, the true face, the true image of the Swatantra Party. According to its principles and policies and programme, the Swatantra Party advocates helps and aids being given by the Government to the comman man, the poor man, the vast majority of the people, of the country, that will enable them to increase their income, raise their standards of living. For instance, as primary education and adult education will benifit the vast majority of the people, the Swatantra Party advocates that enough funds should be allotted for primary and adult education, double or treble the amount in the present Congress plan, so that the people can be made literate and through useful knowledge improve themselves and their economic conditions in at least fifteen years. Whereas at the rate at which the Congress Government are trying to promote literacy (1% per year,) it will take 75 years to make the the majority of people of India literate. Secondly what will help the fifteen million unemployed and the hundred million underemployed people of the villages to get gaiuful employment is to provide simple elementary technical training for them. For that there must be an elementary technical training school in every taluk town; whereas, under the Congress programme, there are only a dozen such elementary schools in the whole of Madras State. To give employment to the unemployed and underemployed people of the villages, the Swatantra Party advocates establishment of village-industries, like village road making, so that every village will be connected by a good road with the nearest Railway station or market town; like well digging so that all the 50,0000 villages of India would have wells supplying safe drinking water; like the re-building village houses, so that the people of the villages need not live any longer in hovels unfit for human habitation; like minor irrigation works making use of every drop of water now going to waste for the cultivation of the fields. By such a programme the Swatantra Party seeks to ensure the economic prosperity of the people. But these useful plans and programmes are at the present not made known to the people.

They are not made known to the people, beause, the Swatantra Party

has not the organisation for it. It is not able to organise Statewide propaganda; it has not the money for it. Not only in grand periodical conferences like the State Confernce this month and other mass meetings now and then, must this propaganda be done. What will keep the Swatandra party constantly in the minds of the people is organised visiting of voters in their homes, distributing propaganda pamphlets, ascertaing their needs and grievances discussing the question of the day with them by the workers of the party. The party must be perpetually kept before the eyes and minds of the people by means of posters, especially pictorial posters, illustrating the important principles and items of programme of the party and put up all over the constituency. For this kind of work to be done there must be one party office with sign board flag with at least one whole time worker and 10 to 15 voluntary workers in every constituency. The immage of the Swatantra party, as the party of the poor man, the common man, the small trader, the small former as the party that will promote the prosperity of the village as well as the town must be constantly before the man in the street and in the village. The image of the Swatantra party must be exhibited in as graphic, pictorial and arrresting manner that it is constantly and continuously before the people's eyes. For that, organisation and money are required and that must be found in time before the next election; that is from now onwards; Otherwise the party will face defeat; and it will deserve the defeat.

Phone :— 2624

For selected Dry Fruits & Cleaned Provisions

Please Contact :

JAVA STORES

Malaivasal : : TIRUCHI-2

Door Deliveries undertaken.

**" Private Sector and Public Sector.
Both should have a Service Sector. "**

**" We are proud of our service to car owners.
In and around Tiruchy for more than thirty years "**

THE POPULAR AUTOMOBILES LTD.

Efficient Auto Service Station,

4, McDonald's Road, : : TIRUCHIRAPALLI-1.

Tele : Grams – PAL.
Phone – 55,

The Swatantra Party As It Should Be

By

Sri V. P. MENON

There are parties of many different kinds. Some parties are formed as the more or less permanent representative of a sectional interest. Some parties are formed to achieve a particular limited purpose, and when that purpose is achieved, they dissolve. Some parties are formed by a break-away, or a drift away, from another party, by those members who feel that the original party failed to satisfy their ideals or their ambitions.

In this country now, we have a big party which was formed to achieve a particular limited purpose. That purpoe has been achieved, but the party has not been dissolved. After that, there was naturally some confusion about its policy; but as it was in power large numbers of people joined it. Many of them had no other aim in view than a career, but since even a party in power cannot provide careers for everybody, many of them have been disappointed.

In these circumstances there is a natural temptation for people to break or drift away and form a rival party. It is also natural, especially in this land of cynics, that when any party is formed, other people should suspect that it is merely a refuge for ambitious men who have failed to get satisfaction from the party in power. Even when a totally different kind of party is formed, it is quite natural that many people should join it on the mistaken assumption that is merely a party of the disgruntled.

There is an idea abroad that we are merely a party of disappointed careerists, and I am sorry to say that from time to time men have joined us under that missapprehension. They have looked upon us as a convenient pool of speakers, canvassers, cars and funds, which could be exploited for the purpose of pushing them into some State Legislature. In one or two cases, they did not want even to get into a legislature; they only wanted the funds.

That happens to all parties in all contries. There is never any lack of careerists and crooks. But that is not the whole story of politics. There are parties formed to achieve great impersonal purposes, any ours is such a party.

Ours is not a party of a sectional interest, nor is it formed to achieve a particular limited purpose. Our party is formed to promote a certain type of social system, a certain vision of the good life.

In the present age most of the old political controversies have lost their importance. Differences of opinion concern mainly immediate practical problems. But there remain two broad types of plans for the organisation of society. One centres about the ideal of equality; in the other the fundamental principle is liberty.

We of the libertarian party trace our ancestry back to the men who in the early seventeenth century resisted the tyranny of the Stuart Kings, to John Locke, the Constitution of the United States of America, the principles of the French Revolution, and the Liberal statesmen of the nineteenth century, not least among them Ram Mohan Roy Ranade, Gokhale and Gandhi. The civilisation which has been the outstanding achievement of the past two centuries, that of France, Britain and America, is a product above all, of constitutional liberty.

The great rival doctrine is not so old. It goes back only to the early years of the nineteenth century, and most of all to Marx. Its teaching of equality has a sentimental appeal which affects many of us Indians very strongly. But I believe that it has already proved to be an error. It gained many adherents and won great influence, but the result of its application is always oppression, a stifling of man's creative urges, and therefore disillusionment and a renewed demand for liberty. None of us, I think, would deny the principle of equality. We desire to promote it, but always subject to the superior principle of liberty. Equality before the law and equality of opportunity are compatible with liberty. Equality of remuneration and equality of property are not,

The only principle which can satisfy human nature, and can make room for different types of men, and for different types of cultural tradition, is a doctrine which centres about liberty.

A doctrine of liberty is particularly relevant in India at this stage of development. Our old social system was based upon hereditary status. Each individual was born to his position in life, and he expected most of his decisions to be taken for him—his occupation, his marriage, where he should live, and so on. It was safe, but it demanded little effort, and was suited to all but a few very exceptional men, mainly born in the higher ranks.

Telegram: "SPEEDAL" Telephone: 805

TRICHY AUTOMOBILE & ENGINEERING CO.,

5, McDonald's Road, TIRUCHIRAPALLI-1.

Distributors of:
P. S. G. PUMPS. MOTORS,
DIESEL ENGINES &
M. M. FOAM CUSHIONS.

Dealers in:
MOTOR PARTS & ACCESSORIES
FOR
ALL CARS AND TRUCKS.

Now we are trying to leave the old system behind, and to develop a social order in which each individual will be able to grow to the height of his ability. This he can do only by making his own decisions and shouldering the responsibility for his own life. But those who put all the stress on equality, the socialists, want to set up a system in which people do not make their own decisions or take the responsibility for their own life. The socialist principle is to leave everything to the Government. Such a system would fail to emancipate us from the past. It would be a social prison, perhaps with bigger cells than our old system, but a prison all the same.

There is another reason why, at the present stage, India needs a doctrine of liberty. That is because the economic problem is so important. Our standard of living is still about the lowest in the world, and we must raise it as quickly as possible. The socialists also put that aim before themselves, but their inspiration and ideals are really aimed at a quite different purpose. Socialism was originally put forth as a plan for distributing the wealth which the capitalist system had already produced. It was not intended to bring into being a system suitable for the production of wealth. Experience in India and elsewhere shows that the socialist system remains true to its original bias, and is not well suited to the task of training and organising men for production.

The libertarian system, on the other hand, sets free the talent and ambitions of the individual. That is the force which has developed modern production in other countries and can do it in India.

I believe therefore that the Swatantra Party philosophy is justified both as a long-term ideal and as a method of solving these two short-term problems, of freeing our people from the stifling hangover of the old social system, and of quickly raising our economic level.

P. T. (PHOENIX TYRES)

FULL CIRCLE RETREADERS AND MANSFIELD TYRE DEALERS,

5, Macdonald's Road, Tiruchirapalli-1.

Phone: 559 Telegrams: "PHOENIX"

HIGH COSTS AND POOR QUALITY

By

Sri G. K. SUNDARAM
Vice President, Tamilnad Swatantra Party.

I AM writing this article to the Souvenir to be published on the occasion of the Second Political Conference of the Tamil Nad Swatantra Party and I take this opportunity to wish the Conference every success.

Run away prices are the biggest national problem to-day more than either the Chinese and Pakistan borders or the evacuees from Burma and Africa. Nobody is to be blamed except the Government for this state of affairs. Traders and merchants were blamed. They were said to be hoarding and profiteering and the farmers were blamed to be conniving with the hoarders. Now, atlast, the shortage and nature is being blamed. Any commodity, if it is in short supply, the prices of the same will go up and the quality will deteriorate. We know very well about the war quality products and they were being accepted as good for the time being. But, after the war, it took a number of years to improve the quality and certain commodities remained poor in quality. Since our country resorted to controlled economy after the war, the quality was neglected. Since the goods were in short supply, the imitations, spurious ones and adulterated goods found their market which proved to be the most profitable business. New regulations were brought in and heavy penalties were levied, particularly on foodgrains, edible oils, ghee, milk etc. Yet adulteration and sub-standard is the order of the day and good quality and high standard and pure commodities are the exceptions: These standards need not be always referred to goods but also to services. The poor work-loads and low standards of productivity in industry and standards of education in schools and colleges are examples of other kinds of poor services. If any nation has to prosper it is the duty and responsiblity of the State to check, arrest and maintain high standards. It is very unfortunate that our Government has only profit motive and not quality conscious.

ELECTRIC POWER generation and distribution is the State monopoly in our country and therefore in our State also. The supply is far inadequate to meet the demand. Therefore, they tried to supply to the maximum number of consumers. In other words, as the milk-man who has not enough milk to go round, adds water and distributes to more number of people and in the process makes more money, so also our State dilutes the power and supplies lower tension than the

minimum and makes money. Atleast the adulterated milk could be consumed, but the power which is of poor quality could not be used without damaging the equipment. There is a minimum charge levied and collected from every consumer. In summer months, the supply is so poor that it is rationed below the minimum quantity agreed to be supplied, sometimes totally denied. For this kind of poor supply, poor service and poor quality, the State goes on increasing the charges year after year. This is really "the monopolistic" and profiteering business in every sense. At a time when the whole nation is crying about high prices and costs, our State Government has chosen to announce a further rise in the electricity charges from December onwards. Last year, they raised the rates only for the industries and new it is for the lowest consumer also. Anybody consuming one unit of power also has to pay this increased rate. It affects the common man and every household that is electrified. It will put up the costs of other commodities further. Such increased charges in small doses goes unquestioned and unnoticed and finally now it has reached a stage that it affects the whole economy of the country. It is rather surprising to note that though every Minister at Centre and States talk about solving the food problem and bring down the prices, they themselves have not come forward to forego any of their revenue. Increased land revenue, increased water charges, increased transport fare, increased power charges for hulling, increased salestax and increased licence fees etc., all these charges have been increased in the past few years which they are not willing to reduce even now. The above facts go to prove that the State is only interested is only interested in collecting more and more money and not in the welfare of its subjects. Nobody talks about the Welfare State to-day; but on the other hand, they prove to be the most monopolistic State. Even this shortage of food is being made use of to monopolise the grain trade and it is needless for me to say that it will be another electricity monopoly where you will have to pay still higher prices for much poorer quality and for a rationed quantity. This is not the time for you to think but to act and act with speed and force to stop this monopolistic monster.

Sundaram Brick Works, Sakkottai, Kumbakonam Tq. Tanjore Dt.
Office Phone: 163
Office: 13, Sri Chakrapani South Street, Kumbakonam.
Branch: Laxminarayanapuram, Panruti (SOUTH ARCOT Dt.)
Sole Prop. Sri V. S. Subramania Chettiar & Sons (Neyveli Contractors)

DEMOCRACY & SOCIALISM CANNOT MIX

By

Sri N. DANDEKAR, I. C. S. (Retd.)

The phrase, "Democrative Socialism", has become current in the last few months. There is a general belief that if such a concept, whatever it might mean, is implemented, than both prosperity and social justice can be rapidly brougt about in India. It is therefore, desirable to analyse the components of this phrase to see how far the claims on behalf of this formula are correct.

Democracy and socialism do not will not and cannot mix. The most obvious test is in day-to-day administration. Socialism, however much the exigencies of the situation might restrict the area of nationalisation, necessitates a massive array of laws, rules and regulations, and of controls licences, permits and quotas. Consequently, it involve continuous and sustained government interference and even participation not only in industry, but in all economic activities generally, and this in turn necessitates extensive bureaucratisation of the economy.

Democracy however when forced to resort to controls under the stress of emergency, implies a responsible and responsive system of government, committed to the abolition of such controls at the earliest opportunity.

Socialism means a government of "experts" in the worst sense of the term. It will, in practice, mean a government of men with minds made up not only about what should be done out also about how and by whom it should be done; and they do not wish to be bothered with facts. In socialism "experts" are not advisers but implicit believers in the ideology of socialism at any cost Holding that there is a special sanctity attached to State-run industries, socialists, if they know what they are talking about, must also attach special importance to government officials, who far from being experts, must be ready to turn their hand to anything.

Democracy, on the other hand stands for the government of ordinary, averagely decent, honest, public-spirited men, advised but by no means dominated by experts, and guided in the technique of administration by senior civil servants.

Obviously, if you work for socialism, you try to have an all purpose complex of experts-cum-civil servants, while if you want democracy you train your administrators for the task of running the government unobtrusively. When you attempt to have both, then there are alternating periods of great confidence in and extreme distrust of civil servants-as we have seen over the years. And, of course; there is also rampant corruption, at all levels, both ministerial and executive. Controls always breed corruption.

It is an interesting indication of the hypnotic influence of catchwords that no socialist champion is prepared to take the trouble to understand what has actually happened under socialist governments. "Capitalism" the term used to denote conditions which prevailed some 40 years ago, is condemned for what it was once but is so no longer; and it is used to describe loosely everything that is not socialist–that is, statist. But socialism is judged by its proclaimed ideals, not by its achievements.

A vague impression is created that a Socialist State–even more a Communist State–is a persecuted and outcast State because it fights for the underdog. So that those who advocate it become champions of the "public good." Thus it pays rich dividends in elections to positions of legislative and executive power to call oneself a socialist; to declare one's government a socialist government: and to talk of a socialist or Socialistic society or pattern of society. It saves socialism from being judged by its performance and achievements.

It is time that we cast aside these emotion-laden words—"capitalism" and "socialism"—and took a straight look at the facts. Stating with the reasonable assumption that human beings will by nature be no worse nor better off than they have been in the past and that all man-made plans have to be implemented by human beings, it is difficult to ignore the basic truth that that system is the best which guards men from the interference of other men and which gives adequate opportunity to initiative and enterprise. Democracy ensures this as far as men's freedom can be made safe by external devices. But it can be said of no people that democracy has been achieved—and certainly the least of Indians, to whom the political equality of man and the fundamental rule of law are new conceptions.

Democracy is not an objective which, once attained can be taken for granted. It is a way of life which being new to us has to be continuously re-invigorated. It is not obsessed by the thought that someone is more intelligent, more fortunate or better off than the rest. But it is very much concerned that no unfair advantage is taken of this inevitable difference in human society.

As a matter of fact, whatever virtue that still exists in our political life, is in the continuance of democratic institu-

BANK OF INDIA LTD.
KEILADAR STREET : : TIRUCHIRAPALLI-2.
Capital authorised Rs. 10,00,00,000
Capital issued subscribed Rs. 7,60,00,000
Capital Paid up, Reserve Fund and other Reserves } Rs. 4,86,000
A. D. SHROFF, Chairman.
T. D. KANSARA, General Manager.

tions—free and fair elections, parliamentary Government and ministerial responsibility and, above all the tradition of an independent judiciary and an efficient, honest and unpolitical civil service. There have already been erosions into these basic features to an alarming degree, but the ideal has not been cast aside. How much this means can be judged by the desperate propaganda of national leaders in other countries to procaim their faith in democracy from the housestops even when destroying democratic institutions.

In the long list of new nations which since, World War II, have won independence on the ground that their people were ripe for democracy and then monopolised power in the hands of dictators on the pretex that a period of tutelage under them was required, the one common factor is the confession that they are resorting to an inferior system as emergency measure. A doubtful tribute perhaps, but still the tribute which political vice pays to virtue.

We have to be grateful for the fact that we do not find India as yet in the company of these naiions due to three things firstly the solid core of administrators; secondly, the well-ground tradition of on independent judiciary; and thirdly, the existence in our society of a significant middle-class which can be counted on to throw up selfless, independent and public-spirited workers.

In contrast to the democratic ideal of equal opportunity, respect for the individual personality and regard for the rule of law, the socialist ideal starts with slogans calculated to bring down opportunity, assets and initiative to an average which degenerates into a search for the lowest common factor. Its main targets are inequalities of income, which it seeks to level down by legislating against inherited wealth, setting ceilings on ownership of agricultural land and urban income and limiting personal income and the profits of the corporate sector.

Originally desirous of public ownership of the means of production, the more discreet and honest socialist is anxious now to postpone the millennium to a distant future because experience has taught him that not socialism, but statism results. The experience of European countries is particularly educative.

FOR PROMPT AND EFFICIENT SERVICE

Please Contact :-

Phone 57

RATHNA MOTOR WORKS

5, Macdonald's Road, TIRUCHY-1.

The central feature of the Socialist State is its inherent propensity to regard all human beings (other than those in power) as mere statistical aggregates and to regiment every aspect of their lives by resorting to legislative and executive controls and regulations. These soon become self-perpetuating because they perpetuate the position of those in power. It begins by attacking a section of the community-that section which, because of its outstanding position, stands out as exceptional. But, led to its logical conclusion, it destroys all excepting the ruling elite.

In pursuit of its egalitarian objective, it applies the axe to inherited wealth, bigger earnings and higher profits. It resorts to inflation–a fraudulent substitute for sound finance–in an endeavour to aggrandise the State at the expense of all. When as a result, it finds that destruction of all the natural incentives to saving, enterprise and exceptional effort has killed initiative or provoked extravagance, profiteering; tax evasion and tax avoidance, it extends its activities to everyone in the community, hoping to overcome the evils of partial control by total control.

For each successive dose of extra regulation, it secures the support of the "majority," whose envy, malice and discontent have been channelled against everything that savours of success And reaching a stage where it pushes its public and, alternately, is pushed forward by it, it pauperises the middle classes, discourages effort, discounts enterprise and obstructs economic growth.

Thus, far from providing a strong under-pinning to democracy, socialism saps its very foundations and having brought into being a stagnant society, has no other resource but to emerge as naked authoritarianism. This is the crossroad at which we in India now stand. We have to make up our minds as to whether we want democracy or socialism. We cannot have both.

Courtesy—The Mail.

M. R. G. TAXI COMPANY

18, WEST BOULIWARD ROAD,

TRICHY-8.

STANDS SUPREME FOR TAXI SERVICE. PHONE: 2025

84263

The Lakshmi Mills Company Limited

COIMBATORE

★

Manufacturers of quality fabrics.
staple fibre and cotton yarns,
Gassed mercerised yarns a speciality.

★

Managing Agents :

G. KUPPUSWAMY NAIDU & COMPANY
COIMBATORE

1788
THE E.I.D.-PARRY GROUP
1964

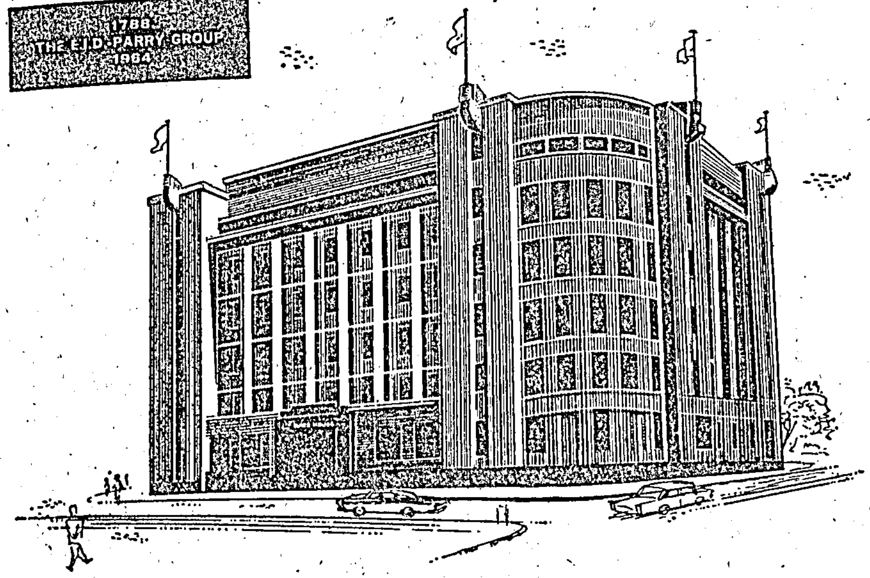

DARE HOUSE at PARRY'S CORNER

Soon after he had founded his business in 1788, THOMAS PARRY acquired a site for his office and godowns at the corner of Esplanade and First Line Beach, strategically situated, as close as it was then possible to approach Fort St. George. It was not long before this corner became known as Parry's Corner which name it bears to this day.

On January 1, 1819 PARRY took into partnership JOHN WILLIAM DARE—"not only a fine businessman but also a great character".

DARE HOUSE, the Head Office of the E.I.D.-PARRY GROUP is named after him.

One-hundred and twenty-six years have passed since JOHN DARE'S death in 1838. Eventful years of steady progress for PARRY'S!

The E.I.D.-PARRY GROUP of today consists of E.I.D.-PARRY LTD., PARRY & CO., LTD., and a number of subsidiary and associated concerns, in all nine companies of substance, contributing to the country's economy through the manufacture of sugar, confectionery, fertilisers, industrial and potable alcohol, acids, chemicals, carbonic acid gas, sanitaryware, etc.

The GROUP provides employment to more than 10,000 people. The strong position it has achieved today gives it courage and confidence further to increase and broaden its activities to keep pace with the country's Five-Year Plans.

JOHN DARE

THE E.I.D.—PARRY GROUP, MADRAS

PLAY YOUR PART IN THE NATIONAL DEFENCE EFFORT

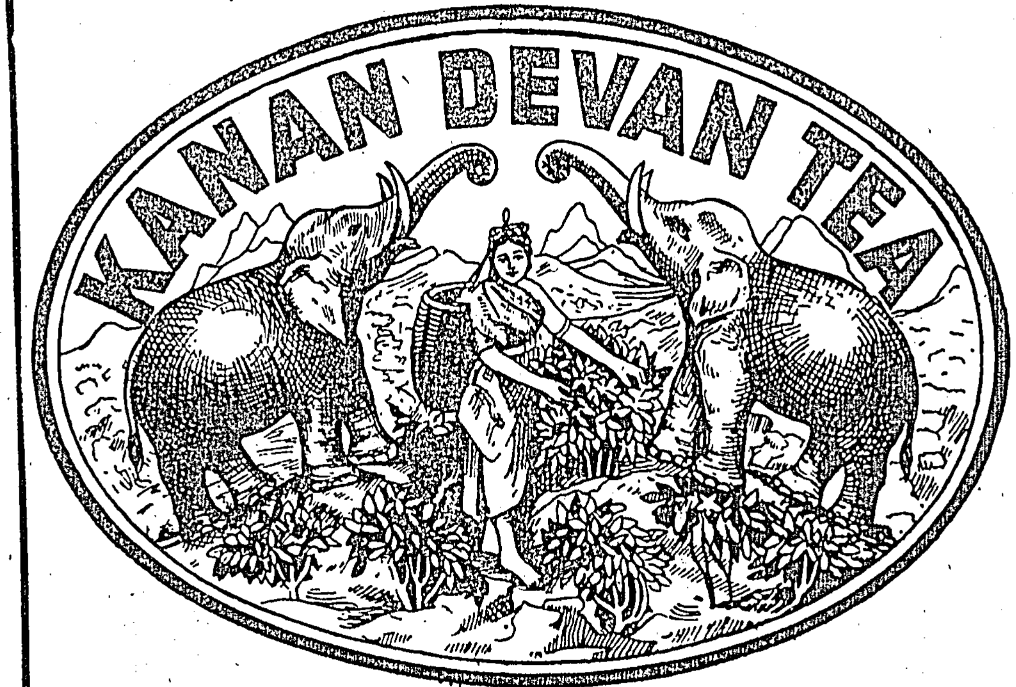

68th Year of Quality Production

THE KANAN DEVAN HILLS PRODUCE COMPANY LIMITED,

LOCAL TEA SALES DEPARTMENT

TIRUCHIRAPALLI-1.

Industrial Freedom Is Individual Freedom
And
Individual Freedom Is India's Freedom

Await the release of our
Quality Cloth

The Coimbatore Cotton Mills Limited.

Singanallur Post : Coimbatore-5.

KAIRASI

N. GOPALDAS & Co.,

TIRUCHY & KUMBAKONAM.

PLEASURE IS MUTUAL

It is worth knowing a jeweller who is always interested in giving his best service in sale as well as in service, your jeweller " GOPALDAS " is one of such rare jeweller. He helps you to select the best quality, and flawless diamonds, right type of jewellery, just to suit your requirements and purse. He has always up-to-date type of jewellery in **Diamonds**, in Semi Precious Stones, in Gold Jewels and latest design in **Silverwares.**

In short when you need your requirements, remember only " GOPALDAS " a household name, fame and reputed jeweller in South India.

It is needless to say the name " GOPALDAS" adds prestige, to you and your jewellery.

N. GOPALDAS & Co.,

121, BIG STREET.,
KUMBAKONAM.
PHONE : 85

6, CHINNAKADAI ST.,
TIRUCHY-2.
PHONE : 2061

THE DAVANGERE COTTON MILLS Ltd.,

DAVANGERE.

We Manufacture :

- **Cotton Yarn Grey and Bleached**

  N. F. 5, 9, 22, 27, 34, 50, 68.

- **Staple Fibre Yarn :**

  N. F. 17, 34 & 2/34.

- **Bleached Long Cloth, Mull & Dhoty :**

—o—

Managing Agents :

R. HANUMANTHAPPA & SON

DAVANGERE.

A well-remembered name for Quality and Service

Vincents

For Aerated Waters
Bread, Cakes, Biscuits Etc.
Restaurateurs & Caterers

Head Office: TIRUCHIRAPALLI.
Branches: Madras, Madura, Tinnevelly, Salem, Coimbatore, Kumbakonam & Karaikudi.

Look into your HEART—

What you wish is Security
Security for yourself, your Family,
Your Property...............
'NEW INDIA' Offers
All these and much more
For All Your General Insurance Needs
OUR POLICY IS PROTECTION

THE NEW INDIA ASSURANCE COMPANY LTD.,

NEW INDIA ASSURANCE BUILDING,
Mahatma Gandhi Road, Fort,
BOMBAY—1.

With the best compliments of :-

SHINGVI BROS.
26, Thatha Muthiappan Street,
(Near Select Talkies)
G. T. MADRAS-1
Depot: 69 & 82, Narayana Mudali Street,
MADRAS

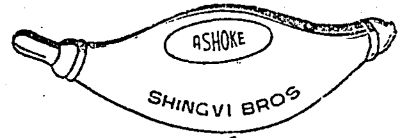

Dealers in all kinds
of Glass ware
Enamel ware &
Specialists Baby's
Milk feeders;
Soother, Teats,
Valves & Nipples
and Quality
Cosmatics.

With Best Compliments from:

Grams "Nonferrous" Phone 33372
20324

V. C. RAMALINGAM
& Sons

Importers, Exporters
&
Manufacturers' Representatives

2/422, Mint Street,
MADRAS-1

★

Grams ; " SOUNDARA " Phone : 42 & 442

SOUNDARARAJA MILLS LIMITED

P. B. No. 15,

DINDIGUL

Managing Agents :

G. T. NARAYANASWAMY NAIDU & CO.

— o —

Spindles : 25,600

Spinners of Best Quality Yarn in Combed and Carded varieties

— o —

Counts :

Nf. 34, 42, 50, 68 & 86 on Hanks and Cones; in Singles and Doubles.

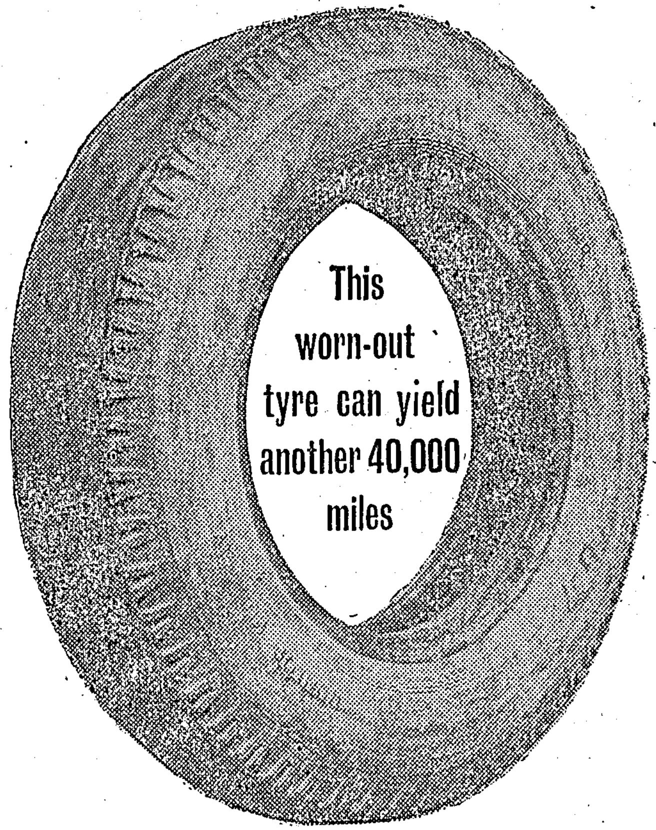

When a bus or lorry tyre wears out, the additional milage that it can yield depends on the quality of the retread. Scientific retreading by TVS permits the tyre to be retreaded over and over again. You may get as many as 40,000 miles. TVS retreads are tested and proved in Southern Roadways' fleet operating on 3.2 crore bus and lorry miles every year. TVS retreads yield you cumulatively more miles per tyre and hence more tyre miles per rupee.

TVS are the largest retreaders in India

SUNDARAM INDUSTRIES PRIVATE LIMITED

(Unit of TVS)

PUDUKKOTTAI—MADRAS—COIMBATORE—BANGALORE—TIRUNELVELI

JWT-SI-RD-2368

MEENAKSHI GROUP OF MILLS

Madurai (South India)

Manufacturers Of:

Single Yarn in counts Nf 14 to Nf 84, carded and combed, in hanks and in cones for Weaving and Hosiery Factories and Grey Gada. Grey and Bleached Mulls, Long-Cloth, Dyed Cloth etc.

1. The Sree Meenakshi Mills, Ltd., Madurai.
2. The Sree Meenakshi Mills, Ltd., Paravai.
3. Thiakesar Alai, Manaparai
4. Alagappa Textiles (Cochin) Ltd., Alagappanagar.
5. Thiagarajar Mills, Kappalur.
6. Rukmini Mills Ltd., Silaiman.
7. Sree Sivakami Mills, Ltd., Thenur.
8. Saroja Mills Ltd., Coimbatore.
9. The Coimbatore Kamala Mills Ltd., Coimbatore.
10. Sri Sarada Mills Ltd., Podanur.
11. Sree Rajendra Mills Ltd., Salem.
12. Loyal Textile Mills Ltd., Kovilpatti.
13. Virudhunagar Textile Mills Ltd., Sulakarai.
14. Parvathi Mills Ltd., Quilon.
15. Vijayamohini Mills Ltd., Trivandrum.
16. Kerala Lakshmi Mills Ltd., Trichur.

*"ALFABEX"

(Homoeopathic Alfalfa Tonic with Vitamins)

The best Recuperative Tonic for all Run-down States, Due to any cause whatsoever - whether after serious illness, child - birth, over - work, &c., &c.,

Pick-me-up par excellence for that exhausted feeling.

BAHOLA PHARMACEUTICALS Co.,

(Indian Institute of Homoeopaths)

HOMEO HOUSE : : KUMBAKONAM

Available at all Chemists.

* Registered Trade Mark.

"Good heavens! I've eaten almost all the Parry's Sweets I bought for my grandchildren!"

Parry's Sweets are irresistible. Everybody loves them because they are so delicious, so wholesome.

Try these delicious varieties

LACTO BON BONS ⊗ HEALTH FRUITS
COFFEE TOFFEE ⊗ SUPER BUTTERSCOTCH

Make sure it's **P-A-R-R-Y-S.** The name is on the wrapper
Made by: Parrys Confectionery Limited, Madras

JWTPRS-1985

Bharath Boring Machine

MUSIRI

Trichy Dt. Madras-State

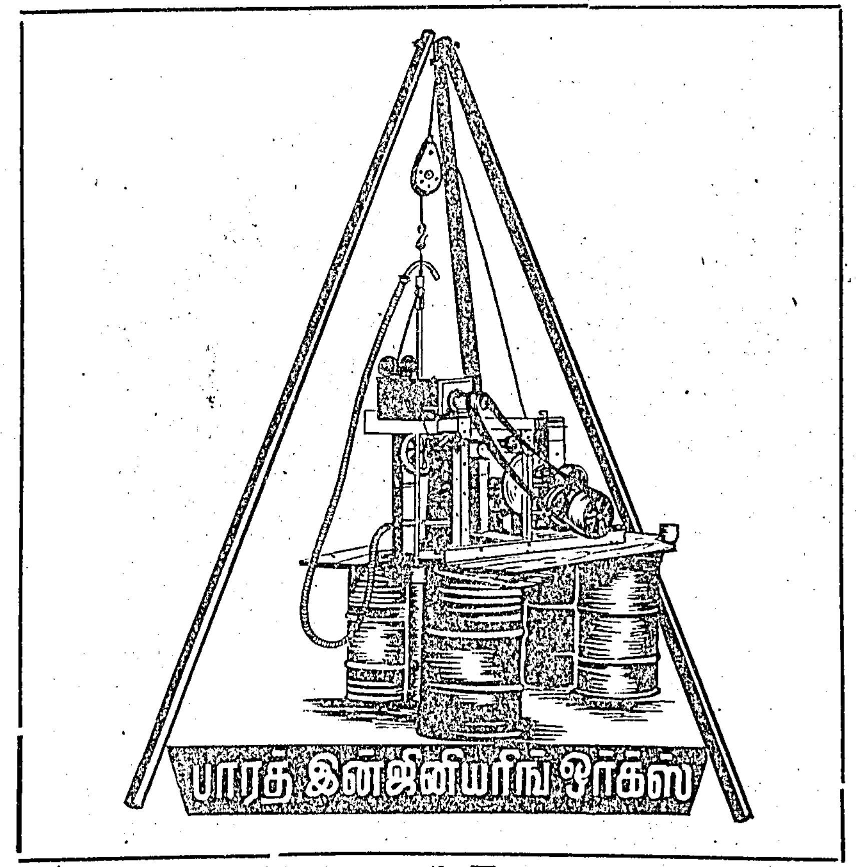

Available At All Times
Reasonable Rates
Satisfactory Service

Please apply for Terms

Can you put all this into a refrigerator?

yes-into the new Kelvinator

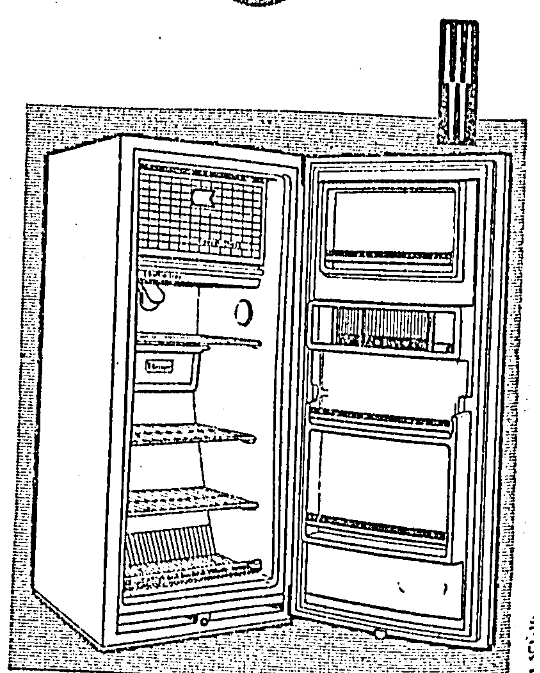

Roomy is the word for the KELVINATOR Refrigerator-the largest made in India! Designed for top-to-bottom refrigeration. It has a total capacity of 10.1 cubic feet • Four roomy food-cabinet shelves • Plus four roomy door shelves • Plus a roomy deep freeze compartment for long storage of vegetables and meat • The special Magnetic Door Gasket seals the door firmly, yet makes for easier opening and closing • And the Polarsphere Cold Making Unit is the finest in the world-assuring very low temperatures . keeping down operation costs to a minimum!

The KELVINATOR Refrigerator carries one year's warranty for the entire refrigerator and four years' warranty for the sealed-in system.

Sole Distributors throughout India:

SPENCER & CO., LTD.

153, Mount Road, Madras

7 Mahatma Gandhi Road, Bangalore and branches.

STANDARD HERALD

a new experience in motoring

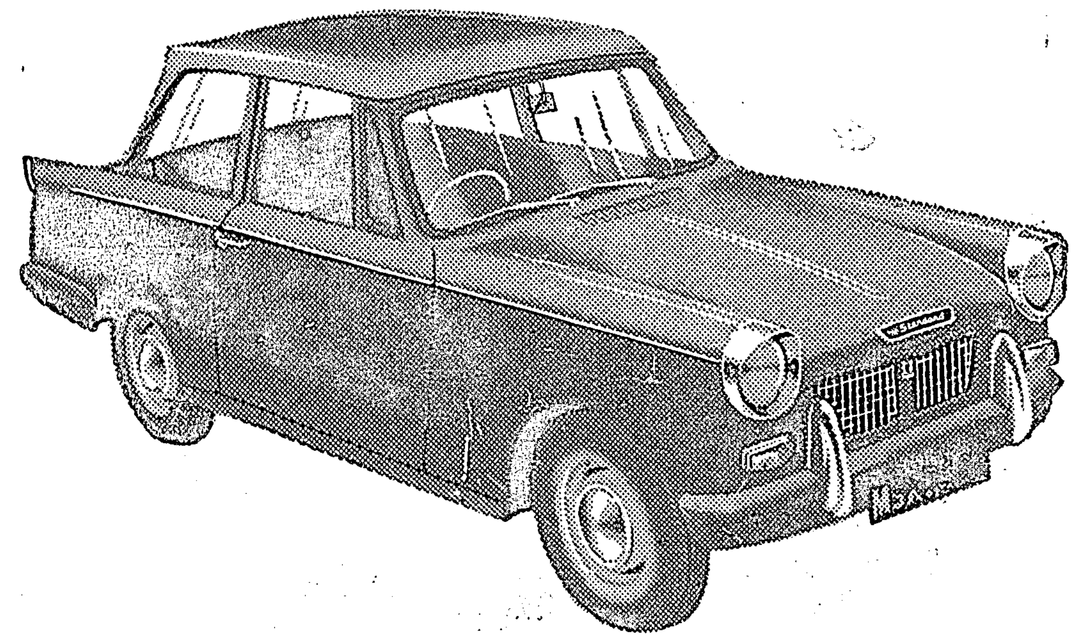

WITH THESE ADMIRABLE FEATURES ☐ The 25-ft. turning circle. (More manoeuvrable) ☐ Independent Suspension on all wheels (Excellent Road holding and safe cornering. When the front wheel goes over a bump it absorbs the shock on its own; the back of the car doesn't rock or roll!) ☐ Steel-Girder Chassis (Strongest known method of constructing a car.) ☐ 93% all-round visibility (You only drive as well as you see) ☐ 3,000 miles between servicing (Maintenance cost cut to the minimum).

STANDARD — STANDARD (REGD. TRADE MARK) — Herald

The Sleek Sturdy Car

Manufactured by:

STANDARD MOTOR PRODUCTS OF INDIA LTD.,

Madras-2.

SMZ-1381

SPEED-A-WAY PRIVATE LTD.

35/5, Mount Road, Madras-2.

— o —

Phone: 83265 Telegrams: PERKDIESEL (0)

Distributors for South India :—

BRICOVMO	Pistons, Rings & Liners
PAYEN TALBROS	Gaskets
SUPER SEAL	Oil & Grease Retainers
DONFLEX	Clutch Discs
CLEVITE	Bearings, Bushings & Washers
INDIA PISTONS REPCO	Flywheel Ring Gears
TALBROS	Shellac Compound
FASHIONFOLD	Steel Folding Chairs & Tables

Stockists for :—

PERKINS P6	Diesel Parts

Manufacturers of:—

STEELCRAFT	Steel Furniture.